

Pribojszky Mátyás

*A hátsó udvarból
érkezett*

Pribojszky Mátyás

A hátsó udvarból érkezett

2006

1. fejezet

Reggel fél hat múlt – Árendás bácsi megkongatta az éjszakai műszak végét jelző rézlapot.

Pozsár Vince segédmunkás sarokba vágta a vesszősöprűt és kijelentette:

– Na kész, mára elég volt, befejeztem! – Ezzel fogta, s már hajigálta is le magáról a koszos, piszkos, agyonfoltozott melósruhát.

A többiek egyetértően visszamorgtak, és ők is pakolni kezdték a szerszámaikat: lapátot, dróthúzó-fogót, kesztyűt, bőrkötényt, védőszemüveget, sisakot, kinek mi volt. A üzemrész pillanatok alatt kiürült, egyedül Árendás bácsi, az éjjeli őr téblábolt egymagában, várva, hogy mindenki eltakarodjék és bezárhassa a vasajtót, addig is, amíg a következő műszak első emberei meg nem érkeznek. Addig falatozhat egy kiadósat nyugodtan, senki sem fog bele-nézni a szájába, hogyan marcangolja rossz, mozgó műfogsorával a szalonnabőrt.

A szűk öltözőben az ilyenkor szokásos tülekedés kezdődött. Harminchét emberre öt darab zuhany jutott, legtöbbször két-hárman is nyomakodtak a langyos vízszugár alá, különösen a távollakók, mint Vince is, ha nem akarták, hogy egy óra múlva is itt rostokoljanak, és hideg vízben zuhanyozzanak.

Szerencséje volt, még éppen sikerült besurrannia az egyik zuhanyfülkébe. Mellette Korompai Jóska, a kissé lassú észjárású, kevés beszédű, másik segédmunkás szappanozta magát, félelmetes izmai táncot jártak a dús hab alatt. Korompai valaha első osztályú, válogatott boksizó volt, többszörösen országos bajnok nehézsúlyban, vele senki nem mert kötözködni, pedig olyan ártalmatlan volt, mint gyalogbéka a hó alatt. Vincének fenemód imponált, hogy a valamikori híresség őt választotta egyetlen haverjának, bár hozzátartozott az igazsághoz, hogy ő is tűzbe ment volna a lapos orrú hústoronyért.

Barátságuk két és fél éve látszólag minden előzmény nélkül hirtelen kezdődött. A mogorva képű hajdani bunyós egy reggelen, hazaindulóban mellécsapódott, együtt mentek ki a gyárkapun s már a villamos megállójánál jártak, amikor váratlanul odafordult Vincéhez és azt mondta:

– Figyelj, haver, hallod? Te rendes krapeknak látszol. Végzed a dolgod, nem dumálsz örökké, mint ez a sok nagyokos. Ha van kedved, ma este hat körül ugorj fel hozzánk egy a sörre, a feleségem nagyon helyes, kedve, barátságos asszony, majd meglátod. Eldumálgatunk, megmutatom az érmeimet és a serlegeimet, ha érdekel. Legalább mi, segédmunkások, tartsunk össze, nem igaz?

Vince ugyan nem volt ivós fajta és szeretett időben hazaérni, ám ezt a kitüntető meghívást lehetetlenség lett volna visszautasítani. Az az igazság, hogy meg se fordult a fejében.

Miközben mindent aprólékosan, egyenként végignézték, Jóska részletesen elmondatta vele, melyik faluból származott a fővárosba és miért, szokott-e politizálni, melyik focicsapatnak drukkol, vannak-e káros szenvedélyei és hasonló. Olyan volt, mint egy szabályszerű kihallgatás – Vince csodálkozott is, mi ütött ebbe a bolond Korompaiba, hogy ennyit kérdez, máskor úgy kell harapófogóval kihúzni belőle a szót, most meg lám, be nem állna a szája –

meg különben is, mi a jó nyavalyának érdekli annyira az életrajza? Még szép, hogy nem a nászéjszakájáról akarja faggatni.

Sem előtte, sem utána nem látta ilyen kíváncsinak a barátját. Túlságosan nem izgatta a dolog, nem volt rejtegetni valója. Hadd kérdezzen, ha ez örömet okoz neki.

Ettől kezdve sülve-főve együtt voltak, melóban épp úgy, mint a magánéletben, rendszeresen összejárt a két család – az asszonyok is hamar megkedvelték egymást –, nem létezett titkuk a másik előtt. Korompainak maradt két pár kesztyűje a régi, daliás időkből, így még néhány ütőfajtára is megtanította. Kiderült, Vincének kitűnő érzéke van a bunyóhoz, reflexeit egy aktív bunyós is megirigyelhette volna, jókat kesztyűztek Korompaiék alagsorában. A nagy mackó úgy bánt Vincével, mint a hímestojással, nehogy véletlenül eltalálja egy kőszahoroggal vagy egyenessel – bár ami azt illeti, Vince is óvatosan próbált bebújni Korompai kezei közé.

Ők ketten voltak felelősek az éjjeli műszakokban a dróthúzó üzem tisztaságáért – ha egyáltalán érdemes tisztaságról beszélni olyan helyen, ahol négy, egymás mellett futó acélszalagon gömbölygetik a vörös izzással kígyózó, perzselő fémszalakat, szanaszét roppen a szikra, fojtogató a poros levegő és olyan eszeveszett forróság van, hogy a Szaharából ide jöhetnének hűsölni nyaranként a sivatagi beduin tevehajcsárok.

Korompai két égetni valóan rossz gyereket nevelt egy lakótelepi tömbház hatodik emeletén bérelt kétszobás lakásban, a sportból annyi haszna sem volt, mint a sarki fűszeresnek a hidegvízből. A felesége, Gizi, a kerékpárszerelvényben takarított. Korábban, mint elsőrendű gyors-, és gépipró, az üzemvezető-főmérnök titkárnője volt, de a nemrégiben történt átszervezéskor leépítették, s még áldhatták a jó sorsukat, hogy nem került az utcára az elbocsátottakkal együtt. Kettőjük fizetéséből és a gyerekek után járó családi pótlékból épphogy eltergődztek.

Vincéék se álltak jobban, nekik is két iskolás fiúról kellett gondoskodniuk, ami nem volt könnyű, pusztították a ruhát és a cipőt, étvágyuk meg, mint egy arató napszámosnak. Pozsárné a főportán dolgozott, ő jegyezte be egy nyomtatványfüzetbe a ki-be furikázó teherautók rendszámát és a szállítólevelek adatait reggel hattól délután kettőig, de néha megesett, hogy kettőtől este tízig. Közben annyi ideje sem volt, hogy egy kávéra leüljön, úgy kellett felhőrpintenie bögréből, futkározás közben. Mire letelt a munkaidő, állni is alig bírt a lábán, pedig még ez után következett az úgynevezett második műszak, vagyis a bevásárlás, a főzés, mosás, vasalás, takarítás, meg a gyerekekkel való törődés.

Vince, amiben tudott, segített az asszonynak, de ez nem volt mindig megoldható, mivel – ellentétben a feleségével – állandóan éjszakai műszakban dolgozott. Nem lett volna köteles elvállalni a folyamatos éjszakázást, de az éjjeli pótlék nagyon jól jött a vékonyka családi kasszába – éppúgy, mint Korompaiéknak. Azért így is rendszeresen előfordult, hogy reggel, munkából hazamenet megvette a piacon, a boltban, amit a felesége felírt egy cédulára, aztán aludt, amíg Ilus haza nem ért. Akkor felkelt, megborotválkozott és csinálta, amit az asszony diktált.

Igazság szerint nemigen akadt otthon tennivalója. A két – kamrányi méretű – szobából és aprócska konyhából álló hátsó-udvari épület, amit Ilus egy távoli rokonától béreltek havi tízezerért – vagyis másokhoz képest szinte ingyen – arra is kicsi volt, hogy mozdulni tudjanak benne. Eredetileg egyetlen nagy helyiség volt, de az első gyerek érkezésekor Vince közfalakkal elosztotta két szobára, meg a főzőfülkére, amit csak kegyes önámítással nevezhettek konyhának. Barkácsolni, főzni-faragni akkor is lehetetlenség lett volna, ha a rokon nem tiltja meg, hogy az udvaron szemeteljen.

Kész csoda, hogy a szűkösség ellenére nagyon jól kijöttek Ilussal. A fiatalasszony áldott jó természetű volt, sosem vitatkozott, bár Vince sem volt kötekedő alkat és erre nevelték a két fiút, már amennyire hagyták magukat nevelni. Hallgattak értük így is eleget a háziaktól. Egyszer hajsál híján kirakták a családot az utcára, mert a kisebbik – a Ferike – egy labdával betörte a tulajdonos konyhaablakát. Óriási ribillió lett belőle és csak hosszas rimázkodással sikerült őket megbékíteni.

A Pozsár házaspár ugyanebben a házban ismerkedett meg kereken tíz évvel ezelőtt. Ilus valamilyen hivatalos ügyét intézte a fővárosban és a rokonsaládnál szállt meg. Vince ekkor már fél éve lakott Hanuskáéknál albérlőként. Az udvaron találkoztak, a fiú éppen munkából jött haza, fáradtan, gyűrött arccal, és menet közben egy könyvet lapozgatott. Ilus a könyvre figyelt fel, mivelhogy ő maga is szenvedélyesen szeretett olvasni.

Elég volt összenézniük, mindketten tudták, hogy egymásnak teremtetten őket az ég; ha létezik szerelem első látásra, akkor az övéké valóban az volt. Megálltak az udvar közepén és úgy beszélgettek, mintha örök időktől fogva ismerték volna a másikat. Ettől kezdve Vince minden megtakarított pénzecskéje arra ment el, hogy hétvégén leutazott Kisújszállásra Ilusékhoz, ott is aludt, természetesen külön szobában, szigorú szülői felügyelet mellett.

Nem sokáig tartott az udvarlás, mert Ilus belátta, hogy a fiú éhen pusztul, ha kevéske fizetését vonatozásra költi. Ezt a szülők is megértették és örültek, hogy egy szem lányuk ilyen rendes, szolid, jó magaviseletű, dolgos fiatalembert kap. Szegény fiú, árva gyerek, senkije a kerek világon, kár, hogy nincs tanult szakmája, majd lesz, ha tanul, de legalább nem iszik, nem dohányzik – ez nem fog eljánni a kocsmába az asszony szoknyája mellől!

A családi kupaktanács után Ilus édesanyja felutazott az unokabátyjához, Hanuska Mihályhoz, és kikönyörögte, hogy a fiatalok az esküvő után ott lakhassanak, a hátsó-udvariban immáron ketten, a Vince által bérelt, eredetileg nyári konyhának, szerszámosnak épült, udvarvégi pici házikóban.

Így költöztek ide, abban a hiú reményben, hogy előbb-utóbb sikerül önálló lakáshoz jutniuk – de ez csak szép álmom maradt. Jöttek a gyerekek, előbb a kis Vince, aztán a Ferike, és szépen ott ragadtak. Hanuskáék mit tehettek volna, túrték, elvégre az utcára mégsem zavarhatták ki őket, mit szólnának a rokonságban, meg mi tagadás, jól is jött az a kis pénz. Ahogy múltak az évek, lassan megszokták egymást, s már az lett volna furcsa, ha egy napon a fiatalok fogják magukat és odébbállnak.

Ezen a reggelen Vince és Korompai még lehúzott pár órát egyik munkatársuk, Dömötör Anti háza építésénél. Nem kaptak érte egy fillért sem, el se fogadták volna, ez együtt járt a barátsággal. Fordított esetben Anti is ezt tette volna.

A villamoson Korompai odafordult Vincéhez és mintegy mellékesen így szólt:

– Te, haver, figyelj, hallod? Jó lenne, ha ma este felugranál hozzánk úgy hat óra tájban. Lesz ott egy úriember, szeretne találkozni veled. Egyszer már beszéltünk erről, de azóta nem jöttél többet.

– Velem? Úriember? – csodálkozott Vince. – Ki az ördög az és mit akarhat pont éntőlem?

– Majd elmondja...

– Na jó, de miért éppen én rá kíváncsi? És honnan tudja, hogy a világon vagyok?

– Tudod, ez olyan figura, aki szeret faggatni, milyen a munkám, kikkel melózik, hogy megy a sorunk, és beszéltem neki rólad is, hogy rendes srácnak ismerlek, megbízható vagy, meg ilyesmi. Érted...

– Ki az az ember? Mi a neve?

– Györkös Ottónak hívják. Sokkal többet én se tudok róla. Még abból az időből ismerem, amikor bunyóztam. Néha meglátogat, s ha látja, hogy zűr van, kiségit pénzzel, de soha nem kéri vissza. Nagyon beléd zúgott.

– Mi az, hogy belém zúgott? Te megörültél! Talán homokos?

– Nem úgy értettem, bár nála még az sem kizárt – húzta el a száját Korompai –, legalábbis járt róla ilyen pletyka köztünk. Erről majd máskor... Az biztos, hogy nem sok nő szaladgál körülötte, legtöbbször férfiakkal látni, de lehet, hogy csak a testőrei. Annyi a pénze, apám, hogy Dunát lehetne rekeszteni vele, a bőre alatt is pénz van. Pár százezer vagy millió meg se kottyan neki, van egy rakásra való cége, mit tudom én, mifélek, de nem is akarom tudni, mert a gorillái még a klozetra is elkísérik. Mit lehet tudni, hátha valami jól fizető melót kínál, akkor pedig mind a ketten megyünk.

– Gondolod, hogy erről van szó?

– Elképzelhető. Nekem csak annyit mondott, hogy hívjalak oda, mert beszélni akar veled, meg akar ismerni személyesen.

– Nagyon titokzatos ez a te barátod. Elárulhatnál róla még egyet s mást. Na, hadd halljam!

– Mit mondjak? Azt hiszed, engem beavat a magánéletébe? Francokat!... Állítólag valamikor a hatvanas évek végén vagy a hetvenes évek elején jött vissza Magyarországra, azelőtt Amerikában élt, de lehet, hogy máshol, nekem nem mesélte el az önéletrajzát. Amikor én megismertem, már haverja volt mindenki, miniszterekkel, magas rangú rendőrökkel, ügyvédekkel, bankárokkal lófrált örökösen. A rendszerváltozás után a markából ettek az újak is, körülötte forgott minden, ami pénzzel elérhető. Ennyi.

– Azzal a szerény különbséggel, hogy azelőtt Györkös *elvtárs* volt, igaz?

– Most az egyszer tévedsz, apuskám, ő a kommunisták alatt is *úr* volt, megkövetelte, hogy Györkös úrnak szólítsuk. Én sose tudtam kiigazodni rajta, pedig engem igazán kedvelt, szerette a bunyómat. Nemegyszer megcsinálta, hogy ha győzött a csapat, az egész gárdát tetőtől talpig új ruhába öltöztette, öltöny, ing, cipő, minden, amit el tudsz képzelni. Ez volt a mániája, imádta, ha egyformában járunk, és a vacsorákat is mindig ő állta. Mondom, szeretett politikusokkal meg sportolókkal mutatkozni, őt speciel a színészek nem érdekelték.

– Fura egy fickó lehet a barátod – tűnődött Vince. – Azért valami okának kell lennie, hogy pont engem szúrt ki magának.

– Nézd, megmondom őszintén, nem te vagy az egyetlen, beszélgetett ő már másokkal is. Egyszer, van ennek már vagy három éve, olyasmit mondott, hogy bizonyos munkástípusokat keres, de hogy mi célból, azóta sem derült ki. A lényeg, hogy akkor kerültél először szóba.

– Soha nem említetted egy szóval se.

– Minek említettem volna?

– Nem is kérdezted, mit akar tőlem?

– Nem mertem... Majd meglátod te is, nem könnyű Györkös úrral szívóskodni.

– Hát jó, legföljebb pofára esünk. Mindenesetre, hatkor ott leszek – zárta le a témát Vince és azonmód el is felejtette az egészet.

Kisebb gondja is nagyobb volt Komáromi pártfogójának szeszélyénél.

Tizenegy is elmúlt, mire hazavergődött és mint akit fejbe vertek, rogyott az ágyba. Azt sem vette észre, amikor a fiúk megjöttek az iskolából és lábujjhegyen, nehogy az apjukat felébresszék, gyorsan lerakták a táskájukat, s már iszkoltak is ki a játszótérre focizni.

Körülbelül három óra lehetett, amikor Ilus megrázta a karját.

– Hé, álomszuszek úr, ideje volna felkelni! Mi van veled, úgy szuszogsz, mint egy náthás víziló, amelyiknek nem jutott hidegborogatás. Ekkora hajtas volt?

Vince álmosan pislogott az asszonyra.

– Szűzanyám, hány óra van? Fáradt vagyok!

– Három elmúlt, nemsokára fél négy.

– Későn feküdtem le, Dömötör Antinak segítettünk Korompaival alapot ásni, meg téglát, cementet hordani. Van lefőzve kávé? Amíg nem iszom egyet, nem vagyok beszámítható.

– Mindjárt kapsz, de előbb tessék felöltözni és megborotválkozni az ünnephez.

– Miféle ünnephez? – bámult a mennyezetre Vince.

– Hát nem tudod? Április 21-e van, hékás! – csókolta meg az asszony. – A születésnapod!

– Nekem? – hitetlenkedett Pozsár. – Jé, tényleg... Ha nem szólsz, biz' Isten elfelejtem.

– De azért van a te életed párja, hogy legyen, aki nem felejt el. Na, kifelé az ágyból, lusták királya!

– Csak még egy félórát engedélyezz, könyörgök!

– Szó sem lehet róla, már szoltam a fiúknak, hogy jöjjenek kezet mosni. Tessék szépítkezni a magad tiszteletére, mert addig nincs ajándék.

– Hűha, még ajándék is van? Ilyen jól megy nekünk?

– Na hallod! Harminc év nem gyerekjáték. Öregszik, uram, tudomásul kell vennie! – ezzel lerántotta férjéről a paplant. A fiúk e pillanatban léptek a lakásba és amint meglátták apjukat hangosan méltatlankodva, karikába görbülve az ágyon, ide-oda gurultak a kacagástól.

– Apu, apu, hajrá apu, ne hagyd magad, apu! Tarts ki, mi is melléd fekszünk!

– Tűnés, zsványok, mert mindjárt kell a lavór. A kőszívű anyátok azt akarja, hogy borotválkozzam.

– Kapsz ám tőlünk is ajándékot – dugta oda kócos fejét hízelegve Ferike –, hoztunk neked...

– Fogd be a szád! – rivallt öccsére Vincus. – Elrontod a meglepetést, te kis pisis.

Vince kezdett magához térni, már együtt tudott nevetni az övéivel. Ilus a konyhában sürgölődött, közben egyfolytában dohogta:

– Az embernek megáll az esze, hová mennek fel az árak! A piacon csak néztem, alig vettem valamit és odalett egy ezres. Na, bezzeg a fizetés... ! Azzal nem sietnek, még sokallják is. Láttad, hogy csipkedik magukat az új bevásárlóközpont építésénél? Kíváncsi volnék, honnan vesznek hozzá vevőket, a környék tele van munkanélkülivel, s van képük nyugati színvonalról prédikálni. Jó szöveg, ennék meg...

Vince hagyta, hadd beszélje ki magából Ilus a mérgét, nem szólt közbe, pedig neki is megvolt a véleménye a dolgok állásáról és az egy szemernyi sem tért el az asszonyétól. A fiúk már nagyokat nyelve, tisztára sikált kézzel ültek az asztalnál, látszott rajtuk, hogy kopog a szemük

az éhségtől. Gyorsan lehajtotta a kávé, és nekiállt borotválkozni. Miközben arcáról kaparta a borostát, megjegyezte:

– Venni kell borotvakrémet is, már alig lötyög az alján.

Amikor végzett, azonmód, gatyában, kiment a budira. Hanuska néni a kerítésre támaszkodva a mellettük lévő házban lakó özvegyasszonnyal, Feketénével tereferélt, egymást túlkiabálva szapultak egy harmadik szomszédot. Amikor meglátta Vincét, rákiabált.

– Mit mutogatod itt a gatyádat, hé, nem szégyelled magad? Felvehetnél egy nadrágot fényes nappal, micsoda viselkedés ez? Nézd, ez a szegény jámbor özvegy is, hogy elpirult!

– Ne nézzen ide, ha annyira felizgatja – nevetett Vince és magára csukta az ajtót.

Papírt persze megint elfelejtett hozni, bosszankodott. Még szerencse, hogy az öreg Hanuska szokása szerint ott hagyta a félig kiolvasott újságot. Kézbe vette, forgatta, de a sport már hiányzott, éppen ott volt lépve, ahol a kedvenc focicsapatáról írtak valamit. Tovább lapozott és megütötte a szemét egy félbehasított részlet. Beleolvasott:

„...a német fél kijelentette, hogy komoly fejlesztési stratégiát kíván elindítani, ami sajnos együtt jár azzal az elkerülhetetlen ténnyel, hogy bizonyos ágazatokat kénytelen megszüntetni, mert veszteségesek, nem éri meg tovább működtetni azokat. Ilyen például az elavult, század-elejei berendezésekkel kínló drótüzem is, ahol a dolgozók úgyszólván csak ráfizetést termelnek, az önköltség töredékéért sem lehet eladni a hasznavehetetlen terméket. Ezért a munkásokat a kollektív szerződés értelmé...”

A cikk eleje-vége hiányzott, de ennyi is éppen elég volt ahhoz, hogy Vincének elvegye a kedvét az élettől is. Magasságos egek, egyéb se hiányzik, mint hogy lapátra tegyék! Ha elveszíti a munkáját, mehet koldulni, nyakukon a hűtőszekrény részlete, nem is beszélve a gyerekek iskolájáról, ruha is kéne, pár hónap és a nyár elillan, itt az ősz, ezek meg nőnek, mint a gyom. Na, és a lakbér!... A villany! A tüzelő! Ilus jó, ha tizenöt ezret hoz haza, az szentelt vízre sem elég, a munkanélküli segély pedig akár a kutyavacsorája. Mostanában elhelyezkedni, különösen így, szakma nélkül, egyenlő a lehetetlenséggel. Sürgősen beszélni kell Korompaival, talán többet tud a dologról, s hátha lesz valami ötlete.

Rendbe szedte magát és visszament a lakásba. Az asztalon már ott gőzölgött a tálban a fenséges illatú tyúkhúsleves, csigatésztával, közepén egy üveg egri bikavér. Ilus még házasságuk első hónapjában megtanulta, hogy Vincének azt főz, amit akar, megeszi a meszet is, csak leves legyen előtte, mert anélkül oda se ül az asztalhoz.

A férfi leöblítette kezét a lavórban, aztán odatelepedett a helyére.

– Hallottál valamit a gyár eladásáról? – kérdezte csöndesen.

Az asszony úgy tett, mintha nem izgatná különösebben a dolog. Hát persze, hogy hallott róla, mindenki ezt tárgyalja, de úgy döntött, nem hajlandó megkeseríteni ezt a napot, ha nem okvetlenül muszáj. A rossz hír megvár! – ez volt apjának a kedvenc mondanéja.

– Beszélnek az emberek összevissza! Nem kell mindent készpénznek venni – próbálta elterelni a szót Ilus. – Hagyjuk ezt. Majd holnap... Öntsél bort, szeretnék koccintani az egészségedre.

– Várj, hadd mondjam, az előbb olvastam a budiban, hogy a drótüzemet meg akarják szüntetni. Ezzel összesen száztíz embernek veszik ki a kenyeret a szájából.

– Nagyon kérlek, Vince, ne most... – könyörgött az asszony. – Ne rontsuk el a születésnapodat.

– De hát értsd meg, az ég szerelmére, az életünkről, a jövőnkről van szó! – csökönyösködött Vince, miközben teletöltötte a poharakat – Ha kirúgnak, végünk. Lehet kukázni, mint...

– Tudom... de akkor is. Ha mindenáron folytatni akarod, majd ebéd után megbeszéljük.

– Jó, rendben van, ha téged ennyire nem érdekel – hagyta rá kedvetlenül a férfi. – Ehetünk!

Ilus telemerítette a merőkanalat. Először az urának pakolta meg a tányérját, rengeteg tésztát, combot és a zúzóját tette ki neki, mert azt szerette legjobban, aztán a fiúknak is kimérte a porciójukat. Répát is osztott, a végén magának szedett.

– Jó étvágyat és Isten éltesse az ünnepeltet! – emelte fel a poharát, mosolyt erőltetve az arcára. – Sok boldogságot kívánunk, hosszú életet, bort, búzát, békességet, meg mindent, amit akarsz. Gyerekek, ti is kívánjatok apátoknak boldog születésnapot.

– Boldog születnapot, apu! – kiáltották egyszerre. Ferike nem bírta tovább türtőztetni magát: – Mind a ketten ötöst kaptunk! Ez a mi ajándékunk! – A bátyja is büszkén kihúzta magát. – Pedig Vincus nem segített. Akart, de én direkt nem kértem, egyedül szerettem volna javítani két jegyet! Sikerült!

– Látjátok, ennek örülök, ennél szebb ajándékot tényleg nem kaphattam volna tőletek – simogatta meg a fejüket Vince.

– Pedig ez még nem minden – kuncogott Ilus –, lapul itt valahol egy meglepetés, ami rád vár. Na, egyél csak, egyél szépen, addig úgyse adom oda, amíg meg nem ebédeltünk.

– Kifúrja az oldalamat – nevetett Vince. – Áru! el, mi az.

– Én tudom! – rikkantotta Ferike, de Vincus rátapasztotta tenyerét a szájára. – Fogod be! – nézett rá felnőtteken. – Takonypóc!

– Hogy beszélsz az öcséddel! – csóválta a fejét az asszony. – Hol tanultok ti illemt? Ferike, Vincus, ne szücsöljete, hányszor kell mondani? Két bohóc!

De hiába volt minden erőlködés, a máskor derűs, családias hangulatot mintha elfűjták volna, mindenki érezte, még a gyerekek is, hogy valami feszül a levegőben. A felnőttek igyekeztek jókedvet mutatni, de ez csak rontott a helyzeten. Alig várták valamennyien, hogy túl legyenek a levesen.

A második fogás csirkepaprikás volt, krumplipürével, friss salátával – ugyancsak a családfő egyik kedvenc étele. Ilus szívesen vett volna pár szelet tarját, azt még jobban szerette Vince, de arra már végképp nem futotta, sőt még az imádott csülkös babfőzelék sem jöhetett szóba, akármennyire is születésnap ünnep a mai.

Szótlánul ettek, senki sem beszélt.

Vince időnként belekortyolt a borba, aztán evett tovább, leszegett fejjel, hogy a felesége ne lássa szemében a szomorúságot. De ugyanígy tett az asszony is, ő se mert a férjére nézni, félt, hogy kibuggyannak a könnyei.

Amikor végeztek, gyorsan leszedte az asztalt és szépen kicifrázott tortát tett középre, rajta egy szál meggyújtott gyertya, körötte a szöveg: „Isten éltesse!”, középen egy szám, a 30-as.

– Fújd el, szívem, ez a te napod. Áldjon meg a Teremtő hosszú élettel, és maradj meg nekünk mindig ilyen jó családapának és férjnek – mondta Ilus meghatottan, szemét törölgetve. – Aztán vágd fel a tortát, mert ezek a nagybélűek mindjárt nekiesnek, ha nem sietsz – tette hozzá mosolyogva.

Vince nagy levegőt vett, elfújta a gyertya lángját, majd fogta a kést és ünnepélyes ábrázattal kimetszett egy szeletet: – No, ezt anyunak! Ez az én elsőszülött fiamé, az ifjabb Pozsár Vincée, ez meg Ferikée, hadd nőjön nagyra! Ez a hatalmas darab meg az enyém! – mondta vidámságot erőltetve magára, miután mindenkinek kiosztotta az adagját. – Vaníliakrémes torta! Hoppá, ez ám az igazi! Köszönöm! Fantasztikusan finom, ilyen jót még életemben nem ettem! Elmehegnél cukrásznak – dicsérte a feleségét.

Ilus most elővett a szekrényből egy színes szalaggal átkötött csomagocskát.

– Íme, a jól megérdemelt ajándék! – mondta és átnyújtotta az ünnepeltnek. – Ezt mindannyiunktól kapod, fogadd olyan szeretettel, amilyennel mi adjuk. Remélem, illeni fog hozzád.

Vince felvidulva, kíváncsi örömmel bontogatta a szalagot. Valami könnyű, puha volt a csomagban, de oldalt egy része kitüremkedett. – Mi a csoda ez? – találgatta izgatottan. – Vigyázat! Senki se mozduljon! Remélem, nem robban?

A csomagban egy pár finom kidolgozású, sárgásbarna, selyembéléses bőrpapucs volt.

Vince meghökkent, nem erre számított, azt hitte, ing, netán pizsama, vagy valami egyéb hasznos dolog – no de hogy papucs!...

– A mindenségit! – hümmögte kiábrándultan. – Úgy látszik, tényleg kezdek öregedni, ha már papucsban kell járnom. Szépen nézünk ki!

– Nem tetszik? Nem örülsz neki? – kérdezte csalódottan Ilus.

– De, tetszik, már hogyné tetszene, ha egyszer ez illik hozzám, ahogy az imént mondtad – felelte savanyúan Vince. Falun nőtt fel, és az ő gyerekkori világában a papucs nem a kényelmet jelentette, hanem az idősek nyári viseletét, vagy a gyáva férfiakat ugratták vele. Lelke legmélyéig megbántódott.

– Szóval én egy papucsférj vagyok? – halkán mondta, próbált uralkodni a sértődöttségén. – Na persze, ha munkanélküli leszek, egyéb dolgom sem lesz, mint reggeltől napestig papucsban böngészni a hirdetéseket, feltéve, hogy lesz miből megvenni az újságot és várni, hogy a feleségem eltartson.

– Jaj de bolond vagy! – rémült meg Ilus. – Ne így fogd fel, én tényleg azt akartam, hogy amikor fáradtan hazajössz, levehesd a cipőt és pihentesd a lábadat. Hogy lehet ezt ilyen bután félremagyarázni? Inkább próbáld fel, jó-e. Piacon vettem, azoknál az ember sohasem lehet biztos a számozásban.

Vince leült, kifűzte jobb lábán a cipőjét és belelépett a papucsba – ám az akkora volt, hogy akár a bal is elfért volna benne, legalább három-négy számmal nagyobb a kelleténél. Felpróbálta a másikat is, persze – ugyanaz. Löttyögött benne a lába, hátul vagy öt centi kilógott a sarkánál. Tett néhány lépést, aztán megállt és fejét csóválva a kezébe vette, nézegette.

A gyerekek vihogtak, Ilus azt se tudta, mit tegyen zavarában.

– Hát nem szorít, az biztos... – akarta tréfával menteni a helyzetet, de ez csak olaj volt a tűzre. Vince most már komolyan dühbe gurult.

– Mi folyik itt? Még gúnyolódsz is velem? – kérdezte vészjóslóan. Ilus még sosem látta ilyennek.

– Már hogy... már hogy gúnyolódnék! – dadogta szepegve. – Ez az egyetlen pár volt.

– Akkor add annak, akinek háromszor akkora patája van, ne nekem – mondta és a sarokba vágta a papucsot, de Ferikét találta el. A kisfiú elbőgte magát, nem azért mert fájt neki,

inkább a papa haragja láttán. Vincusnak több esze volt, jobbnak vélte, ha meg se mukkan. Odasúgta az öccsének, hogy hagyja abba az üvöltést, mert tőle is kaphat egy fülest.

Ám ekkor már az asszony is együtt sírt a kicsivel.

– Nem azt érdemlem, hogy így köszönd meg, ilyen pokróc módon. Miféle alak vagy te, hogy egy kedves szavad sincs hozzánk a születésnapodon.

– Szép kis születésnap, mondhatom! – ült le sötét arccal Vince és öklével hatalmasat csapott az asztalra. – Én azon kesergek, hogy az állásom veszélyben van, te meg lepapucsozol, a saját gyerekeim körberöhögnek. Na, nekem ebből elég, köszönöm, nem kérek az ilyen ünneplésből.

– Esküszöm, te nem vagy normális – tört ki Ilusból a felháborodás. – Mi azt akartuk, hogy örülj, hogy érezd, mennyire szeretünk, te meg szándékosan felfújod magad, mint egy megvadult pulykakakas. A franc egye meg azt a rohadt papucsot, ha nem tetszik, dobd ki, vagy add oda az öreg Hanuskának, de ne rajtunk töltsd ki a rosszkedvedet.

– Szóval már bolond is lettem, mi?

– Senki nem nevezett bolondnak – tiltakozott az asszony sírva.

– Most mondtad, hogy nem vagyok normális. Éjjelenként görcölök értetek, kiköpöm a tüdőmet, hát mi is lehetnék más, mint agyalágyult bolond. Egy papucshős!

– Én is ugyanúgy dolgozom...

– Na ne mondd! Az is munka? Köszönöm szépen, arra mindenesetre jó, hogy felhánytorgasd. Hol a nadrágom?

Vincus mint a szélvész ugrott, s már vitte is a kopott farmert. Vince kirántotta a gyerek kezéből.

– Ne lábatlankodjatok itt nekem, mars az udvarra! – parancsolt a fiúra. – Na, mire vártok, tűnés!

– Hová mész? Csak nem akarsz elmenni pont most?

– Miért? Tilos? Hát persze, a papucsférjeknek engedélyt kell kérniük, hogy...

– Hülye! – sziszegte Ilus kétségbeesetten. – Ha ilyen marhaságokat beszélsz, jobb is, ha fogod magad és sétálsz egy nagyot. Ha majd megjön az eszed, hazajöhetsz. Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni ezt a tömény sületlenséget. Keress magadnak más társaságot, menj el Korompaihoz, ő való hozzád, ne minket kínozz, csak azért, mert... mert... mi tudom én, miért... Én már nem értek semmit!

– Szóval azt mondod, menjek el?

– Bánom is én, csinálj amit akarsz! Tőlem oda mész, ahová akarsz! – felelt vissza az asszony.

– Így is jó! – mondta sötéten Vince és bevágta maga mögött az ajtót.

A fiúk a kisház oldalához lapulva megrettenve nézték, amint az apjuk hangosan morgolódik, és dzsekijét maga után húzva a porban, kivágtat a kapun.

Még soha nem látták ilyen feldúlnak a papát.

Úgy ment el Hanuskáné és a másik asszony, Feketéné mellet, hogy még csak nem is köszönt nekik. A kaput visszakézből becsapta és hátra sem fordult, amikor utána szóltak:

– Azért mondhatnál valamit, hallod-e? Micsoda alvégi modor ez? Kikérem magamnak, hogy így viselkedj velem a saját házámban. Majd ha a tiedben laksz, úgy csapkodszt, ahogy akarsz. Mit képzelsz magadról, ki vagy te? Há?

De beszélhetett már, Vince füléhez nem jutott el semmi, csak ment, ment, merev nyakkal, kimérten, hangosan méltatlankodva, mint a háborodott.

– Papucsot születésnapra? Majd adok én nektek papucsot, de azt nem köszönitek meg!

2. fejezet

Vince már vagy egy órája róttá céltalanul az utcákat és próbált megnyugodni.

Ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább belátta, hogy nincs minden rendben, Ilusnak alighanem igaza van, ő viselkedett úgy, mint egy éretlen, duzzogó gyerek. Már nagyon bánta, hogy hagyta magán eluralkodni az indulatot. Ezzel mit sem oldott meg, a gyár miatti keserűségét a felesége és a gyerekei szenvedik meg, ő pedig így is, úgy is utcára kerül. Mert mindennek az az átkozott leépítés az oka.

Legalább a családi békességet kötelessége megmenteni, amíg nem késő.

Megfordult és rossz lelkiismerettel indult hazafelé. Ilustól bocsánatot fog kérni, igen, a pucstól meg kívágja a fenébe, hogy még az emléke se maradjon meg.

Amikor eddig eljutott a gondolataiban, megnyugodott és sietősebbre fogta a lépteit.

A játszótérnél a Korompai gyerekeket pillantotta meg, amint éktelen ricsajjal éppen a labdát kergették, erről eszébe jutott, hogy ma estére hozzájuk ígérkezett, meg különben is, hátha Jóska többet tud. Megnézte az óráját, öt perc múlva hat. Még időben is van.

Nem habozott tovább, visszafordult és felment Korompaiékhoz.

Jókor érkezett, vendégek már ott voltak.

– Na, csakhogy megjöttél, már attól féltem, elfelejtetted, mit beszéltünk meg mára – fogadta morcosan Korompai. – Ismerkedj meg az urakkal. Györkös úr, hadd mutassam be a legjobb haveromat, ő az a bizonyos Pozsár Vince, akiről meséltem.

– Jó estét! – emelkedett fel a fotelból egy rendkívül elegáns, középmagas, szúrós tekintetű, szemüveges, keskeny arcú férfi és lassan, kimérten kezét nyújtott. Körülbelül hatvan éves lehetett, haja két oldalt szürkült, mégis inkább fiatalabbnak nézett ki, mint idősebbnek. – Györkös Ottó. Örülök, hogy találkozunk, Józsi sok jót mondott magáról. A munkatársam – mutatott arra a zömök, gutaütéses képű alakra, aki e pillanatban tért vissza valahonnan, talán a mellékhelyiségből –, Krajcsák Tibor. Remélem, még sokszor fognak találkozni.

– Örvendek... – mondta Vince s egy picit derékban meghajlott. Kíváncsian méregette az előkelő vendéget. Szóval ez lenne a híres, félelmetes Györkös úr, aki előtt Korompai úgy összetolja magát? Igaz ami igaz, nem is nagyon illik ebbe a külvárosi proli környezetbe. Jóskának ismerte a legtöbb cimboráját, csupa kiöregedett bunyós, birkózó vagy focista, akik még véletlenül sem viseltek csokornyakkendőt, mint ez a kettő. Vajon mi a fenét akarhat tőle egy ilyen kivasalt képű uraság? Nemsokára úgyis kiderül.

– Ülj már le – nógatta látható izgalommal Korompai. – Az asszony mindjárt hoz egy kávé. Hé, Gizi – kurjantott a konyha felé –, megjött Pozsár! Kávé!

– Parancsoljon – kínálta előkelő mozdulattal Györkös –, gyújtson rá.

– Köszönöm, majd kávé után – háritotta el Vince. Életében most látott először cigarettatárcát színaranyból. A szeme is káprázott tőle, úgy bámulta. Atyaúristen, vajon mennyit érhet?

– Hello, szia Vince! – lépett be Gizi, tenyerén egyensúlyozva a kávéscsészét. Széles hátán rengett a haj, kerek, pufók arca sugárzott az őszinte kedvességtől. – Két cukrot tettem bele, tudom, hogy úgy szereted. Ilus jól van? Miért nem hoztad át ő is?

- Véletlenül erre jártam... – tért ki a válasz elől Vince. – Ha tudom, hogy vendégek vannak, a világért sem alkalmatlankodom.
- Ne hülyéskedj már – lökte oldalba Korompai –, most mit játszod meg magad? Hiszen megegyeztünk, hogy hatra itt leszel, nem emlékszel rá?
- De igen, hogyan emlékeznék, csak hát...
- Jó, jó, akkor ne dumálj annyit, az a fontos, hogy itt vagy. Éppen rólad beszélünk.
- Rólam? Mit lehet én rólam beszélni?
- Hát hogy milyen beleváló, klassz srác vagy meg hasonlók. – Vince csodálkozva fülelt: Korompai úgy tesz, mintha nem tájékoztatta volna őt jó előre mindenről. – Tudod, Györkös úr nagyvállalkozó, üzletember, valamikor támogatott engem még aktív koromban, sőt utána is, így van, Györkös úr? Krajcsákot még láthattad bunyózni, bár nem biztos, a mi időnkben te még vidéken éltél. Akkoriban nem volt ellenfele, mindenkit lecsapott, kivéve engem. Tőlem nagy ruhát kaptál néhányszor, igaz, Krajcsák?
- Valami baj van, Vince? – kérdezte Gizi. – Nem tetszel nekem, olyan más az arcod.
- Á, semmi... nem érdekes.
- Engem akarsz etetni, édesapám? – támadt rá az asszony. – Látom én a fancsali képedről, hogy zűr van. Összebalhéztatok Ilussal, mi, eltaláltam? Naná, mibe fogadjunk? Kár is tagadnod, mindjárt átszaladok hozzá.
- Ne, maradj csak... Az üzemről beszélgettünk és egy kicsit bepöccentem.
- A németekről? Szóval már te is tudod? – Korompain nem látszott, hogy különösebben megrendítené az ügy. – A rohadékok! Törődnek is ezek a melóssal, öregem! Sose lógasd az orrod, haver, úgy még sosem volt, hogy valahogy ne lett volna. Ne félj, amíg engem látsz, igaz, Györkös úr? Jól mondom? Korompai Jocó nem engedi elveszni a barátját.
- Te könnyen hencegsz – mordult vissza Vince –, neked ott vannak a régi sportkapcsolataid, biztosan akad majd, aki segít. De én mihez kezdjek? Ha kirúgnak, esküszöm, inkább felkötöm magam, de nem megyek el kukázni. A család...
- Kukáznia talán mégsem kellene tisztelt Pozsár úr – szólalt meg finomkodva Györkös. – Mindig van valamilyen megoldás – és a társára pillantott.
- Mindig van valamilyen megoldás – visszhangozta a ragyás Krajcsák alázatosan.
- Mire tetszenek célozni? Menjek el gyárigazgatónak? Ahhoz nem vagyok elég hülye.
- Gyárigazgatónak? Hahaha! – kacagott fel élesen Györkös. – Attól tartok, kissé magasra teszi a kezdő léce, fiatalember, nem gondolja? Még hogy igazgató! Bárha meggondoljuk, nem is rossz ötlet! Képzeld magát egy íróasztal mögé, amint kiadja a rendelkezést mondjuk az új termelési irányzatról. Mindenesetre, én alább adnám a maga helyében. Megkérdezhetem, mennyi most a fizetése?
- Annyi, mint Jóskának... Tisztán olyan harmincezer körül... meg néha leesik egy-két túlóra...
- Na látja – veregette meg a karját Györkös úr –, ennyit bárhol megkereshet. Mondjuk nálam.
- Magánál?
- Igen. Korompai barátom szerint maga talpraesett fiú, és nem ijed meg a saját árnyékától. Mit tesz a véletlen, éppen ilyen emberekre van szükségem.
- Kérsz még kávé? – kotyogott közbe Gizi. – Mert ha nem, elviszem a csészét.

– Befognád? – torkolta le az asszonyt Korompai. – Zavarsz bennünket.

Gizinek a szeme se rebbent, nyilván megszokta az ura nyers modorát. Hanyatt vágta magát a fotelban és böngészni kezdett valamilyen színes képeslapot. Többé a hangját se lehetett hallani.

– Hol is tartottunk? – vette vissza a szót Györkös.

– Hogy olyan embereket keres, amilyen én vagyok. Azt még nem árulta el, miért keresi.

– Majd elmagyarázom, ha itt lesz az ideje, ne türelmetlenkedjék. Egyelőre, ha minden igaz, maga órákon belül munkanélküli lesz. Józsitól tudom, s amint látja, ő csöppet sem bánkodik, az ő dolga már sínen van. De tegyünk egy próbát. Tételezzük fel, hogy nálam a dupláját megkeresheti, mint jelenleg. Ez esetben is fontos, hogy konkrétan mi lenne a dolga? Annyit már most leszögezhetünk, hogy én a maga helyzetében nem lennék válogatós.

Vince a barátja tekintetét kereste, tőle várva segítséget, de az még véletlenül sem nézett rá, mintha szándékosan kerülné, hogy a pillantásuk találkozzék. A tévét bámulta kitartóan, pedig be sem volt kapcsolva. Gizi békésen szunyókált, vagy legalábbis úgy tett, a képeslapot az ölébe ejtette.

– Miről van szó? – kérdezte Vince. – Buta ember az, aki nem akar többet keresni, ha lehet.

– Így igaz – bólogatott Györkös úr. – Nekem is pontosan ez a véleményem. Aki eldobja magától a pénzt, az ... az buta, ahogy mondta. Jogosítványa van?

– Igen. De autóm nincs. Most akartam megvenni a házigazdám használt Trabantját részletre. Ha nem jön ez az istenverte leépítés... Tehát, mit kéne csinálni? Előre bocsátom, nem vagyok szakmunkás.

– Igen, értesültem róla, Józsi elmondta. De ahhoz a munkához, amit én ajánlok, nem is kell szakképesítés. Olyan embereket keresek, akik, ha szükséges, éjjel-nappal kéznél vannak. Hogy úgy mondjam, én meglehetősen széles körökben mozgok, kemény fiúkkal kell tárgyalnom bizonyos ügyekben, nem árt, ha több szem figyeli a partnereimet.

– És Krajcsák úr... ?

– Neki más a feladata, őt ne keverjük bele. Amint látja, most is hallgat. Ő okos fiú, tudja, mikor nem szabad kinyitnia a száját.

– És mikor nem szabad? – adta Vince a naivat.

– Amikor nem kérdezik. Ismételd meg, Krajcsák!

– Amikor nem kérdeznek, Györkös úr – mondta a ragyás és ültében esetlenül meghajolt. Vince megdöbbenve látta, hogyan rezzen össze a bivalyerősnek tűnő ember, amikor a főnöke megszólította.

– Na látja! Ilyen egyszerű ez. Természetesen, egyelőre csak próbaidőről lehet szó, még az is előfordulhat, hogy csalódom magában. Teszem azt kiderül, hogy nem a legmegfelelőbb arra a célra, amire alkalmazni szándékozom.

– Nem tudom, mivel jár a személyi kíséretetés. Még sose csináltam ilyet, gőzöm sincs hozzá. Én nem voltam bokszoló, mint Korompai, soha életemben nem verekedtem...

– Senki nem mondta, hogy verekedned kell, fiacskám – váltott át tegezésre Györkös, mintegy jelezve, hogy máris beosztottjának tekinti a másikat. – Ha mégis szükség lenne rá, van, aki gondoskodik a kiképzéséről. Tehát, mi a válaszod?

– Pontosán mennyi lenne a fizetésem? És mikor kellene kezdeni?

– Havi nyolcvanezer, nettóban. Ha szemfüles vagy és nem csinálod össze magad, mert valaki szúrósan néz rád, ha jól viselkedsz, ha nem kérdezősködsz fölöslegesen és engedelmeskedsz az utasításaimnak, hamarosan elérheted a százezret is. Világos?

– Világos! Mint a nap... !

– Ez a beszéd! Holnap reggel mindketten beadjátok a felmondást és egyenesen jöttök hozzám. Korompai, majd te segítesz a barátodnak odatalálni, úgyis együtt jöttök. Van még kérdés?

– Igen... – Vince érezte, hogy homlokáról patakokban folyik a veríték és lassan végigcsordogál az arcán. – Törvényes dolog, amire alkalmazni akar? Nekem családom van...

– Mit dumálsz, te marha – förmedt rá Korompai. – Gondolod, hogy én vállalnám, hogy jól bevarrassam magam? Nekem is van családom, haver, nem csak neked. Attól, hogy egy-két pofont kiosztunk valakinek, még nem dől össze a világ. Nyugodtan vállald el, ha én mondom.

– Hát... üsse kavics, nem bánom. A magáé vagyok, Györkös úr. Ezt se hittem volna egy órával ezelőtt, hogy ilyen gyorsan elszegődöm. Megegyeztünk.

– Tudtam, hogy megjön az eszed, fiacskám – nevetett elégedetten Györkös. Intett Krajcsáknak, aki egy iratot vett elő az aktatáskájából és átnyújtotta a főnökének. – Ez egy munkaszerződés, tessék, itt írd alá. Ugyanolyan, amilyet Korompai is aláírt félórával ezelőtt, nincs semmi különbség a kettő között.

– Ezek szerint ma éjjel már ne is menjünk be dolgozni? – érdeklődött óvatosan Vince.

– Hát persze, hogy nem. Minek? Majd reggel, akkor is csak a felmondás miatt. Na, meddig várjak még, Pozsár? Vagy meggondoltad magad?

– Nem... dehogy... elnézést kérek – mentegetőzött zavartan Vince. – Máris... tessék, kész.

Györkös gondosan megvizsgálta az aláírást, s annyit megjegyzést fűzött hozzá:

– Rendben van. Végeztünk. A próbaidő három hét, de lehet, hogy több, lehet, hogy kevesebb. Ha úgy döntök, hogy megfeleltek, újra tárgyaljuk a fizetést. Szép kézírásod van, tetszik...

– Még valamit, ha szabadna... – hajolt közelebb Vince, de Györkös úr lesújtó pillantását látva, elhallgatott. Hát igen, gondolta magában, e perctől kezdve nem akkor beszél, amikor kedve tartja, csak ha kérdezik, ahogy a rücskös pofájú Krajcsák mondta.

– Bocsánat... – dadogta elvörösödve

Lehajtotta a fejét... – és ekkor meglátta Korompai lábait.

Az egykori nehézsúlyú bokszbajnok kényelmes, agyonhordott papucsban ült az asztalnál.

– Mekkora barom vagyok! – szidta némán önmagát. – S még én ugrálok! Ez város, tudomásul kell venni, hogy itt a papucs egészen mást jelent, mint otthon a faluban. Sürgősen ki kell engesztelnem Ilust.

Györkös felállt, vele együtt felugrott Krajcsák is. A két új alkalmazott is föl pattant és várakozóan tekintettek a főnökre. Az benyúlt a belső zsebébe és előhúzott egy degeszre tömött pénztárcát.

– Fogjátok, ez a tiétek, gyermekeim, tekintsétek szerződési jutaléknak – és tízezres címle-tekben mindkettőjüknek külön-külön leszámolt ötvenezer forintot. Vincének remegett a keze, amikor átvette a pénzt. – Ezt nem számítjuk a fizetésbe. Egyszerűen arról van szó, hogy utálok, ha az embereim csórók. Pozsár, ebben az ócska farmergöncben többé nem akarlak látni, holnap veszel magadnak egy rendes ruhát. Megértetted? Sima, szürke öltöny legyen, kétsoros, hasonlítson arra, amilyet Krajcsákon látsz. Ez rád is vonatkozik, Korompai, te se

úgy öltözöl, mint aki most lépett ki a divatszalomból. – Elhallgatott, néhány pillanatig tűnődve nézte a két meghökkent beosztottat, aztán kegyesen elmosolyodott: – Na jó, nem bánom, fogjátok, itt van még fejenként harmincezer. De rendesen nézzetek ám ki! Tizenkét órára várlak benneteket, ne késsetek, mert... – elkomorodó arca minden fenyegetésnél többet mondott.

Ezzel, mint kinek nincs több közölnivalója, egy laza „Viszlát, fiúk!”-kal elvonult. Krajcsák sietősen poroszkált utána, nem is köszönt, elvégre nem kapott parancsot, hogy megszólaljon.

Magukra maradtak. Gizi a hirtelen beállt csöndre felriadt.

– Mi van? – pislogott álmosan. – Elment az a nagypofájú? Na, végre! Kértek még kávét?

– Sört hozzá! – mondta komoran Korompai. – Aztán maradj a konyhában, beszélni akarok Vincével négyszemközt. Oké?

– Oké! – felelte Gizi már az előszobából. Pillanatok alatt térült-fordult, lerakta a két üveg sört, poharakat is tett mellé, meg sörnyitót, s már ott se volt.

– Mi a véleményed? – kérdezte Korompai gondterhelten. – Nem csináltunk hülyeséget?

– Te kérdeztél ezt? – nézett rá felháborodva Vince. – Te, aki olyan lelkesen szövegeltél? Inkább én kérdezhethetnék. Halljam még egyszer, kicsoda tulajdonképpen ez a Györkös? De ne beszélj mellé!

– Csak megismételhetem, amit délelőtt mondtam: nagykutya, piszok nagymenő, de elégedj meg ennyivel. A nagy büdös igazság, haver, hogy valójában én se tudom, ki is ő most. Már meséltem, azelőtt politikai téren futott, pedig azt állította, hogy nem párttag, az egyesületi górék mégis hasra vágták magukat, ha egy edzésen megjelent. De azt ne kérdezd, mi volt a beosztása, mert nincs válasz. Egy biztos, az asszonyt nem kell féltetni tőle.

– Azt akarod mondani, hogy...

– Semmit sem akarok mondani. Egy lányos képű szöszeke alak ténfergett körülötte, lehetetlenség volt megállapítani, hogy lány vagy fiú. Apám, ha azt láttad volna! Fél kiló festék a száján, Györkös meg úgy turbékolt neki, mint galamb a párjának. Mindegy, ez nem ránk tartozik. Állítólag ötvenhatban lépett, sokáig a hírért se lehetett hallani. Én akkor még nem ismertem, azt mondják, külföldön élt, Amerikában vagy hol, de az is lehet, hogy Európában, dumálnak mindenfélét, felelősséget nem vállalok a pletykákért. A lényeg, hogy amikor ismét felbukkant, egy vadonatúj, csokornyakkendő Györkös érkezett Magyarországra, tele dohánnyal, egész küldöttség várta a repülőtéren, bár ezt is csak hallomásból tudom. Neki mindent szabad volt, rá nem vonatkoztak a szocialista erkölcs szabályai. Egymás után alakította a magáncégeket, káeftéket, meg az anyja kínja tudja, miket még, pedig ez akkoriban nem volt divat, de vele kivételt tettek. Milliárdos az ipse!... de dollárban ám! Ez a pénz, amit most adott, csak nekünk tűnik soknak, nála semmi, nulla, zsebpiszok.

Korompai elgondolkozva forgatta kezében a sörösüveget. Ivott egy rövid kortyot és folytatta:

– Az hétszentség, hogy a keze most még messzebbre ér, mint régen. Valaki súgta, hogy egy nemzetközi befektetői csoport áll mögötte és ő csak az ügyintézőjük, mások szerint viszont ő az egyszemélyi tulajdonos. Lehet, mi közöm hozzá, nem igaz? Nekem csak az számított, hogy ha megszorultam, elég volt egy telefon, és lökte az ezreket, nézd, ezt a bútort is az ő pénzéből vettük, sőt a telefont is ő intézte el, hogy soron kívül felszereljem, a számlát ő fizeti. Egyszer azt mondta: Korompaikám, szükségem van néhány jó dumájú, értelmes, megbízható emberre, mégpedig olyanokra, akikről messzire ordít, hogy igazi melósok. Én rögtön rád gondoltam, mert te nagyon tudsz beszélni, eligazodsz a politikában, olvasni is szoktál.

Elmondtam neki, milyen vagy, ő meg rábólintott, hogy igen, pontosan ilyenekre gondolt és attól kezdve időről-időre tudakozódott felőled, de másokról is ám, nem csak rólad. Tegnapelőtt aztán behívatott és közölte, hogy ma találkozni akar veled, mert te lettél a befutó. Hát így történt...

Elhallgatott, tűnődve vakargatta állán a forradást, látszott rajta, hogy még volna mondanivalója, de aztán megvonta a vállát és maradék italát fixírozta.

– Vedd úgy, hogy többet én se tudok. Vannak dolgok, amikről nem beszélhetek, de lehet, hogy egyszer még mesélek mást is. Holnap odamegyünk és majd meglátjuk. – Megforgatta kezében a pénzt, újra átszámolta. – Bemutatkozásnak azért nem rossz, mi? Pedig ez még semmi, ő nem ennyit szokott adni, úgy látszik, nem akar elkényeztetni. Ezt nézd meg, pajtás – lépett a szekrényhez. – Látod ezt a rengeteg ruhát? Ezeket még akkor kaptam tőle, amikor bunyóztam, ugyanilyenekben jár az egész csapat, a fele nem volt rajtam egyszer sem. Na, egészségünkre! – mondta és egy hajtásra kiitta az üvegből a sört.

Vince követte a példáját.

Nem sejtethették, mit rejteget számukra a jövő.

Ha tudták volna, egyikük se vigyorog ilyen jókedvűen.

3. fejezet

Vince óvatosan nyitotta az ajtót és először a fejét dugta be.

– Szervusz, anyukám – köszönt bátortalanul. – Itthon vagy?

– Miért, hol a csudában lennék? – jött elő a konyhából Ilus, vizes kezét törölgetve. Nem látszott rajta harag vagy sértődöttség, legalábbis nem mutatta. – Örülök, hogy hazajöttél, már kezdtem aggódni, hogy valami hülyeséget csinálsz. Úgy rohantál el itthonról, mintha üldöznének.

– A gyerekek... ?

– Odaát tévéznek a másik szobában. Nem akarsz lepihenni? Még van egy órád.

– Ne, ne... Gyere, szeretnék beszélni veled.

Ilus nem kérte magát, leült az asztalhoz.

– Miről akarsz még beszélni? Éppen eleget mondtál, mielőtt faképnél hagytál bennünket.

Vince lehajtotta a fejét, és bűnbánóan nyúlt a felesége kezéért. Olyan volt most, mint egy megszeppent kisfiú, aki rossz fát tett a tűzre.

– Ne haragudj, Ilus, bocsáss meg. Bolond vagyok, nagyon resteltem magam. Béküljünk ki.

– Nekem nincs semmi kibékülni valóm, én nem haragszom rád. De kérlek, máskor, ha rossz kedved van, ne rajtam, meg a gyerekeiden töltsd ki a mérged.

– Ígérem, soha többé... Jó? Szent a béke?

– Hát persze, te számár – nevette el magát Ilus. – Félretettem neked a maradék tortát.

– Köszönöm, az jó lesz. És hozd ide a papucsomat is.

– A papucsodat? – kérdezte felhúzott szemöldökkel Ilus. – Már megint kezded? Azt mondtad...

– Ne törődj vele, mit mondtam, nem voltam eszemnél. Falusi bunkó vagyok, a tíz évi fővárosi élet semmit sem javított rajtam, még sokat kell tanulnom. De mától minden másként lesz, erre a becsületszavamat adom. És arra is, hogy ezt a papucsot többé el nem hagyom magamtól, olyan ez nekem, mint... mintha négylevelű lóherét találtam volna. Ez lesz az én kabalám.

– Jól van, szívem, máris hozom, ahogy akarod – mondta meglepve Ilus. Valami történhetett az urával, valami, ami nagyon, de nagyon felkavarhatta. Úgyse képes sokáig magában tartani – gondolta.

Amikor visszatért a papuccsal, földbe gyökerezett a lába a rengeteg pénz láttán, amit Vince időközben kirakott az asztalra. Nagyot sikoltott:

– Jézusmária! Honnan van ez? Csak nem raboltál ki valakit? Uramisten... !

– Nyugodj meg, életem – csitította az asszonyt Vince. – Ne sipákolj, nem loptam, nem raboltam, nem öltem érte, hanem kaptam. Minden szabályos. Előleg az új főnökömtől.

– Mi az, hogy új főnök? Esküszöm, te tényleg becsavarodtál...

– Hallgass már, az ég áldjon meg. Ül vissza és figyelj, elmondom, hol jártam, kivel találkoztam...

– és aprólékosan, részletesen előadta a Korompaiéknál történeteket, beszélt Györkös úrról, de amikor Ilus arról faggatta, hogy mi lesz a munkaköre, megakadt.

– Nem tudom én se, hidd el. Amennyire kivehettem, a főnökre kell vigyázni, nehogy valaki berámoljon neki egyet. Úgy látszik, sokan lehetnek, akik szívesen összetörnék azt a méltóságos

pofázmányát. De az is lehet, hogy egészen másról van szó, merthogy az ilyesmire megvannak a megfelelő emberei, legalábbis valahogy így fejezte ki magát. Mindegy, kár előre találgatni.

– Ez túl veszélyes, szívem – aggályoskodott Ilus. – Te nem vagy Korompai, életedben nem ütöttél meg senkit, azt se tudod, hogyan kell verekedni. Meg is ölhetnek! A rosseb álljon a Györkös úr pénzébe!

– Nem eszik azt olyan forrón, fölösleges az ördögöt a falra festeni, ott van az magától is – próbálta nyugtatni az asszonyt Vince. – Értsd meg, nem mi leszünk azok, akik megvédjük, akadnak ott nehézfiúk elegen. Ha jól értettem, inkább afféle díszkíséretnek kellünk.

Ilus képtelen volt visszafojtani a nevetését.

– Hát nem azért mondom, hogy hízelegjek, de el tudnék képzelni külön díszkíséretet is, mint te meg az a melák Korompai, a kifli alakú orrával. Úgy néztek ki egymás mellett, mint a Stan és Pan.

Vince vette a lapot, még örült is, hogy sikerül jobb kedvre deríteni a feleségét.

– Ezt kikérem magamnak, talán nem látszom eléggé félelmetesnek? Nézd meg ezeket a muszklikat! Rám még nagy tettek várnak, asszonyom! Majd akkor beszéljen, amikor karonfogva bevezetem az Országházba és a nemzet nagyjai hódolnak ön előtt! Majd én megmutatom...

– Te kelekótya, te! – kacagott Ilus. – Csakugyan nem lehet rád haragudni.

– Hát nem is ajánlom! Mindenesetre, holnap reggel leszámolunk, tizenkét órára megyünk Györkös úrhoz, előtte még meg kell vennünk a ruhát és a többi cuccot. Az egyetlen, ami zavar, hogy sose fogom tudni előre, mikor leszek szolgálatban és mikor vagyok szabad. No de ennyi pénzért! Gondold csak el, havi nyolevanezer fix, tisztán, levonás nélkül. A fejünk se fog fájni, három hónap alatt kifizetjük a hűtőszekrényt, és még a srácokra is jut. Pizok szerencsénk van, anyukám, megfogtuk az isten lábát!

– Jól hangzik – mondta révedezve Ilus, aztán ismét erőt vett rajta a baljós előérzet. – Annyi mindenféle disznóságot hallani ezekről a nagyvállalkozókról. Ellenük szokták elkövetni a merényleteket, láthatjuk a tévében, hogyan nyírják ki egymást szép sorjában. És ha őt is felrobbantják, éppen akkor, amikor ott álltok mellette? Azt nem lehet pénzzel megfizetni, ha a gyerekek elveszítik a... jaj, bocsásd meg, Szűzanyám, mit is beszélek! – csapott a szájára.

– Na látod! – ölelte át Vince az asszony derekát –, ugye, magad is elismered, hogy rémeket látsz. Kockázat mindenhol van. Emlékszel, amikor megsérültem az üzemben? Pedig ott nem szaladgálnak ukrán bérgyilkosok. Korompai megtanított pár jó ütésre, védeésre, ne félts te engem, nem vagyok én olyan anyámasszony katonája, mint hiszed. Istenem, egyszer nekünk is kijöhet a lépés. Hol van az megírva, hogy a magunkféle kis embernek ne juthasson valami jó az életből?

– Szóval akkor ma éjszaka már nem is kell bemennetek?

– Nem. Györkös úr azt mondta, ne menjünk, csak reggel a felmondással. A parancs az parancs.

– Miért, mik lesztek ti, katonák?

– Hát... valami olyasféle – húzta el a száját Vince és furcsán megborzongott. – Kényelmes ez a papucs, csak az a baj, hogy unatkozom benne egyedül! Nincs kedved csatlakozni? Elférsz...

– Hála Istennek, csakhogy végre ezt is hallom – mondta Ilus és szájon csókolta az urát.

4. fejezet

Másnap reggel hétkor Korompai a villamosmegállónál várt rá. Együtt mentek be a gyárba, közben meghányták-vetették az előző estén történeteket, de semmivel sem lettek okosabbak. A munkaügyön keveset vacakoltak velük, félóra alatt túlvoltak mindenben. Még leballagtak az üzembe, elköszönni a fiúktól, de bár inkább ne tették volna. A munka állt, Körber főművezető torka szakadtából, kivörösödött fejével magyarázott valamit, a munkások meg visszakiabáltak, egy szót sem lehetett érteni.

Amikor meglátták a két embert az ajtóban, hirtelen csönd lett, minden szem rájuk meredt.

– Szevasztok – köszönt Korompai. – Mi az, termelési értekezlet van?

– Maguk meg hol az istenben csavarognak, méltóságos urak? – esett nekik Körber. – Egyikük sem volt bent éjszaka. Azt hiszik, ez kocsma, ahová csak úgy ki- meg besétál az ember?

– Leszámoltunk, Körber úr – mondta Vince. – Azért jöttünk, hogy elbúcsúzzunk.

– Micsoda? – ugrottak egyszerre öten is hozzájuk. – Ti tudtatok erről a szemétségről? Miért nem szóltatok nekünk is?

– Álljon meg a menet, fogalmunk sincs, miről van szó – játszotta az értetlent Korompai. – Kaptunk egy jobb munkaaajánlatot. Ennyi. Mitől vagytok úgy oda?

– Tényleg nem tudjátok? Hát hol éltek ti? – taszította félre a többieket Hazadi Sanyi, az éjszakai műszak csoportvezetője. – Se szó, se beszéd, csak úgy egyik napról a másikra megszüntetik a drótüzemet, mehetünk a Moszkva térre munkáért sorba állni. Elsejei hatállyal valamennyien ki vagyunk rúgva. Még a végkielégítést se akarják kifizetni.

– Ez borzasztó – szörnyülködött Vince. – Fura, éppen tegnap olvastam egy újságban, nem tudom, melyikben, mert csak egy része volt meg. Azt írták, hogy az új német tulajdonos nem hajlandó veszteséget termeltetni és előbb-utóbb... no de hogy ilyen gyorsan...

– Tehát mégis innen fúj a szél – ordította valaki hátulról. – Akkor meg maga mit hadovázik itt nekünk átszervezésről, Körber úr? Menti az irháját, igaz? Naná, magának bezzeg lesz munkája, amíg egy szabad segg van, a nyalizóknak nem kell a megélhetésüket féltetni, az árulókat megfizetik. – A dolgozók hangosan helyeseltek. Körber tehetetlenül széttárta a karját és kirohant az üzemcsarnokból.

– És hol fogtok melózni? – kíváncsiskodott Hazadi. – Vagy titok?

– Nem titok, de...

Korompai oldalba bökte Vincét és ő folytatta.

– Vetkőző hastáncosnők leszünk egy éjszakai meztelen lokálban, nem látszik rajtunk? Már tanulunk spiccelni. Na, szevasztok, fiúk, sajnálom, nekünk menni kell, nincs időnk veletek szórakozni. Sok szerencsét és ne higgyétek, hogy nem érzünk együtt veletek.

– Mázlisták! – morogta irigykedve Dömötör Anti, amikor utat engedett. – Ne feledkezzetek meg rólunk, ha úgy hozná a helyzet. És remélem, a házépítésnél is látlak még benneteket, ha egyáltalán be tudom fejezni valaha az építkezést.

– Oké, számíthatsz ránk, csak telefonálj! – intett Vince. Legbelül a szíve szakadt meg a sok elkeseredett arc láttán.

A Teréz-körúton bementek egy áruházba, ahol tíz perc alatt tetőtől talpig átöltöztek, a régi ruháikat összecsomagoltatták és megkérték az eladót, hogy estig, vagy másnap reggelig itt hagyassák. Az eladó fintorgott, de aztán a kezébe nyomott ezres jobb belátásra bírta, már vitte is a raktárba. A válla fölött még visszaszólt:

– Ha jönnek, engem keressenek, a nevem Kutas. Írják fel, nehogy elfelejtsék.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Vince kinn az utcán. – Még rengeteg időnk van.

– Tudom is én. Gyere, ülünk be egy kávéra. Inni nem ajánlatos, mert Györkös úr keresztbe nyel le bennünket, ha megérzi rajtunk a piaszagot.

– Azért mégis elképesztő, hogy pont akkor talál ránk a te híres Györkösöd, amikor a legnagyobb zűrből lennénk. Tudod, Ilussal tényleg összehaláztunk valami hülyeség miatt tegnap, csak járkáltam az utcán, mint egy dúvad. Még jó, hogy találkoztam a srácaiddal, mérgemben elfelejtettem volna, hogy fel kell menni hozzátok. Az az igazság, hogy ki is ment a fejből. Mennyi minden múlik egy véletlen.

– Nem egészen volt véletlen... – szökött el magát Korompai.

– Hogy érted ezt? – lepődött meg Vince.

– Ha nem jössz, Györkös úr emberei elmentek volna érted. Ugyanis lent ültek egy kocsiban és téged figyeltek, de már attól kezdve, ahogy kiléptél a kapun. Amikor megérkeztél a játszótérhez, jelentették telefonon. De sürgősen felejtél el, hogy jártattam a pofámat.

– Akár egy amerikai krimiben – hökkent meg Vince. – Maffiózók lettünk, öreg?

– Ne fantáziálj, mert mindjárt lecsaplak. Nekünk nem kell részt vennünk semmiféle akcióban.

– Akcióban... ?

– Így mondták.

– Úristen, te Jóska, mibe keveredtünk? Ennek börtön lesz a vége, vagy kinyiffantanak bennünket, lelőnek, mint egy kutyát. Én ezt nem csinálom, pajtás.

– Dehogyan csinálod. Muszáj, nincs más választás, már nem fordulhatsz vissza. Györkös úr nagyon megkedvelt. Nem tudom, mit zabál rajtad, de korán reggel felhívott és azt mondta... á, nem érdekes...

– Mondjad, ha már elkezdted.

– Hát... megdicsért, hogy... valószínűleg jó választás voltál, meg ilyesmi... – dadogta egyre nagyobb kínban Korompai. – Meg még azt is mondta, hogy alkalmasnak látszol a terveihez.

– De miféle terveihez?

– Honnan tudjam? Őt kérdezd, ne engem.

– Hm. Ez egyre rejtélyesebb – tűnődött Vince. – Mást nem mondott?

– Hát... de elő ne hozd Györkös úrnak vagy valamelyik emberének, mert engem ott helyben megnyúznak... Már egy ideje rájja a fülemet, hogy kellene neki egy olyan ipse, akit bizonyos célra kinevelhet... nehéz ezt így visszaadni... Beszéltem neked erről.

– Lehet, nem emlékszem rá. Szóval mi az a bizonyos cél?

– Azt nem árulta el, csak hogy jó eszű legyen az illető, meg szorgalmas, ne káposztalé lötyögjön a fejében, és a telefonban azt mondta, hogy te pontosan olyan vagy, mint amilyet elképzelt. Értelmes...

- Tulajdonképpen mikor kerültem szóba köztetek?
- Hogy mikor? Nagyjából akkor, mielőtt először felhívtalak hozzánk.
- És képes voltál éveket lapítani, ahelyett, hogy figyelmeztetted volna – Vince érezte, hogy kezd dühbe gurulni. – Megbízásra haverkodtál velem.
- Hülye vagy? Tényleg nagyon bírtalak. Te más vagy, mint a többiek.
- Nem tudom, mitől lennék más. Műveletlen, vidéki bugris vagyok.
- Szoktál olvasni. Láttam nálad könyveket, újságokat.
- Te is megtehetnéd, hogy beiratkozol egy könyvtárba.
- Én? Az asszony kívágha vele együtt, azt hinné, bediliztem. Világéletemben utáltam a betűket.

Elhallgattak. Korompai sötéten lógatta busa fejét, ökleit úgy ütögette össze, mintha a ringben a gongszóra várna. Vince gondolatai vadul száguldoztak, próbálta összerakni mindazt, amit a másiktól hallott, de sehogy se álltak egybe a dolgok. Mit akarhat tőle Györkös úr, mire szemelhetné ki éppen őt, amikor válogathat a felső tízezer tagjaiból, minden ujja alá talál százszorta különbet, diplomásokat, meg olyanokat, akik nyelveket beszélnek, vagy ha neki úgy tetszik, a fél alvilág a rendelkezésére áll, lehetetlenség, hogy éppen Pozsár Vince segédmunkás az, akire rászorulna. Valami súlyos okának kell lenni, ha annyira ráhajt, hogy még kopókat is küld rá.

Beleborzongott a gondolatba: a legjobb barátja, akiben vakon megbízott, éveken át leste minden lépését, minden szavát, valahová jelentette és ő nem is tudott róla!

- Van még valami? – kérdezte gyanakvóan Korompaitól.
- Semmi, haver, becsszó. Mindent elmondtam, amit tudtam.
- Biztos? Az érmeidre esküszöl?

Korompai arca lángra gyúlt, szemei összeszűkültek.

- Hagyjuk a nagyjelenetet, oké? S ne akarj itt engem esketni! Marhaság!
- Rendben! – mondta Vince, mert látta, hogy akkor se tud többet kiszedni a másiktól, ha revolvért szegez rá. – Gyere, induljunk. Messzire kell mennünk?
- A Bajcsy-Zsilinszky útra.
- Akkor nyomás, legföljebb ott elténfergünk egy keveset. Piszkosul betetted a bogarat a fülembe.

Egymást vizsgálgatták, kölcsönösen elismerték, hogy úgy néznek ki, mint két frissen szalajtott nyugati üzletember. Vincének még életében nem volt egyszerre ennyi új holmija. Korompai arról panaszkodott, hogy a cipő szorítja a lábát, mert csak negyvenhatost talált. Nyakkendőjét csáléra kötötte, Vincének kellett egyenesbe ráncigálnia.

Tizenkettő előtt három perccel bekopogtattak Györkös úr titkárságára. Választ nem hallottak, ezért Korompai óvatosan benyitott az ajtón.

- Elnézést... – vigyorogott idétlenül. – Györkös úr vár ránk.

Az irodában ketten tartózkodtak, egy fiatal lány és egy ötven körüli asszonyság, egyik jobban ki volt mázolva, mint a másik. Az idősebbik a számítógép előtt ült és a billentyűket verte, a fiatalabb harsány vörös lakkot kent a körmére. A jobboldali falat teljes szélében zsúfolt könyvespolc borította.

– Kicsodák maguk? – nézett fel az idősebb titkárnő, miközben az ujjai megállás nélkül röpködtek a billentyűzeten.

– Györkös úr tizenkét órára rendelt ide bennünket – felelte vigyázzállásban Korompai.

– Pozsár Vince és Korompai József?

– Igen. Ő a Pozsár, én meg a Korompai.

– Jó, várjanak egy pillanatig. – Felemelte a telefont és csak annyit mondott a kagylóba: Megérkeztek! Igenis, értettem. – Felállt a számítógéptől és hátat fordítva, a válla fölött mondta: – Jöjjenek utánam, mutatom az utat.

A szájuk is tátva maradt a meglepetéstől, amikor kiderült, hogy a könyvespolc középső része valójában egy titkos átjáró, és meglehetősen szűk, barátságtalan folyosóra nyílik. A titkárnő intett, hogy kövessék, előresietett, majd néhány lépés után megtorpant.

– Ez a folyosó, amint látják ott a végén, egy lépcsőbe torkollik, amely az épület hátsó frontjánál lévő mellékutcahoz vezet. A jövőben azt használják, ne a főbejáratot és különösen nem a titkárságot. Bizonyára kapnak belépőkártyát, ha Györkös úr is úgy látja jónak. Itt vagyunk... – emelte fel a kezét és egy alacsony, alig észrevehető ajtóra mutatott. – Bemehetnek. Itt soha nem kell kopogtatniuk.

Vince érezte, hogy a szíve majd kiugrik a helyéről, a szájpadról kiszáradt, de Korompai szürkére sápadt arcáról is lerítt, hogy legszívesebben visszafordulna. A nagy darab ember olyan hervatag volt, mintha a harmadik menet végén lenne, két rászámolás után.

Vince lenyomta a kilincset, az ajtó nesztelenül kinyílt. Csöppnyi, ablaktalan szobában találták magukat, ahol négy hallgató, komor biztonsági őr ült körbe egy üdítővel megrakott asztalt, kezükben kártya, magasan felnyírt tarkójuk, iszonyatosan kigyúrt felsőtestük nem hagyott kétséget a beosztásuk felől. Végigmérték a belépőket, de amúgy meg se moccantak – nyilván valami úton-módon már tudtak az érkezésükről. Az egyik felmordult és hüvelykujjával a következő ajtóra mutatott.

– Arra... !

Most Korompai ment elől, elvégre ő volt a főnök jó embere.

Györkös úr csípőre tett kézzel, a hatalmas iroda közepén állva várta őket, szájából hosszú szivar lógott. Egyedül volt. Vincének kikerekedtek a szemei a pazarul berendezett helyiség láttán. Akkora íróasztal terpeszkedett a Györköst ábrázoló, egész alakos olajkép alatt, hogy alkalomadtán akár franciaágynak is használhatták volna. Széles bőrkanapé, óriási bőrfotelek vettek körbe egy cifra faragású, márványlappal borított mahagóni dohányzóasztalt, rajta ezüsttálcán mindenféle italok, kristálypoharak, a lépcsőzetesen széthúzott ezüst ládikában cigaretták, szivarok, mellette élethűen megmintázott, meredező farkú, meztelen férfialakot ábrázoló bronzszobor – mint később kiderült, közönséges öngyújtó –, a falakon festmények, melyeken színes foltok, négyszögek és karikák keveredtek egymással, Vincének elképzelése sem volt, mit akarhatott ábrázolni a művész, de most kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy ezen törje a fejét.

– Leszámoltatok a gyárban? – kérdezte Györkös úr köszönés helyett.

– Igenis! – hangzott a válasz.

– Na, mutassátok magatokat, madárkáim – enyhült meg Györkös arca. – Lehetne jobb is. Megfordulni! Jó, elmegy. Korompai, ne állj ilyen szétvetett lábakkal, nem a ringben vagy. Ez az... Te fiacskám, Pozsár, egészen túrhetően nézel ki, lám, mit tesz a ruha, szinte emberformád lett. Akkor most beszélgetni fogunk. Ne oda üljetek, a fotel nektek túl

kényelmes, még a végén megszokjátok. Ha-ha! – nevetett a saját viccén. Észrevétlenül megnyomott egy gombot, ami valahol az íróasztala sarkába volt elrejtve, mire a fal egy darabja halkán félrecsusszant. Mögötte ugyanekkora szoba volt, de lényegesen egyszerűbb berendezéssel. Középen hosszú, ovális asztal állt, körbevéve magas támlájú székekkel.

– Ez az én kedvenc tárgyalóm – mondta Györkös és levágta magát az asztalfőnél lévő egyetlen karosszékbe. Intett a másik kettőnek, mire ők is helyet foglaltak a túlsó végen, szemközt Györkös úrral – Hangszigetelve van, gyakorlatilag lehallgathatatlan. Ha majd jöttök jelteni, mindig itt találkozunk. Innen, ezen az ajtócskán át – mutatott a háta mögé – közvetlenül lejuthattok az utcára, ugyanoda, ahová a folyosó vezet. A testőreimhez semmi közötök nem lesz, nem is szabad velük érintkezni vagy észrevenni őket, persze, ez visszafelé éppen ellenkezőleg van, ők nagyon is szemmel tartanak benneteket, különösen téged, Pozsár. Kaptok mindketten egy mobiltelefont, majd valaki elmagyarázza a kezelését. Most csak annyit: ha egymásután kétszer lenyomjátok a nullát, a bejárat kapu kinyílik és ez egyben azt is jelenti, hogy jöhettek, fogadlak benneteket. Lesz beléptető kártyátok is, de ti a telefonkódot használjátok. A kártya csak a kapuhoz jó, a telefonkód viszont ezt az ajtót is nyitja. Világos? Szépen leültök itt és vártok, lehet, hogy egy percre, de az is lehet, hogy órákon át. Ha a lenti kapu a két nullára nem nyílik, megfordultok és hazamentek, az aznapi munkátoknak vége, hacsak időközben más utasítás nem érkezik. Eddig tudtatok követni? Korompai, te is megértetted?

– Igen – bólintottak leesett állal a vendégek.

– Nagyszerű! Ezen kívül, Pozsár, te majd kapsz egy autót, még nem tudom melyet, valami egyszerűt, fontos, hogy ne legyen feltűnő, tehát Mercedes, BMW kizárva, azzal fogsz járni, s hogy a benzinköltségre ne legyen gondod, majd hitelkártyával tankolsz, legközelebb átveheted a *Kettestől*. Korompai állandóan veled lesz, fogjuk fel úgy, hogy ő a személyi testőröd, magyarul, te vagy a fej, ő pedig a beosztott. Mi van, Korompai, mit nyújtózkodsz, nem tetszik valami?

– Bocsánat, Györkös úr, én hoztam a Vincét és ő fog nekem dirigálni?

– Ez volt az utolsó alkalom, hogy hülyeségre nyitod a szád, különben laposra veretlek az embereimmel és kiváglok, mint a szopós macskát, megértetted? Én mondom meg, mikor, ki dirigál és kinek, ez nem vasárnapi kívánságműsor. És ne merj még egyszer pofákat vágni vagy közbeszólni, ha én beszélek. Látod, most megzavartál... Hol tartottam? Ja igen, tehát Pozsár kap egy kocsit. Kíváncsi vagyok, milyen szeretnél?

– Ha megvehetném a háziak Trabantját, nekem az is kiválóan megfelelne. Öreg, de majd én rendbe hozom. Értek hozzá valamennyit.

– Óh! Nem mondhatni, hogy nagyzási mániában szenvedsz, ezt méltányolom. Mennyibe kerül?

– Olyan háromszázötven-négyszázezer forintra tartják – vágta rá Vince kapásból, bár tudta, hogy Hanuskáék az összeg tizedéért is boldogan odaadják, csak szabadulhassanak tőle. Már egy éve a garázsban porosodott, elhatalmasodó színvaksága miatt az öregnek nem újították meg a jogosítványát, s csak fizették fölöslegesen a súlyadót meg a kötelező biztosítást. Mindegy, akkor is többet kell mondani, a főnök úgymint sokallni fogja és igyekszik majd lejjebb srófolni az összeget. Blöff – de hátha bejön.

Györkösnek azonban a szempillája sem rezdült.

– Jó, vedd meg, lehetőleg még ma, legkésőbb holnap reggel. És ne alkudozz, mint egy piaci kofa, utálom az alkudozást. Juttasd eszembe, ha végeztünk, odaadom a pénzt. Most kérdezhetek.

– Árulja el, Györkös úr – hajolt előre Vince –, minek ez a titokzatoskodás meg a biztonsági örök és mi a terve velünk? Fel nem tudom fogni, miben lehetünk hasznára, hogy ennyi tömérdek pénzt áldoz ránk. Hogy nem kis dologról van szó, arra mérget veszek. Jóska említette, hogy...

– Ne dumálj már annyit – rezzent össze ijedten Korompai. – Nem említettem semmit.

Györkös tűnődve fürkészte Korompai elfehéredő arcát:

– Mi van, Korompaikám, kitört rajtad a beszélhetnék? Így bízhatok meg benned? Lehet, hogy rosszul emlékszem, de tudtommal nem adtam felhatalmazást arra, hogy helyettem, a nevemben nyilatkozz, vagy rólam zagyválj össze marhaságokat.

– De főnök, esküszöm, egy árva szóval sem... Kérdezze meg Pozsárt...

– Elég! Már így is túl sok van a rovasodon. Figyelmeztetlek, ha rájövök, hogy átversz, az Isten legyen hozzád irgalmas. Na jó, menjünk tovább – Györkös bűbajos mosollyal Vincéhez fordult.

– Édes fiacskám, remélem, neked több sütnivalód van, gondolkozol, nem úgy, mint ez a két lábon járó homokzsák – bökött fejével Korompai felé, akinek egyből lila lett a feje – Szeretem, ha a körülöttem lévőknél megvan a magukhoz való eszük, de azt nem tűröm, hogy többet fecsegenek, mint amennyi rájuk tartozik. Igazad van, fontos dologra akarlak felhasználni... no nem mind a kettőtöket, csak téged, Korompai a nélkülözhetetlen fölösleg, de azért az ő szerepe sem elhanyagolandó, csak más szempontból. Kétségtelen tény, hogy valaha ő is szoba került, mint esetleges jelölt, de hamar bebizonyosodott, hogy alkalmatlan rá. Amikor viszont téged megláttalak, az első pillantásra tudtam, hogy igen, végre megvan az az ember, akit évek óta keresek, és én – ezt jól jegyezzétek meg, gyermekeim – sohasem tévedek.

– És miből látta meg, hogy biztosan én vagyok az, akit keres, ha szabad érdeklődnöm? Hiszen alig voltunk együtt félóráig. – Vince érezte, hogy a hátán lassan, csiklandósan elindul lefelé egy verejtékpatak, de nem mert vakarózni.

– Mondtam már, most mindent kérdezhetek, még vitatkozni is szabad, sőt elvárom. Nos, hogy miből láttam? Talán megérzés... Olyan jóféle becsületes, vidékies parasztarcod van és amikor beszélsz, a szemed nem sütöd le, mint aki fél, hogy elárulja magát. Van benned valami hamisítatlan eredetiség, amit nehéz volna szavakban meghatározni. Nem váltál tősgyökeres, dörzsölt pestivé, ott mocoog benned a falusi tisztességtudat, messziről látni rólad, hogy nem tudsz, és nem is igen szoktál hazudni, s ez tetszik nekem, pontosan ezekre a tulajdonságaidra van szükségem. Van még valami?

– Én egyszerű tanulatlan ember vagyok, Györkös úr, nyolc általánosom van...

– Tudom, fiacskám...

– Ne haragudjon, ki nem állhatom, ha lefiacskámozna. Kétgyermekes apa vagyok, éppen tegnap múltam harminc éves. És azt sem szeretem, ha szimatolnak utánam.

– Helyes! – kacagott fel vidáman Györkös, közben Korompaira is vetett egy görbe pillantást.

– Nagyon helyes! De a fiacskám marad, legalábbis egyelőre, kedvenc szójárásom, próbáld megszokni. Ha meggondoljuk, életkor szerint valóban a fiam lehetnél. Más kérdés persze, hogy akkor nem nyolc általánosod lenne, hanem minimum két diplomád és négy nyelvet beszélnél folyékonyan.

– Miért, maga mennyit beszél? – vakkantotta Korompai.

– Semmi közöd hozzá! – Györkös rá se nézett a bunyósra, továbbra is Vincéhez intézte a szavait. – Ha hihetek az emberismeretemnek – márpedig ezt sem árt megtanulnotok, én veszedelmesen jó emberismerő vagyok –, még sokra viheted az életben.

– A szentlélek szóljon magából. De még mindig nem mondta meg, mi a konkrét célja velünk.

Györkös elővette belső zsebéből az arany cigarettatárcát és rágyújtott, ezúttal egy vékony cigarettára, a szivarhoz hozzá se nyúlt, pedig az is ott izzott a hamutálcán. Hátra hajtott fejjel kifújta a füstöt a mennyezet felé, vékony, aszkétaarcán megfeszült a bőr.

– Hát akkor most nagyon figyeljetelek, báránykáim. Olyan dolgokat fogtok hallani, amiket nem biztos, hogy első hallásra megértetek, de majd igyekszem világosan fogalmazni. Előre bocsátom, ha abból, ami itt elhangzik, csak egy betű is kiszivárog, ha csak halovány célzást méréselnétek tenni akár otthon, akár máshol, nektek végetek. Korompai, érted, mire gondolok, igaz? Agyonveretem mindkettőtöket.

– Magáról fel is tételezem – felelte komoran Vince. Korompai meg se mukkant, csak a fogai koccantak össze.

– Nyugodtan elhiheted, fiacskám, nem szokásom a levegőbe beszélni. Tehát a lényeg, s aminél egyelőre nektek nem kell többet tudni: úgy határoztam, hogy belekóstolok az országos nagypolitikába, pártot kívánok alakítani, pontosabban már félig-meddig meg is alakítottam, hamarosan bejegyzik hivatalosan a Magyar Jövő Pártját, röviden, az MJP-t. Én azonban nem úgy fogom csinálni, ahogyan a legtöbb fafejű, felfuvalkodott hólyag, aki ki se dugja az orrát az elefántcsonttornyából, én azt akarom, hogy az alulról érkező kívánságokat, a valós problémákat töviről-hegyire ismerjem, hogy kellő időben, megfelelő módon tudjak választ adni a lakosságot foglalkoztató kérdésekre.

– Választ adni könnyű, azt én is tudok. Miért nem megoldást kínál? – szaladt ki Vince száján.

– Óh! Nagyon jó kérdés! – kapta fel meglepődve a fejét Györkös. – Lehet, hogy több eszed van, mint hittem? Benne vagy valamelyik pártban, vagy voltál a tagja?

– Soha nem voltam tagja semminek, kivéve a szakszervezetet, mert az kötelező volt. Nincs is hozzá kedvem. Ez persze más, ez számomra nem politika, hanem munka és nem hinném, hogy velem akarná megíratni a beszédeit.

– Igazad van, rád más feladat vár. Tehát, amint mondtam, pontosan akarom tudni, mit gondol a nép, miről és miként vélekedik, mi a véleményük rólam, egyszóval kristálytisztán akarok látni. Semmi kedvem úgy járni, mint némelyik pártvezér, akit körülvesznek a talpnyalók és teletömik a fejét dicshimnuszokkal, s a végén elhiszi, hogy ő a világ legbölcsebb, legigazságosabb, legtevédehetlenebb politikusa. Szükségem van fülekre, akik helyettem meghallják, miről susognak az emberek egy-egy szónoklatom után, mi fáj nekik, hol lehet szorítani és hol kell okvetlenül lazítani egy picit. S az egyik ilyen fül te lennél, Pozsár.

– Maga most ugye ugrat engem, Györkös úr? – szólt közbe Vince. – Ezt a mesét nem veszem be.

– Miért ugratnálak? Miből gondolod?

– Magának olyan birodalom van a keze alatt, mint egy kisebb királynak, láttam ezt a palotát, s hogy miféle alakok őrzik minden mozdulatát. Feltételezem, hogy a vállalatainál se értelmi fogyatékos bedolgozók intézik az ügyeket, az embereit úgy használja fel, ahogyan magának jólesik, és akkor még egy szóval sem említettem a baráti körét, mert biztosan vannak barátai, rajongói, lekötelezettjei, akik egy intésére elhordják a Gellért-hegyet. Attól, hogy gazdag,

még lehet rendes ember, sőt akár szerethetik is néhányan. Ne akarja hát elhitetni velem, hogy éppen én, a bugyuta, műveletlen segéd munkás, pont én vagyok az, akin a politikai sikere múlhat. Ez képtelenség, ez egész egyszerűen nevetséges.

– Te egyre jobban tetszel nekem, Pozsár Vince – szívott nagyot a cigarettájából elgondolkozva Györkös. – Alábecsültelek volna? Érzek benned egyfajta ösztönös őstehetséget, olyan lényeglátó, természetes intelligenciát, amit az iskolapadban nem lehet megtanulni. Egyébként tökéletesen fogalmaztál és helyesen látod a dolgokat. Csak egy bibi van, amivel nem számolsz. Először is: nem csupán te leszel, akit az imént vázolt célra alkalmazok, hanem sokan, de róluk nem beszélünk, azt akarom, hogy ne is tudjatok egymásról, ne is találkozzatok, hogy még véletlenül se befolyásolhassátok oda-vissza a különféle benyomásokat. Másrésztől azok, akik a napi munkájuk vagy az üzleti érdekük folytán tőlem függnék, akiknek az én kezemben van a napi megélhetésük, a sorsuk, semmi pénzért nem mernének őszinték lenni velem, mert félnének, hogy megsértődöm és bosszút állok, pedig esküszöm a keservesen összelopkodott vagyonomra, soha nem tennék ilyet, legalábbis megválogatnám, hogy kivel. Tekintsd babonának, vagy aminek akarod, most már ragaszkodom ahhoz, hogy igenis rád, csak azért is rád van szükségem. Nehezen tudnám megindokolni, miért. Talán megérzés?... Olyan lennél nekem, mint egy kabala... Tudod, mit jelent ez a szó?

– Tudom hát, nekem is van.

– Csakugyan? Elárulnád, mi az? Pusztán kíváncsiságból kérdezem.

– Persze, miért ne. Egy papucs, egy közönséges házi papucs, amit tegnap kaptam a feleségemtől születésnapi ajándékként.

– Papucs, mint kabala! – nevetett Györkös. – Nagyon jó, ilyet még nem hallottam, de miért ne lehetne egy papucs is kabala, ha hisz benne az ember. Én azonban nem erre, nem ilyen gyerekesekre utaltam, amikor a kabala kifejezést használtam. Számomra te egy eleven jelkép leszel, Pozsárkám, olyan, mint Mátyás király kedvenc bolondja, a Mujkó, akinek büntetlenül szabad volt mindent kimondania mindent, és Hunyadi Mátyás király öfelsége nem szégyellt tanácsot kérni tőle, mert tudta, hogy ő a legokosabb, a legőszintébb és a legmegbízhatóbb híve az egész udvarban. Meg is védte a főuraktól, ha úgy hozta a helyzet.

– Na látod, mennyire feltörtél, kineveztek udvari bolondnak – Korompai felröhögött, de a főnök szigorú pillantására gyorsan elhallgatott és a körmét kezdte rágni.

Györkös folytatta:

– Ne lovagoljunk a szavakon, nem azt mondtam, hogy az udvari bohócom légy, csak példálóztam, talán nem a legszerencsésebben. Akkor fogalmazunk másként: te egyszerű, szegény sorsú ember vagy, aki a társadalom legalsó fokán épphogy csak eltengődik, ilyenek között élsz, ismered a hozzád hasonlóknak minden gondját, örömét, vágyát, azonosulni tudsz velük – és csakis velük! Én viszont dúsgazdag vagyok, olyan gazdag, ami meghaladja a fantáziádat, ráadásul nemzetközi tapasztalatokkal bíró, több diplomás értelmiségi, magyarul, az elképzelhető legnagyobb szakadék tátong közöttünk, amit nem könnyű áthidalni, majdnem azt mondtam, hogy lehetetlenség. Márpedig át kell hidalni, mert ezen múlhatnak terveim. Ha mégis megpróbáljuk, a szokottól homlokegyenest eltérő módon kell tennünk: nem alá- és fölérendelt viszonyban, hanem egymást kiegészítve tudunk megfelelő párt alkotni. Egy hozzám hasonlóval mit kezdjek? Ugyanazt mondja, ugyanúgy gondolkodik, mint én. Nálad azonban olyan szempontok is felmerülhetnek, amikre én álmomban se gondolhatok, mert nem élek abban a közegben, amiben te...

Györkös úr újabb cigarettára gyújtott. Vince kezdte sejteni hová akar kilyukadni, és kíváncsian várta, miként fogja tálalni. Györkös tovább beszélt:

– A következőképpen képzelem az együttműködésünket: én szeretek és fogok is sűrűn szónokolni és meggyőződés, hogy tudok is, s minden alkalmat megragadok, hogy tömegek előtt beszéljek, csak az a baj, hogy olykor elragad a hév és összevissza rögtönzök számárságokat, amiket utólag nehéz megmagyarázni vagy visszaszívni, különösen az újságírók előtt. Ez még nem is volna baj, hadd firkáljanak, legalább forog a nevem, sokkal inkább érdekel, hogy „a nép, az istenadta nép” mit gondol. Nos, te, meg ez a félnótás bokszó minden nyilvános fellépésemnél ott leszte és figyelitek, miket susmognak az emberek a beszédem alatt és után, aztán minden szépítés nélkül jelentitek nekem. Egyelőre ez a munkátok. Érthető?

– Nagyjából. De ha így van, ha a nép közé akar beültetni bennünket hallgatózni, miért kellett ilyen csicsásan kiöltözködnünk? A munkások nem szoktak hétköznapi nyakkendőben politikai gyűlésekre járni. Rólunk meg csak úgy bűzlik az újjazdagság szaga. Az első pillanatban kiszúrják, hogy nem közéjük tartozunk és mukkanni sem mernek, mert azt hiszik, a nemzetbiztonsági szolgálat beépített emberei vagyunk. Ilyen eleganciához a Trabant sem stimmel. Sehogyse illik össze a kettő.

Györkös elismerően csettintett. Jobban megnézte magának a vékony termetű, értelmes arcú fiatalembert, aztán lassan bólintott.

– Hm. Igen, ez így igaz. El kell ismernem, hogy erre valóban nem gondoltam. Barátom, magának aztán vág az esze! Úgy öltözzöl majd, ahogy akarsz, kivéve, amikor idejössz. Akkor öltözz rendesen. Magának igaza van!

– *Magának?* – kérdezte csöppnyi gúnnyal Vince. – Mi az, már nem tegez?

– Csak úgy mondtam... egyelőre tegezzek, ne félj. – Györkös szemmel láthatóan zavarban volt, hogy rajtakapták egy baklövésen. – Rendben van, úgy öltöztök, ahogy jónak látod, azért egy rendes, tiszta öltöny nem árt, ha ott lóg a szekrényben. Később majd kapsz többet is, mert- takarta el a száját Györkös -. Na nem, ezzel még ráérünk. Maradjunk annyiban, hogy figyelitek a közhangulatot. Azt se bánom, ha időnként felállsz és kérdezel tőlem, persze, lehetőleg olyat, amire könnyű válaszolni, jobban mondván, ami tetszik a népnek. Néha vitakozhatsz, gorombáskodhatsz is, de azért ne vidd túlzásba.

– Pedig azt kéne tenni – Vince kezdte élvezni a szerepét, holott még bele se kóstolt igazából.

– Éppen, hogy azt kellene, Györkös úr, időnként túlzásba vinni, felhívni magamra a figyelmet. Ha valami olyasmit mond, amivel akarva-akaratlanul maga ellen hangolja a hallgatóit, akkor én azonnal felállok és elmondom, mi bántja a csőrüket, hogy még véletlenül se maradjon bennük tüske, megválaszolatlan kérdés, s hogy maga ott melegében rájöjjön, mit kell helyreigazítani. S ha azt tapasztalják, hogy hajlandó szóba állni a nép egyszerű gyermekével és nem fél, hogy leesik a koronája, maga lesz a nemzeti hős, különösen, ha nem használ idegen szavakat. Az se volna katasztrófa, ha sokat szerepelek és így közismert lennék, mert a kisemberek szemében én akkor is közéjük tartozónak számítok, és idővel úgy tekintenének rám, mint a szószólójukra, aki szembe mer szállni egy hatalmassággal, s ha én mondom nekik, hogy márpedig magának igaza van, akkor azt jobban elhiszik. Ha meg netán mások is kedvet kapnának a szájalásra, ott lesz Korompai, meg a többiek, majd ők elrendezik azokat. Egyszerű ez, mint egy balegyenes és ahhoz a haverom nagyon ért.

– Na jó, de miért kell magadra vonni a figyelmet? Magyarázd meg világosabban.

– Nem kell ezen magyarázni semmit, az előbb már elmondtam a lényegét. Egyet higgyen el nekem, – a falusi bunkónak -: nincs nagyobb politikai érték, mint az olyan ellenzék, amelyik

a háttérben a mi malmunkra hajtja a vizet. Az ilyen ellenzék felbecsülhetetlen érték, aranyat ér. Hasznosabb, mint a rivális pártot mocskolni, mert azt sose veszik jó néven a jobb érzésű hallgatók. Egyik kutya, másik eb! – legyintenek rá az emberek. Ezek se tudnak mást, mint amazokra mutogatni, azok meg vissza. Hiszen éppen ettől utálatos a politika, ne essen maga is ebbe a hibába. Már elnézést, nem áll szándékomban kioktatni.

Györkös elragadtatva állt fel és izgatottan tett néhány lépést.

– Ide figyelj – szögezte a kérdést Vincének –, honnan szeded ezeket a gondolatokat?

– Mit tudom én – lepődött meg Vince is önmagán. – Egyszerűen csak használom a józan paraszti eszemet.

– Te valóban tehetséges vagy, fiacskám! Egy kiforratlan, csiszolatlan őstehetség. Miként lehetséges, hogy megragadtál a nyolc általánosnál? Hogyhogynincs szakmád?

– Hosszú történet, nem szívesen beszélek róla...

– Azért próbáld meg, nagyvonalakban. Érdekel. Nagyon fontos!

– Hát jó, ha mindenáron ragaszkodik hozzá... Az anyai nagyszüleim valamikor jómódú gazdák voltak, de a Pózsár nagyapámék sem álltak rosszabbul, és ez öröklődött a gyerekeikre. Persze negyvenhétben mindent elvettek, kuláclista, meg a szokásos hercehurca, internálás, egy kis ötvenhatos ez-amaz, le is csukták a szüleimet, mind a kettőjüket, a börtönből már beteg roncsként jöttek ki, két hónapnyi különbséggel belehaltak, először az apám, aztán az anyám. Ne haragudjon, semmi kedvem részletezni, miket meséltek a szenvedéseikről, jobban ismeri a történelmet, mint én, hiszen benne élt. A lényeg, hogy tíz éves koromban árva lettem, dolgoznom kellett, szakmát tanulni nem volt meg az anyagi háttér, el kellett magamat tartani, ha nem akartam más nyakán élösködni, vagy nevelőintézetbe kerülni. Lehet, hogy ezt Györkös úr meg se érti, de higgye el, az én helyzetemben már az is nagy eredménynek számított, hogy sikerült kijárnom a nyolc általánost. Tudom, még most sem volna késő, de van két fiam, akiket fel kell nevelnem. Majd ők tanulnak helyettem is. A könyveket viszont mindig nagyon szerettem és jó az emlékezőtehetségem. Amit egyszer elolvasok, az többé-kevésbé megragad a fejemben. Minden maradék időmet a falu könyvtárában töltöttem, itt Pesten is állandóan hordtam haza válogatás nélkül, amiben betű volt, ugrattak is érte eleget a gyárban, de nem törődtem velük. Az utóbbi időkben sajnos nem volt pénzem könyvekre.

– Azért szoktál annyit papolni – vihogott Korompai, de senki nem törődött vele.

– Tíz évesen? Akárcsak én... Különös véletlen. – mormolta maga elé Györkös. – Ne félj, kis barátom, ezután lesz rá pénzed, majd én gondoskodom róla, hogy legyen és arról is, hogy tanulhass. Na jó, azt hiszem, itt megállhatunk, ennyi eligazítás kezdetnek bőven elegendő. Így van?

– Félig-meddig. Azért ha megengedi, volna még egy kérdésem.

– Ki vele, hadd halljam!

– Tételezzük fel, hogy győz a következő választáson és magát előléptetik mondjuk miniszternek. Azért az én beosztásom továbbra is megmarad? Vagy, hogy pontosabb legyek: olyan szinten is kell az udvari bolond?

Györkös megcsóválta a fejét és nagyot kacagott. Szikár teste rázkódott a nevetéstől.

– Hahaha! Akkor lesz csak rád igazán szükségem, de egészen más minőségben. Van egy olyan érzésem, hogy mi már sosem fogunk elszakadni egymástól. Össze leszünk kötve sok-sok éven át! Remélem, így lesz!

Visszasétált az asztalhoz. Leült, hosszasan koncentrált, mintha összegezni akarná a hallottakat. Vagy jó perc telt el így, míg végre megszólalt.

– És most te következel, Korompai. Mennyit értettél meg abból, amit beszéltünk?

Korompainak lángra gyúlt az arca. Eddig többnyire csöndben ült, oda se nagyon figyelt, most meg egyszerre nekiment a Györkös úr – hát persze, hogy szólni is alig tudott.

– Hogy mennyit értettem... ? – hebegte leforrázva – Beszéltek mindenféléről, Vince életéről, Mátyás királyról, meg hogy nagyon kell figyelniük... Meg valamiféle Mujkóról, de azt a pasast nem ismerem. Erre leszünk alkalmazva.

– Mire?

– Hát... azt egyelőre nem tudom. Majd meg tetszik mondani.

– Helyes. Ügyes fiú vagy, Jocó. Látod, így szeretlek, benned ez az érték. Akkor most tényleg nyisd ki a füled, elmagyarázom, mi lesz a dolgod. Mától kezdve úgy követed mindenhová Pozsár Vincét, mint az árnyék. Ahová ő megy, te is mérsz vele, nem vitatkozol, ha meg valaki bántani akarná, megvéded az életed árán is. Ez a munkád, semmi más, ezért kapod a fizetésedet. Ő a te közvetlen felettesed, nem én, megértettél? Ha meghallom, hogy ellenkezni mérsz vele, ha hóbörögsz, kettéharaptatlak a gorilláimmal.

– Az ágyba is el kell, hogy kísérem?

– Hagyja csak, főnök, bízza rám, ezt majd én megbeszélem Jóskával – szólt közbe Vince. Kissé restellte magát Korompai helyett is. Nem hitte volna, hogy a barátja ilyen nehéz-felfogású.

– Jó, te tudod. – hagyta rá Györkös. A telefonkészüléken lenyomott egy gombot, majd azt mondta:

– Hozhatja! – mire hamarosan nyílt az ajtó és kefefrizurás, kétméteres óriás lépett a szobába. Könnyű nyári trikó feszült csodálatosan kidolgozott felsőtestén, felsőkarja majdhogynem vastagabb volt, mint Vince combja. Lapátnyi kezében két darab mobiltelefont és két darab plasztikkártyát tartott. Szó nélkül letette az asztalra és már fordult volna ki, amikor Györkös utána szólt:

– Egy pillanat! – Az óriás lecövekelt és a fejét hátrafordította. Györkös rámutatott: – Ezt a nagyra nőtt úriembert úgy hívják, hogy *Kettes*. Igen, jól értettétek: *Kettes*. Mondjuk, ez a keresztnéve is, meg a vezetéknéve is. Ha valamit jelenteni akartok, vagy valami kérdésetek van, csak annyit mondjatok a telefonba, hogy a *Ketessel* szeretnétek beszélni, ő mindig tudni fogja a választ. Maga pedig, *Kettes*, jól nézze meg ezt a két embert, jegyezze meg az arcukat, különösen a kisebbikét. E pillanattól kezdve ő tabu, érinthetetlen, úgy vigyázzanak rá, mint a szemük fényére, vagy rám. Egy haja szála sem görbülhet! A nagyobbikat ismeri?

– Látásból... – mondta a *Kettes* ajkát biggyesztve- Valaha jó bunyós volt. Láttam ringben.

– Ők összetartoznak. Ha az egyiknek baja esnék, az annyi, mintha mindkettőjükkel történt volna. Vagy mintha velem. Mondja meg a többieknek is. A fiatalember neve Pozsár Vince. Ne felejtse el! Szabad bejárása van hozzám éjjel-nappal, kivéve, amikor... érti, mire gondolok... de olyankor is szóljanak, hogy itt van. Minden világos? Ismételje el!

– Pozsár Vince, a célszemély, de Korompaira is vigyáznunk kell, a kicsi akkor jön, amikor akar, kivéve, ha itt van magánál a barátnője...

– Elég! Köszönöm, elmehet.

Az ajtó nesztelenül becsukódott. Györkös folytatta az eligazítást:

– Ezeket tegyétek el. A kártyákat be kell dugni az ajtón lévő leolvasóba, majd a fiúk megmutatják, hol van, azzal nyílik a mágneszár, de ne felejtsetek, hogy ti inkább a telefonkódot használjátok, a nulla-nullát. A mobiltelefon éjjel-nappal legyen nálatok, sose kapcsoljátok ki, még éjszaka sem. Ti nem hívhattok engem, kizárólag a *Kettesen* keresztül tartjátok a kapcsolatot, telefonszámot nem kell tudni, elég, ha lenyomjátok a 2-es számot, ő fog bejelentkezni. Ha viszont ti kaptok tőle utasítást, azonnal, gondolkodás nélkül indultok a megadott címre. Kifogás nem létezik! Holnapután tizennyolc órára legyetek a Józsefvárosi Művelődési Házban, ott fogok beszédet mondani.

– Értettem! – mondta katonásan Vince és felállt. – Gondolom, mára végeztünk.

– Igen, végeztünk – felelte Györkös elégedetten. Kezet nyújtott Vincének.

– Örülök neked, fiacskám. Azt hiszem, jól kijövünk majd egymással. Mi még nagy dolgokat fogunk véghezvinni.

– Ámen! – kacagott fel Vince – Rajtam biztosan nem múlik, főnök. Már elnézést, azt mondta, hogy emlékeztessenem... a Trabantra még nem adta ide a pénzt.

Györkös szó nélkül leszámolt a fiókból négyszázötvenezer forintot, majd némi gondolkodás után hozzátett még ötvenezret.

– Benzinre, amíg a hitelkártyát meg nem kapod – mondta röviden. – De óvatosan vezess! Számlát nem kérek. Folytatás.

5. fejezet

Vince visszarakta másodikba a sebességet – nyikorog a sebváltó, bosszankodott, megint szét kell szedni –, aztán indexelt és befördült a kis mellékutcába. Már vagy öt perce keringett, helyet próbált találni, közben a visszapillantó tükörből figyelte a fekete BMW-t, követi-e még mindig.

Követte bizony. Ott jött mögötte, szigorúan betartva a szabályos távolságot. Ha lassított, a BMW is ugyanazt tette, ha meg odalépett a gázpedálra, a következő pillanatban a nagy fekete autó máris felvette a tempót, mielőtt idegen kocsi furakodhatott volna közéjük.

Végre meglátta egy Opel fehérén világító tolatólámpáját. Két rövidet dudált neki, megvárta, míg kifarol, majd gyorsan becsusszant a helyére. Kíváncsi volt, mit fog csinálni a BMW, tovább megy-e, vagy az is keres magának helyet. Azt ugyan keresheti, nevetett kárörvendően.

Amint kiszállt, a BMW hátsó ajtaja is kinyílt, kilépett két jól megtermett alak és közönyös arccal nekitámaszkodtak az autó oldalának. Vince úgy tett, mintha nem törődne velük, lezárta a Trabantot és sietősen elindult a Művelődési Központ felé, de alig tett meg harminc métert, hirtelen lecövekelt egy antikvárium előtt.

Kivételesen nem a könyvek érdekelték, hanem a BMW-sek.

Nem tévedett: a férfiak ott álltak tőle négy lépésnyire a szomszédos kirakat előtt. Tehát jól sejtette, a nyomában vannak, állapította meg és az idegességtől torkába ugrott a gyomra. Kik ezek, Györkös úr emberei, vagy ellenségek? Úristen – toporgott rémülten –, csak nem akarják megtámadni? Elfutni semmi értelme, úgyis utolérnék egy perc alatt, vagy lelőnék, mint a veszett rókát.

Egyikük most feléje indult és lassan sétálva elhaladt mellette. Amikor egy vonalba kerültek, foga között, alig hallhatóan odasziszegte:

– Nyugi, Pozsár, a *Kettes*től vagyunk, soha többé ne mutassa ki, hogy észrevett bennünket.

Vince megkönnyebbülten felsóhajtott. Szóval ezek a testőrei? S ő még menekülni akart előlük! Eddig egy Ford kísérette, azért ijedt meg az idegen autótól. Hirtelenében nagyon melege lett, kipirulva bámult a kirakatban sorakozó könyvekre és átkozta magát, amiért Korompai nélkül indult el. Jóskát influenza verte le a lábáról. Amikor ma délelőtt meglátogatta, félájultan, negyven fokos lázzal feküdt és meglehetősen ramatyul nézett ki. Vince jelentette a *Kettes*nek, de az azt válaszolta, semmi gond, ekkora állat hamar meggyógyul, ne törődjön vele, csak végezze a munkáját. Ők úgyis vigyáznak rá.

Lassan lecsillapodott. Végére is, ha ezt a parancsot kapták, az a dolguk, hogy a nyomában legyenek. Meg kell adni, jól csinálják. Hozzá kell szoknia, hogy fontos ember lett, akit a széltől is óvnak. Alapjában véve nem is rossz, legalább nem kell tartania attól, hogy valaki beleköt az utcán vagy ellopják a pénztárcáját.

Hanuska bácsi hitte is meg nem is, amikor bejelentette, hogy érdekelné a Trabant.

– Vigyed, édes fiam, örülök, hogy végre megszabadulok tőle.

– Mennyiért kér érte, Miska bátyám?

– Nézd, tudom, hogy nehezen éltek, egyikőtök se keres valami túl sokat. Legyen mondjuk... hatvanezer. Nem muszáj egyszerre kifizetni, ráértek három vagy négy részletben... Rendben van?

- Hogy képzeli? Annyi pénzért biciklit vehetnék magamnak és a fiaimnak is, mióta ígérem...
- Jó, hát akkor ötvenezer, nekem csak az a fontos, hogy ne álljon itt hiába a garázsban.
- Félreértett, Miska bá'...

Nem volt szíve kihasználni az öreget és kereken százezer forintot számolt le neki. Hanuska papa kis híján kezet csókolt és először el se akarta fogadni, szentül hitte, hogy Vince boldogodik vele. Úgy kellett erővel a markába nyomni a pénzt.

- Tegye el nyugodtan, bátyám, maga se jár rosszul, én se, majd Boriska néni elkölti. Ne féljen, azért maradt ennivalóra nekünk is. Inkább csináljuk meg a szerződést. Már előkészítettem.

- Használhatod a garázst, nekem már úgyse kell. Látom, Vince fiam, nagyon megszaladt!

- Nem panaszkodhatok, hál' Istennek...

Jólesett örömet szerezni, és így is maradt tisztán háromszázötvenezer, amivel nem kellett elszámolnia, plusz a benzinpénz. Még azon a délelőttön elintézte az átíratást, a biztosítást, és délután nekiesett, apró darabokra szedte, s mint afféle született ezermester, valósággal újjá varázsolta a nem túlságosan lestrapált autót. A kopott alkatrészeket kicserélte, kívül-belül lepucolta, kiporszívózta, aztán elhajtott a gumishoz és a lehető legjobb márkából rakatott fel egy garnitúrát. Komplet pótkeréket is vásárolt, mert az hiányzott, akárcsak az elakadást jelző háromszög és az elsősegély doboz. A megfiatalodott kocsi úgy ment, mint a parancsolat, Vince roppantul élvezte a vezetést.

Ilus először bolondnak nézte, amikor bejelentette, hogy megveszi Hanuskáéktól a Trabantot.

- Elment a józan eszed? – lázongott. – Hát persze, neki most ez a legfontosabb! S ha az égből pottyant állásod, vagy minek nevezzem, hiszen ma sem tudom igazából, mit csinálsz, megszűnik? Akkor mi lesz? Miből tartjuk fenn? A munkanélküli segélyből? Nem is kapnál, mert te mondtál fel...

Vince szó nélkül leszámolta elé a maradék háromszázötvenezeret.

- Tessék, nem saját zsebből vettem. Györkös úr utasítása volt, kell a munkámhoz, ő fizeti, és ennyit sikerült megspórolnom. Miska bácsi odavan az örömtől, alig tudtam megszökni a hálálkodásától. S itt van még külön ötvenezer, benzinre. Később kapok egy hitelkártyát, azzal fogok tankolni.

- Én már nem értek semmit – forgatta kezében a pénzt Ilus. – Szerelmes beléd az az ember?

Vince zokon vette az asszony viccelődését.

- Ezt többé ki ne ejtsd a szádon, kérlek, még a végén elhiszem. Utálom a melegeket. Mi van, anyukám, féltékenykedünk? – nevetett a feleségére, de ez nem volt valódi, szívből jövő nevetés.

Időben érkezett az Újpesti Művelődési Központba, ahol Györkös immár a harmadik tagtoborzó gyűlését tartotta, növekvő részvétel mellett. A háromszázhusz fő befogadására szolgáló színházteremben talán, ha ötvenen-százan lehettek, legtöbbjük unatkozó nyugdíjas, vagy a politikai rendezvények állandó látogatói, akik imádnak mindenhol megjelenni és fontoskodni, hozzászólni. A színpadon, egészen elől egy asztal állt, mögötte három szék, egyelőre üresen. Hátról, egymást keresztezve a nemzeti zászló és a Magyar Jövő Pártja zászlaja díszelgett. A pártzászlón fokozatosan távolodó, széles út valamilyen délibábos, szivárványos ködbe vesző, csillogó-villogó városkép irányába haladt, fent a jobb sarokban a párt betűjele, az MJP volt olvasható, mellette egyetlen kézbe összemarkolva búzakalász, kalapács és egy író toll. Az úton

aranyozott betűkkel kivarrt felirat kacskaringózott: „*Györkös Ottó vezetésével a boldogabb, biztonságos jövő felé!*”. Kissé csiricsaré volt, de messziről jól festett.

Vince helyet foglalt a negyedik sorban. Közvetlenül mellette két enyhén spicces, olcsó tréningruhát viselő, nyugdíjas korú férfi ült és összehajolva röhencséltek. Szórólapot tartottak a kezükben, amit előzőleg minden székre kikészítettek, azt böngészték, ellenséges megjegyzéseket fűzve a szöveghez. Páran odapisszegtek, csöndre intve őket, de ők egy pillanatig sem zavartatták magukat. Vince hegyezte a fülét, aztán hagyta a fenébe, mivel csak a vaskosabb szavak jutottak el hozzá, azokat meg úgyse érdemes a jelentésébe beleírni. Bár folyamatosan érkeztek újabb érdeklődők, így sem telt meg a terem fele sem.

Györkös nem túlzott, valóban tehetséges előadónak bizonyult, kiválóan bánt a hangjával és egyszerű szavakkal, logikusan és rendkívül közérthetően, nyomdakész választékossággal fogalmazott. Modorából eltűnt a merevség, a hüvös távolságtartás. A színpadon közvetlen és végtelenül kedves, magával ragadó volt, szinte jólesett ránézni. Vince mindig elámult ezen a különös átalakuláson, s csak sajnálni tudta, hogy az irodában nem *ezt* a Györkös Ottót látja viszont.

A szónok azzal kezdte hogy másokkal ellentétben ő nem tartja kevésnek a megjelentek számát. Éppen annyian vannak – mondta –, ahány komoly gondolkodású, intelligens emberhez eljutott a gyűlés híre, s akik számára becsületbeli ügy a nemzet jövőjének alakulása. Ha csak egyetlen olyan személy ülne a teremben, aki képtelen felülemelkedni a saját érdekein, aki nem érez felelősséget a nép sorsáért, s hitványul csakis önnön boldogulását tartja szem előtt, míg mások nyomorúsága hidegen hagyja, túl sokan lennének. Nem a létszám, hanem az összetétel, nem a mennyiség, hanem a minőség számít – hízelt ügyesen a közönségnek.

– Inkább legyünk kevesebben, barátaim, de ahogy körülnézek, a jelenlévők minden tekintetben fölötte állnak az arctalan tömegnek, és nagyobb ereje van tíz egymást becsülő, tisztelő honpolgárnak, mint némelyik parlamenti párt acsarkodó, saját sorain belül is folyvást irigykedő, haszonleső, karrierista léhűtőinek együttvéve. Jóval többen vagyunk, mint legutóbb, s legközelebb még többen leszünk...

Györkös Ottó megvárta, míg a taps lehalkul. Szemével megkereste Vincét, majd így folytatta:

– Ezer bölcs tudománya nem ér fel az erős akarattal, s mi nagyon akarjuk a változást. Én Óbudán nőttem fel, nem ebben a kerületben, de ugyanilyen szegényes, elhanyagolt utcákban csatangolva tanultam meg, hogy az ember csak önmagára és sorstársaira számíthat, s nem azokra, akik a bársonyszékekből prédikálják a holnapután szépségeit, miközben ők már ma is a földi mennyország gyönyöreiben élvezkednek, és fogalmuk sincs a kisemberek mindennapjainak szorongató gondjairól. Elfelejtették, milyen nehéz mostanság a megélhetése annak, akinek összes vagyona a két munkás keze, feltéve, hogy tudja hol használni, hogy van-e munkája a dolgozó embernek. Szólamokkal akarják jóllakatni a népet! Mi nem vagyunk irigyek, minket nem az érdekel, hogy ők miként élnek, éljen mindenki úgy, ahogy a lehetőségei és a képességei megengedik, az irigykedés nem a mi természetünk. De azt elvárjuk és megköveteljük, hogy ugyanazokat a körülményeket, amikkel ők rendelkeznek, számunkra is megteremtsék, hogy elmondhassuk, nem csak szavakban vagyunk egyenlők, hanem a lehetőségek terén is. Újból időszerű lett a régi jelszó: munkát, kenyeret! Figyeljenek, mert most valami nagyon furcsát fognak hallani. Azt tanítják, hogy a kapitalisták kizsákmányolják a dolgozókat. Így igaz. De kérдем én, melyik a rosszabb: a kizsákmányolás, vagy az, ha nincs *hol* kizsákmányolni a munkást, vagyis munkanélküli?

A teremben kitört az első vastaps. Vince meglepődve kapta fel a fejét, próbálta felfedezni, honnan indult el a hatalmas tapsvihár, de mindenki egyforma lelkesedéssel csapkodta össze a tenyerét.

– Bár amilyen igaza van! – hallatszott egy borízú bekiabálás.

Györkös mosolyogva megvárta a csendet, aztán meleg, bensőséges hangon mondta:

– Azt szeretném, barátaim, ha a mi pártunk nem a harácsolók pártja, nem az úgazdagok búvóhelye lenne, hanem az egyszerű emberek olyan gyülekezete, ahol mindenki társa mindenkinek. Mint a régiek mondták: mindenki egyért, egy mindenkéért. Ha ezt betartjuk, nincs olyan cél, amit el nem érhetünk.

A hallgatóság megint tapsolni kezdett, többen felálltak és éljeneztek.

– Mielőtt szétosztanánk a belépési nyilatkozatokat, megkérdezem, óhajt-e valaki hozzászólni?

Azonnal felemelkedett egy kéz: sörtehájú, pirosposzgás arcú, idős férfi jelentkezett szólásra.

– Már ne haragudjon, uram, ez mind szép és jó – mondta támadólag –, de már így is annyi párt van, mint a fene, az ember ki se igazodik köztük. Mi az ördögnek még egy újabb? Megmagyarázná ezt nekem valaki? Mert mindegyik csak fogadkozik, hogy így lesz meg úgy lesz és a végén minden marad a régiben. Maga se külön, egy szavát sem hiszem!

– Van még másnak is kérdése? – kérdezte Györkös.

– Nekem volna, ha szabad! – Vince úgy érezte, most jött el az ő fellépésének az ideje. – Én ettől az úrtól szeretném megkérdezni, aki előttem szólalt fel, mi kifogása van az ellen, hogy egy új párt alakul? Nem kötelező belépni és nem neki kell fizetnie a fenntartását. Amíg nem ismerjük a párt programját, fel kell tételeznünk, hogy jót akar és nem az lesz az első dolga, hogy állami támogatásért folyamodik. Kérem, uram, hallhatnánk valami közelebbit a pártja elképzeléseiről? Mert hogy miként él a nép errefelé, azt mi is legalább olyan jól tudjuk, mint maga. Ne a jelenről, a jövőről tessék beszélni.

Györkösnek arcizma sem rándult, a legcsekélyebb mértékben sem engedte sejtetni, hogy ismeri a kérdező személyt. Bólintott és azt mondta:

– Természetesen önnek is válaszolok, de ha nem haragszik, én az előbbi úrral értek egyet. Igaza van, túl sok a párt Magyarországon. Az ő helyében engem is bosszantana, mire jó az eddigi nem tudom én hány párt mellé egy újabbal előhozakodni, amikor a meglévők sem csinálnak semmit azon kívül, hogy felelőtlenül ígérgetnek. Az úrnak tökéletesen igaza van, gratulálok, uram, nagyon jó a meglátása. Mert kérem szépen, hiába jegyeznek be akár naponta új és még újabb politikai szervezeteket, attól még nem lesz olcsóbb a kenyér, legfeljebb a pártelnökök száma nő meg. Csakhogy van egy alapvető különbség, tisztelt uram, a mi pártunk és a többi között. Akarják hallani, miben mutatkozik meg ez a különbség?

– Halljuk, halljuk!

– Csodálkozni fognak, hölgyeim és uraim: a különbség az, hogy önökkel együtt én sem tudom, mi a kivezető út a jelenlegi válságból. Nem döngetem a mellem azzal – és itt válaszolok a másik úr kérdésére is –, hogy nosza, emberek, boruljatok térdre, mert megérkezett a rég várt Messiás, aki elvezet benneteket a tejjel-mézszel folyó Kánaánba. Én sem tudom, hol van ez a Kánaán, hogy melyik út visz hozzá, s hogy létezik-e egyáltalán, csak remélem, hogy van. Éppen ezért szeretném, hogy a jóakarátú polgárok okos gyülekezete összedugja a fejét és együtt keressük meg a helyes irányt, a mi magyar Kánaánunkat. Ha ezt a gyülekezetet a mai ostoba szokások miatt pártnak kell nevezni, ám legyen párt, hiszen nem az elnevezés a fontos, hanem az együttes akarat. Hosszú távú programot majd akkor tudok mondani, ha ismerem azok véleményét, akik meg is valósíthatják azt, mert ne feledjék: a nép mindig tudja, hol szorít a cipő, a civakodó politikusok eddig csak romlásba taszították az országot. Ígérgetéseket várnak tőlem? Hiába várják. Én csupán egyet tehetek, de arra felteszem az életemet: határozzuk meg együtt a célt és én segítek kiharcolni. Képesek vagyunk erre? Az én hitem szerint igen, és egyben ez az én hosszú távú programom. Kérdezem tehát a jelenlévőktől: akarjuk megtalálni a szebb magyar jövőt? Válaszoljatok!

Ha lehet, most még az előbbinél is nagyobb tapsvihar tört ki. A közönség megbűvölten, egy emberként ugrott fel és teli torokból kiabálta:

– Akarjuk! Akarjuk!

– Fogtok követni engem?

– Igen! Igen! Igen!

– Köszönöm, barátaim – mondta meghiúsultan Györkös, és fejet hajtott a tomboló közönség előtt.

Vince hitetlenkedve figyelte a szónokot: nem létezik, hogy ez ugyanaz a személy, aki a titkos irodájában fogadja őt meg Korompait, aki egy kisebb hadsereggel felérő testőrrel veszi magát körül. A háta is beleborsódzott, ha elgondolta, hogy az a könnyeivel küszködő, fejét lehajtó férfi ott fenn a színpadon hazudik, egy szava sem igaz, s ő ennek veszedelmes pojacának a kiszolgálója.

Valamelyik Györkös színészkedik – de melyik? Egyszer úgymint kiderül az igazság.

Most fiatal lányok és fiúk lepték el a termet, belépési nyilatkozatokat, mellé értékes golyóstollakat osztogattak, „*Magyar Jövő Pártja = Györkös Ottó*” felirattal, amit mindenki megtarthatott emlékébe.

A papíron a szokványos adatokat kellett beírni: név, lakcím, foglalkozás és egy nyilatkozat, miszerint az illető személy a *Magyar Jövő Pártja* tagja kíván lenni. A fiatalok udvariasak, mosolygósak és rendkívül segítőkészek voltak, néhány röpké perc múlva kevés ember akadt a teremben, aki ne lépett volna be az új pártba – e kevesek közé tartozott Pozsár Vince is.

Erre vonatkozóan nem kapott utasítást.

– Még egy kevés figyelmet kérek – mondta a mikrofonba Györkös. – Mától minden szerdán délután ötkor itt találkozunk, átmenetileg ez lesz a székhelyünk. Kérem, üljenek vissza, szeretném, ha megismernék közvetlen munkatársaimat, akik segítettek abban, hogy ezt a mai rendezvényt megtarthassuk. Ha bármilyen okból én nem tudnék itt lenni, egyikük majd helyettesít, s hozzájuk épp oly bizalommal fordulhatnak, mint hozzám, jóátalok mindkettőjükért.

Elegáns mozdulattal lemutatott a nézőtérre, ahol felállt két férfi. Az egyik negyven év körüli lehetett, szemüveges, jellegzetesen értelmiségi, alakja csenevész, háta meggörbült a sok üléstől, szanaszét álló ritkás haja, szakálla korán őszülő, lötyögő ruháján látszott, hogy közönséges konfekciós öltöny, és gyanúsán hasonlított ahhoz, amelyet Vince és Korompai vásárolt néhány héttel ezelőtt.

A másik homlokegyenest az ellentéte volt: zömök, széles vállú, enyhén pocakosodó, tipikus munkáskínézet, abból a fajtából, amelyet ezerszám látni őrzöngő szurkolóként a futballmeccseken vagy a tüntetéseken, zászlóval és transzparenszel a kezükben. Zavartan egymásra mosolyogva felvonultak a színpadra Györkös mellé. Vince a másodikban meglepődve ismerte fel Krajcsákot.

– Legyen szabad bemutatnom doktor Vermes Egon tanult barátomat és hűséges bajtársamat – karolta át a nyápic férfi vállait Györkös. – Az életemet is rá merném bízni, de talán még a feleségem hálósobája kulcsát is – mire nagy kacaj robbant ki. Vermes félszegen meghajolt, hosszúkás lófeje rózsaszínre váltott, és így még csúnyább volt. Nem is kapott egyetlen tapsot sem.

Most a másik következett. Györkös őt is melegen átölelte:

– Ha akarnak egy igazi önfeláldozó, galamblelkű barátot, ajánlom szíves figyelmükbe az én nagy munkabírást cimborámat, sorsom hűséges követőjét, Krajcsák Tibort, a kiváló sportembert. Figyelmeztetek minden ellenségünket, hogy amúgy kemény fickó, senkit ne téveessen meg a gyermekien jámbor ábrázat, mesélik, hogy valaha ő volt az iskola réme. Akik kedvelik az

ökölvívást, emlékezhetnek félelmetes jobbhorgaira. Azóta megszelídült, de jaj annak, aki közülünk bárkit sértegetni merészelne.

Krajcsák vigyorogva integetett és egyik lábáról a másikra himbálta vaskos testét. Hirtelen odalépett a mikrofonhoz és rekedtes hangján belebömbölte:

– Nem vagyok ám olyan félelmetes, mint amilyennek kinézek. De ha balhé van, csak szóljatok.

A megbabonázott tagság fergeteges röhögéssel jutalmazta a rövid, de annál velősebb bemondást. Krajcsák magasba tartott hüvelykujjal, durva, ragyás arcán csibészes mosollyal lekacsintott a nézőtérre, mintha jelezni akarná: oké, fiúk, értjük egymást!

Vermes nem szólt semmit, csak álldogált kissé oldalra húzódva, mint aki kettőig sem tud számolni. Györkösnek úgy kellett a mikrofonhoz ráncigálnia, ahol csak annyit mondott fakó, színtelen hangon, komikusan racsolva:

– Ööö... Kévem szépen, tisztehettem, nekem... ööö...nincs szavam, én teljesen a... ööö... a páhté vagyok, azt teszem... ööö... ami a kötelességem, ott... ööö... segítkeöö, ahoh kehh, ahoh... ööö... szükség van a tudásomha és a... ööö... a munkámha! Ez minden, amitöö... mondhatoköö. A tetteim ahapján...ööö... ítéjéneköö... hóhamöö.

A nép csalódottan vette tudomásul, hogy a hervadt tintakukactól hiába várnak valami jóféle zaftos beköpést, azért a taps neki is kijárt, ha csak immel-ámmal is.

Egy kaján hang tisztán hallhatóan megjegyezte:

– Csakhogy sikerült végignyögnie! Az ilyen, aki még magyarul se tud, menjen a jó... !

Vince együtt tapsolt a többiekkel, közben igyekezett minden körülötte elhangzó szót, véleményt megjegyezni. Láttá, hogy a testőrei közül az egyik két lépésnyire áll tőle és buzgón éljenez, míg a másik zsebre vágott kézzel a terem kijáratánál ácsorgott.

– Szerdán találkozunk, barátaim, ne feledjétek a dátumot – vette vissza a szót Györkös. – Hozzátok el ismerőseiteket, a családtagjaitokat, munkatársaitokat is. És most, a mai rendezvényünket berekesztjük, azonban még nincs vége. Mindazok, akik itt alapító tagként kitöltötték a belépési nyilatkozatot, megérdemelnék egy szerény áldomást a mai nap emlékére. A kisteremben és az előcsarnokban felállítottunk egy büfét, ahol mindenki kedvére fogyaszthat, ami jólesik, természetesen ingyen. Hajrá, Magyarország! Éljen a *Magyar Jövő Pártja*!

– Éljen! Éljen! Éljen!

– Éljen Györkös Ottó, pártunk elnöke! – kiáltotta a mikrofonba Krajcsák.

A kifelé tülekedő népség megtorpant és egyszerre üvöltötték:

– Éljen Györkös! Él-jen Györ-kös! Él-jen Györ-kös! Él-jen Györ-kös!

A *Magyar Jövő Pártja* nagy lépést tett – a büfé irányába.

6. fejezet

– Ügyesen csinálta, főnök, minden elismerésem, le a kalappal – mondta Vince másnap reggel a titkos irodában, amikor jelentéstételre érkezett. – Esküszöm, már én is azon a ponton voltam, hogy aláírom a belépési nyilatkozatot. Úgy kellett visszafogni magam.

– És mi az ördögért nem írta alá? – kérdezte az újdonsült pártvezér. Bezzeg most nyoma sem volt az arcán a gyűlésen mutatott nyájasságnak. Szemei szúrósan tapadtak Vincére. – Utóvégre, ha valakinek, hát magának aztán igazán illik tagnak lennie.

– Semmi kifogásom ellene, Györkös úr, de ha szabad emlékeztetnem, azt tetszett mondani, előzetes hozzájárulása nélkül semmit sem csinálhatok, márpedig erre vonatkozóan nem adott utasítást.

– Valóban – ismerte el Györkös. – De akkor is...

– Megmondom, mikor fogom aláírni a papírt. Amikor olyan helyen leszünk, ahol vonakodnak belépni az emberek. Mindig kell lenni egynek, aki elkezdi, bár ha meggondoljuk, ezt akárhányszor megtehetem, legfőlőbb majd kihúzzák a nevemet a listáról.

– Furfangos agya van, Pozsár, minden helyzetben kivágja magát, csak nehogy egyszer én vágjam ki azt a pörgős nyelvét – nevetett Györkös úr. – Rendben van. Halljuk, miket beszéltek az én derék híveim.

– A maga derék hívei úgy bezsongtak, hogy egy szavába került volna és mennek maga után az Országház elé tüntetni vagy verekedni. Fenemód ért a melósok nyelvén. Árulja el, hol tanulta?

– Hogy hol?... – Györkös elmélázott, egy pillanatig lehámlott róla a szigorú, megközelíthetetlen főnök arckifejezése. Most olyan volt, mint egy deresedő hajú kamasz, aki ábrándozva emlékezik az első randevújára. Aztán megrázta magát és ismét a régi lett. – Talán majd egyszer elmesélem. Folytassa.

– Mit?

– Na ne játssza itt nekem az értetlent. Természetesen azt, hogy miket beszéltek az emberek. Szóval az a véleménye, hogy sikerült megfognom őket?

– Igen. Nagyon! És az is tetszett, ahogy Krajcsák úr lehaverkodott a tagokkal, csak nehogy túlzásba vigye. Láttam, ahogyan a büfénél hajigálta be a korsó söröket és úgy káromkodott, mint egy kocsis. Ezt nem mindenki veszi jó néven, és magára is rossz fényt vet. Ismeri a közmondást, madarat tolláról...

– Nono, azért ne vigye túlzásba! – csattant fel Györkös úr, de rögtön hangot váltott. – Jó, jó, bocsánat, igaza van. Javíthatatlan, primitív állat ez a Krajcsák, a cipőmérete is nagyobb, mint az IQ-ja. Sajnos, szükség van rá. Egy percig nem vagyok mellette, vége, azt is elfelejti, hogy eljött otthonról. Más?

– Attól tartok, most megint haragudni fog, de akkor is elmondom. Ha magának volnék, a Vermes Egon urat nem engedném a munkások közé. Ő nem közénk való. Elhiszem, hogy rettentően okos meg művelt, én nem tudom megítélni, de elég ránézni arra a vérszegény ábrázatára, az embert kileli tőle a hideg. Mire elnyökögi a mondókáját, vége a gyűlésnek, és vizketni kezd a jónép tenyere, hogy na, ez is csak egy olyan nadrágos, aki magasról leszarja a fejünket.

– Vigyázzon a szájára, Pozsár! Utálom az ordenáré beszédet. Különben dr. Vermes Egonnak három diplomája van és öt nyelven beszél. Zseniális koponya, világhírű nemzetközi bank-jogász!

– És raccsol, mint a fene, alig lehet kivárni, mit gagyorászik. Mindent elhiszek, ha maga mondja, de ezzel nem hatja meg a melósokat. Tőlük lehet a feltámadott Jézus Krisztus is, nekik attól nem fog jobbra fordulni a sorsuk, sőt még inkább kiütközik a Vermes-félék és a köztük lévő különbség. Higgyen nekem, nem ő kell cégérnek a munkáskerületekben. Vigye oda, ahol a magafajtája van. Az az ő világa, az úri negyed vagy a Rózsadomb, nem Újpest, és nem a Józsefváros vagy mondjuk a vörös Csepel.

– Hm. Így gondolja?

– Így én bizony, Györkös úr. Ha magának lennék, keresnék egy bajuszos, széles vállú vasöntőt, az sem baj, ha sose látott Martin-kemencét, csak úgy nézzen ki. És ne meressen rám ilyen vasvillaszemeket, maga hatalmazott fel, hogy ami a szívemen, az a számon, én csakis az utasításához tartom magam.

– Semmi baj, Pozsár úr. Tegye a dolgát, ahogy megbeszéltük. Mi van a Trabantjával? Gurul még?

– De gurul ám! Szétkaptam, összeraktam, megint szétkaptam, megint összeraktam, elszórakozom vele. Tegnap a sebváltó rendetlenkedett, de majd megbütykölöm. Jó öreg, strapabíró csotrogány az. Mindenesetre attól nem kell tartani, hogy ellopják, vagy le hagyom vele a BMW-s gorilláit.

– Szóval felfedezte őket, hiába cseréltek kocsit? – nevetett Györkös.

– Hát hogyne, nem vagyok vak! Őszintén szólva, nem értem, miért van rájuk szükség. Az rendben van, hogy vigyáznak rám, no de hogy ennyire? Nem bánt engem a kutya se.

– Ne is törődjön velük. Gondoljon arra, hány ember költ vagyionokat a személyi biztonságára, maga meg ingyen kapja. Na és Korompai? Tudja már, mi történt vele?

– Éppen akartam újságolni. Tegnap este a gyűlés után még felugrottam megnézni. Hát mit mondjak... nem fogadott valami épületes látvány. Először arra gondoltunk Gizivel, hogy közönséges influenza, de a házi orvosuk szerint súlyos tüdőgyulladás. A felesége ki van borulva, alig bírtam lelket verni belé, szegény nagyon aggódik. Hazafelé ismét meglátogatom...

– Sajnos, rossz hírem van. A szavaiból ítélve még nem értesült arról, hogy a barátját mára virradóan beszállította a mentő az Uzsoki utcai kórházba. Majd keresünk neki egy jó orvost. Ne eméssze magát, gondom lesz rá. Van még jelenteni valója?

– Nincs. Félek, nem dolgozom meg a fizetésemért.

– Azt majd én döntöm el. Most elmehet. De előtte fussa át ezeket a programokat és próbálja megjegyezni fejben. Ezeket feltétlenül kell ott lennie. Addig én elintézek valamit – mondta Györkös és kiment az irodából.

Néhány perc múlva visszatért és csodálkozva látta, hogy Vince nyugodtan dudorászik, a programfüzet mellette hever.

– Mi van Pozsárkám, már kész is? Mindent tud?

– Nagyjából...

– Mi lesz például tizenhatodikán?

– Tizenhatodikán... ? – ráncolta a homlokát Vince –.Azt mondja, hogy... Kőbányára megyünk, a Pataky Művelődési Központba, este hatkor. Nagygyűlés...

– Tizennyolcadikán?

– Egy pillanat... igen... Pesterzsébet, Csili, szintén tizennyolc órai kezdés.

Györkös belenézett a füzetbe.

– Stimmel, öregem! Mondtam, kacifántos agya van magának, még sokra viheti.

– Ámen! – nevetett Vince és gyorsan elhúzta a csíkot.

Elhatározta, hogy beugrik Korompai Jóskához, úgyis a kórház előtt visz el az útja. A BMW-sek ott nyomakodtak mögötte, de már nem törődött velük, hadd jöjjenek. Ők is csak a munkájukat végzik. Ha arra kapnának parancsot, hogy verjék laposra, nyilván egy percig sem haboznának.

Meglepetésére Gizit ott találta a kórházban, éppen egy orvossal veszekedett magából kikelve, hangja végigsüvített a folyosón, de nem lehetett érteni a szavait. Furcsa, Gizinek ilyenkor a munkahelyén kéne lennie. Remélte, hogy csak szabadnapot vett ki és nem elbocsátották. Jó, most van pénzük, de akkor is... Korompainé híres volt spórolós természetéről, fogához veri a garast és egyetlen forintért képes negyedórán át alkudni a piacon.

Ahogy közelebb ment, megütközve látta, hogy az asszonynak könnyben úszik az arca, szemei dagadtak a sírástól. Most döbbent rá, mi olyan szokatlan rajta: hát persze, tetőtől talpig feketében van, még soha nem látott rajta fekete ruhát, most meg...

– Úristen, csak nem... ? – hasított belé a szörnyű sejtés.

– Szia, Gizi – érintette meg Korompainé karját. – Mi van? Jóska állapota rosszabbodott?

Gizi rámeresztette nagy kék szemeit és görcsös zokogásba tört ki. Nekidőlt a falnak és csak sírt, sírt, egy árva szót sem lehetett kiszedni belőle.

Vince komolyan megrémült. Az orvos már a kötözőnél járt, de Vince még sikerült utolérnie, hátha megtudhat tőle valamit. Gyorsan kivett a tárcájából egy ezrest és a zsebébe csúsztatta.

– Mi van a barátommal, doktor úr? – kérdezte rosszat sejtve. – Miért zokog a felesége?

– Az ön barátja... kérem, fogadja őszinte részvéteimet... – nyújtott kezét az orvos –, ma reggel öt óra tíz perckor meghalt.

– Megh... meghalt? – hebegte Vince a fejét rázva – Hogy érti azt, hogy meghalt?

– Sajnos, ezt csak egyféleképpen lehet értelmezni, kérem. Korompai úr elhunyt, vagyis elhalálozott.

– Ez... ez lehetetlenség... Tegnap este még beszélünk... Magas láza volt, igen, no de ilyen hirtelen... Hogyan történhetett ez? Körül volt véve orvosokkal és nem tudták megmenteni? Egy ilyen masszív, kisportolt embert? Mi a jó bűdös franc folyik itt? Nem hiszek magának! – Vince már üvöltött. – Lefogadom, hogy valami disznóságot csináltak vele, csak nem merik bevallani, de majd én megmutatom...

– Mi a probléma? – lépett melléjük az egyik testőr. – Segíthetünk?

Vince se látott, se hallott, kétségbeesésében most még a gorillának is örült.

– Ezek a csirkefogók megölték a legkedvesebb barátomat – szipogta és fejét ráejtette a testőr mellére. – Maguk ismerték Korompai Jóskát.

– Igen, ismertük, de figyeljen rám, csillapodjék, ne hisztériázzon, mint egy szédülős majom. Mi a probléma, doktor úr?

– A pacienst túl későn hozták be, már nem lehetett segíteni rajta. Vírusfertőzés... súlyos tüdőgyulladással. Ezt magyaráztam a feleségének, de az is csak azt hajtogatta, hogy gyilkos, gyilkos. Mi a magunk részéről minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy a barátját ne veszítsük el, de sajnos, az orvostudomány lehetőségeinek is megvannak a végső határai. Egyébiránt – fordult Vincéhez – azt hiszem, a maga felesége volt itt az imént, uram, nemrég ment el azzal, hogy önt értesíti. Bizonyára elkerülték egymást. Nézze, én megértem a fájdalmukat, nem veszem zokon, hogy kiabál velem, hozzá vagyunk szokva, de önök is értsék meg, a mi helyzetünk sem könnyű, hiányoznak a hatékonyabb drága külföldi gyógyszerek, amikkel talán megmenthettük volna Korompai úr életét. Ugye, a restriktio... Elnézést kérek, várnak rám... – tárt szét a karját bocsánatkérően és gyorsan eltűnt az egyik kórteremben.

– Mit csináljak most? – kérdezte Vince gyámoltalanul.

– Menjen oda az asszonyhoz – mondta a testőr és gyöngéden taszított rajta egyet –, igyekezzen megnyugtatni, aztán vigye haza. Majd mi mindent elrendezünk, amit ilyenkor kell.

– Jelentik a főnöknek?

– Majd a *Kettes* jelenti. Ez az ő reszortja. Már szóltunk neki, hamarosan ideküld valakit. Na, menjen már, nem látja, hogy a nő mindjárt összeesik? Mire vár még?

– Gyere – lépett Korompainéhez Vince. – Itt egyelőre úgyse tehetünk semmit. Hazaviszlek. Vagy inkább hozzánk jönnél? Ilus majd gondodat viseli és áthívjuk a srácokat is.

– Hozzatok... – nyöszörögte elfúló hangon Gizi és hagyta, hogy Vince a vállát átkarolva kivezesse a Trabanthoz. A nagy darab nő teljes súlyával ránehezedett a vékony termetű férfira. Majd összerogyott alatta, de most ezzel sem törődött.

Idegességében nem találta a slusszkulcsot, kapkodott, a kormányt csapkodta. Végre nagy keservesen sikerült elindulniuk, de csak vánszorogni mert. A piros lámpát is csak utólag érzékelte.

– Uramisten, alig látok a könnyektől, így nem lehet vezetni, még belerohanok egy autóba! – szentségelt elkeseredve. – Hol az istenben vannak ilyenkor az örök?

Kirakta az indexet és lehúzódt oldalra, mire a BMW azonnal lefékezett mellettük.

– Ne haragudjanak, rohadtul kikészültem – ment oda hozzájuk Vince –, nem segítenének?

– Mit akar, mit tegyünk? – kérdezte az, aki a volánnál ült.

– Jöjjön át egyikük és vezesse a Trabantot. Kiborultam, képtelen vagyok figyelni a forgalomra, félek, hogy nekimegyek valaminek.

A testőrök tanácstalanul néztek össze: most mi legyen? Ilyen helyzetre nem voltak felkészülve. Szigorúan tilos volt együtt mutatkozniuk Pozsárral, tulajdonképpen már az is szabálytalan, hogy leálltak vele diskurálni a kórházban, hát még itt a nyílt utcán.

– Megkérdezzük a *Kettest* – döntött a sofőr, – majd ő intézkedik. Addig üljön vissza a kocsiba és várjanak.

Öt perc se kellett és egy motorkerékpár állt meg Vince Trabantja mellett. Ketten ültek rajta, a hátul kuporgó fickó leugrott és szó nélkül feltépte az autó ajtaját, a sisakját bevágta az anyósülésre. A motoros szinte helyben megfordult s már száguldott is vissza.

– Nyomás hátra a nő mellé – mondta az ismeretlen Vincének –, én vezetek.

A hátul szorongó utasoknak minden haja szála az égnek állt, amikor a Trabant kilőtt alattuk. Ettől kezdve száz alatt csak az élesebb kanyarokban mentek, a kerekek jajongva visítottak, a karosszéria úgy rázkódott, mintha sziklás hegyoldalon rohannának lefelé.

– Mit csinál, az ég szerelmére, ez nem forma egyes verseny!

– Nyugi! – emelte fel kezét a sofőr. – Rádiója nincs?

Amikor megérkeztek a Hanuska-ház elé, Vince megkönnyebbülten sóhajtott.

– Ezt megúsztuk – mondta, zsebkendőjével törölgetve homlokáról az izzadságot. – Maga mellé se ülnék be még egyszer.

– Egészen tűrhető kis járgány, nem hittem volna – vigyorgott a sofőr. – Még soha nem vezettem Trabantot, kíváncsi voltam, mit tud. Fogja, itt a kulcs. Be tudja riglizni?

– Menjen a fenébe! – mérgelődött Vince, közben lezárta az autót. – Gyere, Gizi.

A válla felett hátrapillantva még látta, hogy a BMW felveszi a sofőrt és a túloldalon, két házzal arrébb leparkolnak. – Bár kapnátok hasmenést! – mormogta az orra alatt.

Ilus alig fél órája érkezett haza a kórházból és friss, forró feketével, hidegtállal várta őket. A két asszony összeborulva keserves bögésbe kezdett, Vince alig győzte őket vigasztalni, jóllehet, ő sem volt sokkal különb állapotban.

– Mi lesz most velünk, Szűzanyám, miből fogunk élni? – sóhajtozta negyedórával később Gizi, miután nagy nehezen beleerőltettek egy csésze kávé. Enni végképp nem volt hajlandó.

– Tartalék pénzünk alig van, mindent a hiteltörlesztésbe fizettünk, és ott a két fiam. Megőrülök, vagy a Dunának megyek.

– Hát persze, az a legjobb megoldás, az öngyilkosság, buta tyúk – korholta Ilus erélyesen. – Utánad az özönvíz, igaz? Törődjön más a gyerekeiddel, mi? Majd kapsz mindjárt két egyforma pofont és magadhoz térsz! Nem te leszel az első anya, se az utolsó, aki apa nélkül neveli fel a gyerekeit. Valami mindig történik, és azt se feledd, hogy mi itt vagyunk neked, ránk számíthatsz.

– Én átmegyek a srácaidért és elhozom őket, hadd legyenek velünk ők is – mondta Vince.

– Iskolában vannak – szipogta Gizi. – Még nem is tudják, hogy félárvak lettek... jaj Istenem!

– Tényleg, látod, erről jut eszembe – nézett Ilus Vincére –, a drágalátos főnökök tehetne valamit Giziért, elég régóta jóban vannak Jocóval.

– Nem is rossz ötlet – kapta elő Vince a mobiltelefont. Beütötte a számot és várt.

– Tessék – jelentkezett azonnal egy rideg hang.

– Itt Pozsár...

– Tudom. Mondja.

– Azt akarom kérdezni, beszélhetnék-e soron kívül a főnökkel vagy a *Kettessel*. Sürgős!

– Várjon.

Vagy tizenöt másodperc telt el, addig a készülék tök süket volt, Vince már azt hitte, megszakadt a vonal, amikor végre ismét megszólalt.

– *Kettes*. Mi van, Pozsár? Mit akar a főnöktől?

– Szeretnék vele beszélni a barátom, Korompai Jóska halála miatt. A felesége itt van nálunk...

- A főnöknek több esze van, mint magának, mert ő már kiadta a rendelkezéseit. Egyelőre csak annyit mondjon a nőnek, hogy holnap reggel jelentkezzen a titkárságon, megkapja a férje teljes évi fizetését végkielégítésként, azonkívül hamarosan állást is fog neki szerezni. Anyagi gondjai semmiképpen sem lesznek. A temetést mi intézzük.
- Ezt komolyan mondja? – hüledezett Vince.
- Én sohasem viccelek, ezt tanulja meg – fejezte be a *Kettes* és bontotta a vonalat.
- Mi van? Beszélj már az istenért – estek a férfinak izgatottan az asszonyok.
- Nem értem... – motyogta Vince. – Esküszöm, egyre kevésbé értem ezt a Györköst. Szent ez az ember, vagy a világ legnagyobb szélhámosa? Isten bizony, kezdem tisztelni – és elmesélte, amit a *Kettesről* hallott.

7. fejezet

Szomódi Zoltán kikapcsolta az üzenetrögzítőt és nagyokat pislogva, értetlenül bámult maga elé.

Hozzászokott a világos, egyértelmű parancsokhoz, megszokta, hogy gondolkodás nélkül teljesítse azokat, hiszen erre lett kiképezve – de most zavarban volt.

Kicsi gyerekkorától fegyelemre és bátorságra nevelte az apja, Szomódi Árpád, aki harminchét évet húzott le a rendőrségnél, elismert különleges nyomozóként. A kis Zolika még nem volt hat éves, amikor először lőtt célba pisztollyal, és tizenkét évesen kísért el titokban apját – annak tudta nélkül – egy veszélyes bevetésre, amikor is egy nyolc tagú betörőbanda letartóztatásában vett részt, mint száját tátó szemlélő. Hatalmas verést kapott, amikor az öreg értesült a stikliről. A pofonok azonban nem szegték kedvét, ellenkezőleg, akkor döntötte el végérvényesen, hogy édesapja és nagyapja nyomdokaiba lépve, ő is nyomozóként kívánja leélni az életét. Ettől kezdve ennek az elhatározásnak szentelte minden gondolatát, kitűnően végezte az iskolai tanulmányait, színjelesre érettségizett, a rendőrtiszti főiskolát kitüntetéssel fejezte be. Emellett aktívan sportolt: tizenhat éves volt, amikor megnyerte első országos ifjúsági bajnokságát ökölvívásban, majd ugyanezt megismételte két esztendő múlva immár felnőtt kategóriában. Benne látták a jövő nagy szuper-nehézsúlyú olimpiai bajnokát, de fittyet hányva minden rábeszélésnek, áttért a cselgáncsra majd a karatéra és végigtanulmányozta a keleti harcművészeti stílusokat. Harminc évesen visszavonult a versenyzéstől, de addigra begyűjtött minden lehetséges bajnoki címet, beleértve a profi világbajnokságot is és ő lett a rendőrség s a titkosszolgálat küzdősport kiképzője. Tanítványai rettegték, mert nem ismert kíméletet, ugyanakkor istenként imádták és felnéztek rá.

– Én csak fájdalmat okozok – szokta mondani –, de az ellenséged a halálokat akarja.

Harminchatodik születésnapja utáni héten kérte fel Györkös Ottó, hogy szervezze meg és vezesse vállalatainál a biztonsági szolgálatot, s egyben legyen az ő személyes testőre. Szomódi ekkor már családos ember volt, három gyermekről és egy nyomorék feleségről kellett gondoskodnia, aki a harmadik szülés után deréktól lefelé megbénult. A rendőrtiszti fizetésből megoldhatatlan lett volna normális megélhetést nyújtani a családjának, ezért, hogy némi mellékkeresethez jusson, kénytelen volt alkalmanként biztosítási feladatokat is elvállalni, másodállásban.

Györkös Ottóval egy nemzetközi gazdasági konferencián ismerkedett meg, ahol az egyik multinacionális cég izraeli elnök-vezérigazgatóját védte, s akit az autója mellett megtámadott egy állig felfegyverzett arab maffiabanda azzal a céllal, hogy elrabolja vagy megölje. Szomódi egy szál maga verte félholtra a négy merénylőt, s ehhez mindössze tizenkét másodpercre volt szüksége. Amikorra a szirénázó rendőrségi autó megérkezett, a négy pórul járt gazfickó eszméletlenül feküdt a földön, széttett lábbal és karokkal, arccal lefelé, mellettük, az autónak támaszkodva Szomódi Zoltán karba tett kézzel, olyan közömbös nyugalommal majszolta a rágógumiját, mintha a Váci utcán sétálna, még a haja sem borzolódott össze.

Másnap Györkös Ottó magához kérte Szomódit és felajánlotta, hogy az ötszörösét fizeti annak, amit a plusz munkával és a ritka jutalmakkal együtt rendőrtisztként megkeres, ráadás-ként magára vállalja az asszony amerikai operációjának és további gyógykezeltetésének összes költségét. A teljes felépülés garantálva – tette hozzá.

Szomódi negyvennyolc óra gondolkodási időt kért – aztán öt másodpercperc múlva igent mondott.

Egyetlen feltételt kötött ki, ami abból állt, hogy szabad kezet kap emberei összeválogatásában és saját maga irányítja a kiképzésüket. Felettesei próbálták visszatartani, még fizetésemelést is ígértek, de Szomódi csökönyös volt, akár egy öszvér: ha szavát adta a megbízójának, állni is fogja azt. Igazság szerint nem a magas fizetés csábította, hanem a remény, hogy a felesége visszanyeri az egészségét.

Soha nem értette, miért van szüksége ekkora védelmi apparátusra Györkös Ottónak. Összesen tizenheten voltak őrző-védők, egytől-egyig kiválóan képzett, hétpróbás önvédelmi harcos, akik egyformán jól bántak minden létező lőfegyverrel és a késsel, de puszta kézzel is képesek lettek volna leteríteni egy bikát. Idejük legtöbb részét itt töltötték, ebben az edzőteremmel kiegészített luxus-várakozóban. Felváltva, ketten éjjel-nappal Györkös mellett vagy a közelében tartózkodtak, másik kettő pedig a budai házát őrizte, de a legcsekélyebb jel sem mutatott arra, hogy a főnököt bárki meg akarná támadni. Mindazonáltal, Szomódi szigorúan ügyelt rá, hogy az emberei és ő maga is állandóan jó formában legyenek.

Ugyanilyen bizonytalan volt Györkös Ottó foglalkozását illetően is.

Annyit tudott, hogy nyolc vagy tíz különféle nagyvállalatnál vannak érdekeltségei, de hogy tulajdonosa-e ezeknek, vagy csupán részvényese, arról nem sikerült meggyőződnie, igaz, nem is nyomozott utána. Ahol a főhadiszállásuk volt, az bizonyosan Györkös úr kizárólagos fennhatósága alá tartozott és ez sem volt kevés; a hat emeletes irodaházban mintegy háromszázötven fő dolgozott és emeletenként működött egy-egy pénztár. A világ minden tájáról érkező, fehér, sárga, barna, fekete bőrű vendégek reggeltől napestig egymásnak adták a kilincset, s mind Györkös Ottóhoz igyekezett. Az irodaházhoz tartozó elegáns szálloda állandóan tömve volt külföldiekkel, akikre szintén a Szomódi-különítmény vigyázott.

Legalábbis eddig.

Merthogy most éppen e gondosan őrzött épület miatt főtt a biztonsági szolgálat vezetőjének a feje.

Elejére pörgette a szalagot és még egyszer végighallgatta az üzenetet.

– Szüntesse meg a vendégszálló őrzését, az embereit azonnali hatállyal vonja vissza. A végrehajtásról jelentést kérek. *Egyes.*

Egyes – vagyis a főnök, Györkös Ottó. Utána Szomódi Zoltán következett, a *Kettes*. Soha nem szólították egymást másként a telefonban, Szomódi még a beosztottaitól sem fogadott el más megszólítást.

Érthetetlen, miért éppen a vendégház őrzését függesztik fel, ami a rengeteg idegen miatt a legveszélyeztetettebb hely. Éppen, hogy oda kell összpontosítani a nagyobb erőket – tíz főt – nem elvonni! Itt valami nincs rendjén!

Mobiltelefonjába egyetlen számot pötytyintett. A vonal túlsó végén kimért hang szólt a készülékbe:

– Végrehajtotta?

– Kétségeim vannak az utasítás helyességéről – mondta Szomódi.

– Hát ne legyenek kétségei.

– Beszélhetnénk személyesen?

– Mit akar mondani?

– Nem telefontéma...

– Rendben van. Jöjjön.

Szomódinak két ajtón kellett áthaladnia és kopogtatás nélkül benyitott a hátsó irodába, ahol már várt rá az *Egyes*.

– Tessék, foglaljon helyet – mutatott egy székre Györkös. – Hallgatom.

– Köszönöm – felelte a *Kettes* –, jó nekem állva is. Szeretnék magyarázatot kapni a rendelkezésére vonatkozóan.

– Nincs magyarázat. Hajtsa végre és kész.

– Így nem vállalhatok felelősséget a vendégei biztonságáért – jelentette ki komoran a *Kettes*.

– Magától értetődik – bólintott az *Egyes*. – Nem is várja el magától senki.

– Ez azt jelenti, hogy ki vagyok rúgva?

Most a főnökön volt a sor, hogy meglepődjék.

– Honnan veszi ezt a badarságot?

– Ha egyszer nincs ránk szükség...

– Ki mondta, hogy nincs magukra szükségem? Én kizárólag a vendégházról beszéltem.

Szomódi rezzenéstelen arccal nézett az ablak irányába, vonásairól az égvilágon semmit sem lehetett leolvasni. Magában emésztgette a hallottakat, nyilván a válaszon tűnődött. Györkös gyönyörködve bámulta a *Kettes* kisportolt, férfias alakját, széles, izmoktól dagadozó vállait, a hatalmas kezeket, hosszú combokat és arra gondolt, ha ez a fickó nem Magyarországon él, hanem Amerikában, rég filmsztár lehetne. Valósággal lázba jött: igen, ez nem is rossz ötlet, ezen érdemes volna elgondolkozni, ha nem lennének sokkal komolyabb tervei vele.

– Az utasítást tudomásul vettem, végrehajtom – mondta szárazon a *Kettes*. – Elmehetek?

– Ha már itt van, kérem, mégiscsak üljön le, akad egyéb megtárgyalni valónk is – mondta Györkös föl s alá sétálva, kissé fátyolos hangon. – Előre bocsátom, most nem a biztonsági szolgálat vezetőjével akarok beszélni, hanem a magánemberrel.

Szomódi szó nélkül lehuppant a székre és várakozóan tekintett a főnökére. Feje még így ülve is majdnem egy magasságban volt a másikkal, pedig Györkös sem tartozott az alacsonyak közé.

– Tudja, hogy pártot alakítottam.

– Természetesen. Hiszen ott voltam minden rendezvényen.

– Igen ám, de van egy kis bibi. A hivatalos bejegyzés még mindig nem érkezett meg, valahol, valakik ülnek rajta. A jogászaim időben beadták a papírokat, minden a legszabályosabb volt, alakuló gyűlés, vezetőség, folyószámla, és a többi. Feltételezem, magának vannak bizonyos kapcsolatai a régi időkből. Nem tudna utánanézni, hol, vagy kinél akadt el az akta?

Szomódi megvonta a vállát. Nem ilyesmire számított. Meghökkenett az ügy, de még inkább az a már-már kérelmező modor, amivel Györkös a problémáját elővezette.

– Én soha nem politizáltam... – próbált kitérni a válasz elől, de Györkös ingerülten félbeszakította.

– Nem azt kértem, hogy lépjen be a pártomba, hanem, hogy nyomozza ki, miért vacakolnak annyit és ki az, aki betart nekem. Olyan nagy kérdés ez? Külön megfizetem a fáradozását.

– Nem a pénz... – mondta óvatosan Szomódi. A hangoskodás nem hatott rá. – Nem ismerek senkit, aki a politikában keveri a kártyát, ha erre gondol. De azért megpróbálhatom. Van esetleg valaki, akire gyanakszik? Könnyebb volna egy konkrét nyomon elindulni.

– Igen, van bizony. Az illetőt úgy hívják, hogy Egyed Szilveszter. Tessék, itt van egy leírás, ebben megtalál mindent, amit érdemes róla tudni. Mellékeltem néhány fényképet is, bár nem a legfrissebbek. S talál ott még egy nevet: dr. Kárász Magda. Főosztályvezető annál a banknál, amely – egy csomó más cég mellett – Egyed tulajdona, s mellesleg ott dolgozik Korompai felesége is. Szinte tálcán kínáltam fel nekik, hogy szervezzék be ellenem és ők meg is teszik gondolkodás nélkül, ebben biztos lehet. Egyed és dr. Kárász Magda elválaszthatatlan partnerek, az öregúr még Amerikából hozta magával. Hogy miféle kapcsolat van kettőjük között, nem tudom, csak feltételezésekre támaszkodom, soha nem érdekelték igazán, eddig nem volt jelentősége a számomra. Most azonban más a helyzet. Alapos okom van feltételezni, hogy ők ketten állnak a háttérben, mindenek előtt Egyed Szilveszter. De vigyázzon, Kárász Magda veszedelmes nő, a pénzsakma a kisujjában van, emellett rendkívül művelt, vonzó megjelenésű, és számítóan ravasz, mint a róka. Nem is róka, inkább kígyó, a legveszedelmesebb fajtából. Tőle jobban kell tartanunk, mint Egyedtől, de azért ő sem tévedhetetlen, mint azt Korompainé példája is bizonyítja. Tízszer is gondolja meg, kit állít rá.

– Hogyan sikerült Korompainét középük csempésznie?

– Egy tökéletesen álcázott beépített emberemen keresztül, aki a megfelelő időben majd gondoskodik arról, hogy Kárász Magda látókörébe kerüljön. Sejtetni fogja, hogy hozzám közelálló személyről van szó, de annyira nem bízom benne, hogy én alkalmazzam. Korompainének természetesen fogalma sincs arról, hogy mi a szerepe.

– Értem. Mások nincsenek, akikre gyanakszik?

– Ha ezt a két embert sikerül semlegesíteni, a többi nem ellenfél.

– Világos, mindent értek. Meglátom, mit tehetek. Ha már magánemberként beszélgetünk, szabad nekem is kérdeznem?

– Persze, kérdezzen csak nyugodtan, bármit.

– Önnek jól menő cégei vannak, jelentős vagyonnal rendelkezik, nem mondhatni, hogy bármiben is szűkölködne, családról, rokonságról – amennyire én tudom – nem kell gondoskodnia. Elárulná, miért akarja nyakába venni még a politikát is, még hozzá ilyen gyorsan, majdhogynem kapkodva, szinte egyik napról a másikra? Ha a téma kellemetlen, felejtse el.

Györköst váratlanul érthette a kérdés, mert abbahagyta a járkálást és rámeredt Szomódira. Leült a biztonsági vezetővel szemben, állát tenyerébe ejtette, ajkát harapdálta, szemmel láthatóan küzdött önmagával, hogy válaszoljon-e, vagy rendreutasítsa a másikat. Aztán csak annyit mondott:

– Téved, szó sincs tehát semmiféle kapkodásról, már két éve folyik az előkészítés. Éppen ellenkezőleg, attól tartok, már így is késésben vagyunk.

– Nem értem. Hogyhogy késésben... ?

– Bizony, így van. Több okból is. Az egyik: aligha kell éppen magát meggyőznöm arról, hogy a nemzetközi és a hazai szervezett bűnözés összefonódása, a drogkereskedelem, a drogfogyasztás olyan méreteket öltött, amit, ha most nem állítunk meg, később már hiába is próbáljuk. A maffia befurakodott a legmagasabb politikai és pénzügyi körökbe, ott lapulnak a rendőrségben, s hovatovább odajutottunk, hogy a kormány még el sem kezdett egy maffiaellenes törvénytervezetet tárgyalni, a fehérgalléros alvilág már előre tudja, mi lesz az

ellenlépésük. Az államvezetés bizonytalankodik. A köztársasági elnök jelenleg is kórházban van, a harmadik infarktust szenvedte el, bármelyik pillanatban bekövetkezhet a tragédia, márpedig akkor itt olyan káosz lesz, amitől az Isten őrizze meg ezt a szerencsétlen nemzetet.

– Úgy beszél, mint egy modern Széchenyi István. Nem hittem volna, hogy a legcsekélyebb mértékben is érdekli az ország állapota.

– Hagyja az udvarlást, nem áll jól magának. Egyszerűen csak józanul szemlélem a közállapotokat, mint mindenki, akinek fontos, hogy kikászálódjunk a bajból.

– Én is hasonlóképpen látom a helyzetet, de ettől függetlenül változatlanul nem értem, miért pont magának kell rendbe hoznia a dolgokat, vagy hogy másként fogalmazzak, miért akar politizálni, miért nem marad a háttérben és bízva másokra ezt a kockázatos játékot. Nem válaszolt a kérdésekre. Vagy úgy érzi, túl messzire merészkedtem?

– Tudja mit, essünk túl ezen a beszélgetésen. A miheztartás végett előbb-utóbb úgyis sort kellett volna rá keríteni, legalább tisztában leszünk egymással a jövőt illetően – felelte Györkös némi gondolkodás után. Ismét felállt és karjait hátrafonva sétálni kezdett a szobában.

– Őszinte leszek, amennyire csak ember őszinte lehet valakihez. Tehát arra kíváncsi, miért akarok politizálni, miért nem maradok a háttérben és élvezem az életet? Jó, rendben van, válaszolok, de kissé vissza kell mennem az időben, mert ha már belevágunk, fontos, hogy minden részletet megértsen. Kezdjük a pénzzel, ami engem, hangozzék bármily hihetetlenül is, a legkevésbé sem izgat. Valahogy úgy voltam vele, mint más a piszokkal: rám ragadt. Akármilyen nyúltam, arannyá vált a kezem alatt, s egy idő után a vagyon elveszíti az érdekességét. Ha hiszi, ha nem, mint minden más, a gazdagság is unalmassá válhat.

Odament az ablakhoz, rátámaszkodott a párkányra. Sokáig nézte az utca forgalmát. Majd visszafordult, és Szomódinak úgy tűnt, mintha egy másik ember állna előtte. Még a hangja is lágyabb lett.

– Amikor özvegy édesanyám meghalt, enyém lett minden, az óbudai családi ház, és annyi magyar és amerikai pénz, hogy nem akartam hinni a szememnek, már csak azért sem, mert amióta az eszemet tudtam, úgy kellett kikönyörögni minden fillért, jó anyámtól egyebet sem hallottam, milyen szegények vagyunk, mert a kommunisták így meg úgy... ismeri ezt a szöveget. Képzelterhet a meglepetésemet, amikor kiderült, mindvégig iszonyúan gazdagok voltunk, festmények, amiknek értékével akkor még nem voltam tisztában, halomszámra a családi ékszerek, gyémántok, briliánsok, amit akar. Nem sorolom... A lényeg, hogy nekem csóróként kellett lógnom a kádergyerekek között, nehogy megsejtsék rólunk az igazságot. Csak egy istenverte, átkozott nagybácsira kellett volna tekintettel lennem, szerencsére ő nem sokáig zavarta a vizet. Ide nem tartozó okok miatt emigrált, de havi rendszerességgel támogatott anyagilag, ugyanis az örökségről ő sem tudott, azt hitte, nyomorgok. Bolond lettem volna felvilágosítani! Így aztán gyerekfejjel, de felnőtt ésszel, csakis magamra hagyatkozhattam. Megértettem, ha vinni akarom valamire, az úgynevezett „jó” társaságban kell forognom, vagyis eleinte az úttörőknél, később a DISZ-ben...

Cigaretta vett elő, meggyújtotta és gyors egymásután mélyeket szippantott. Szomódi érdeklődéssel figyelt. Látható volt, hogy Györkös Ottót mélyen felkavarja a múlt, s már nem is neki, hanem önmagának emlékezik.

– Egyetemem éveim alatt egy általános iskolában óraadással kerestem meg a tankönyvekre valót, nehogy gyanút keltsek, mert az ékszerekről, a titkos örökségről nem szerezhettem tudomást senki. A magyar pénzt így is elvitte az infláció, de ez izgatott a legkevésbé. 1956 tavaszán viszont megvettem az első autót, egy ócska Skodát, ez volt minden luxus az életemben. Nagykorúságom pillanatától az apanázs sem érkezett tovább. Fűtültem rá. Egy

életre megfogadtam, hogy soha nem akarok függeni senkitől, semmitől és akkora hatalmat teremtek magamnak, amivel mindenki fölé kerülhetek. 1956 októberében az első adandó alkalommal disszidáltam Bécsbe, onnan pedig tovább, meg sem álltam Amerikáig. Az értékesebb képeket még idehaza eladtam valutáért, az ékszereket, és mindent, ami mozgatható és elrejtethető volt, vittem magammal. A ház nem számított, azóta már le is bontották. Pénzem tehát volt, rengeteg pénzem, sok-sok millió dollár, hozzá eszem, tehetségem és nyelvtudásom. Az itthon megtanult közgazdasági ismereteim segítségével sikerült odakinn minden elképzelésemet megvalósítani, sőt annál is sokszorosan többet. Legelőször is honosíttatni kellett a diplomámat és még egyet szerezni hozzá, mégpedig a jogi doktorátust, és négy év múlva, soron kívül, már ízig-vérig amerikai állampolgár voltam.

– Magának jogász-doktorátusa van? Soha nem említette. Miért nem használja? Dr. Györkös... egész jól hangzik.

– Minek? Hadd higgyék, hogy bepalizható vagyok. Így hamarabb rájövök, mivel akarnak rászedni és én szorongathatom meg az ellenfeleim nyakát. Már csak ezért sem célszerű a doktori címet viselni.

– Miért jött vissza Magyarországra, ha egyszer olyan jól ment a sora? Hazacsalogatta a honvágy?

– Ennek is megvolt az oka, de az egy másik történet. Egyszer majd azt is elmesélem, ha itt lesz az ideje. A lényeg, hogy 1970-ben amnesztiát és a magyar állampolgárságom visszaadását kértem Kádáréktól, amit akkoriban örömmel megadtak boldog-boldogtalannak, csak a dollárját hozza. Hazaköltöztem és azóta mást sem teszek, mint igyekszem jobb irányba terelgetni az ország sorsát. Ezt a gondolatot dédelgetem évek óta, ezért vettem részt a gazdasági életben, s a rendszerváltás idején ezért alakítottam céget cég hátára, hogy amikor eljön a megfelelő pillanat, legyen mire támaszkodnom.

– És úgy érzi, most eljött? Csupán azért, mert a köztársasági elnök beteg?

– Kétségtelen, hogy ez is nagymértékben közrejátszik, s bár sürget az idő, pillanatnyilag nem ez a legfontosabb. Jövő tavasszal választások lesznek. Addigra olyan erős pártot akarok kiépíteni, amivel lesöpröm a palettáról az ellenfeleket. Na persze, attól is függ, sikerül-e ütőképes csapatot felállítani. Értelmes, céltudatos emberekre van szükségem, akiket magam választok ki.

– És mi lesz a vállalataival?

– Már nincsenek. Mindet eladtam.

– Ezt nem mondja komolyan... – döbrent meg Szomódi.

– De igen, halálos komolyan mondom. Jelen pillanatban ezen az épületen, a vendégházon és a saját házamon kívül, ahol lakom, gyakorlatilag nincs semmim, helyesebben szólva az összes kint és itthon szerzett vagyonom kilencven százaléka külföldi bankokban és holtbiztos svájci értékpapírokban van. S az nem kevés. Csodálkozna, ha azt mondanám: nem okozna számomra gondot kifizetni a magyar államadósság jórészét? Ez az igazság. Ha csak a felét a köz javára fordítom, hosszú időre fellélegezhetne az ország, hát még, ha az egészt. Márpedig az a szándékom. Megtehetem, szabad vagyok, mint a madár, semmi másra nem kell koncentrálnom, mint a pártom felfuttatására.

– Örület!

– Gondolja? Igen, lehetséges, hogy örült vagyok, de kiszámítottan az, és én bízom önmagamban.

– Erre kellett Pozsár és Korompai? Az a két fajankó? Már elnézést... De nem hinném, hogy éppen ők azok, akikre alapozni lehet egy pártot vagy egy új államrendet. Inkább hátramosztók.

– Rosszul látja. Korompai elvégezte a maga feladatát, rá nem is kell több szót vesztegetni, szegény, nyugodjék békében. Pozsárral viszont más a helyzet, ő főnyeremény, telitalálat. Rendkívül megtévesztő a szerény külső és az iskolázatlansága. Valójában egy istenáldotta zseni, csak szerencsére még nem tud róla. Vele sokkal nagyobb terveim vannak. Ha sejtené a jámbor, mire van kiszemelve, agyvérzést kapna.

– Miért, mire van kiszemelve?

– Ne haragudjon, erről nem kívánok beszélni. Még korai...

– Akkor még egy kérdést engedjen meg. Természetesen erre sem kell válaszolnia.

– Azt kérdez, amit akar.

– Néha látok maga körül felbukkanni különös, ismeretlen alakokat. Mind magyarul beszél és mégis a vendégházban laknak, a közelükbe sem szagolhatunk, saját, külön védelmük van. Annyit mindenesetre láttam, hogy megkülönböztetett tisztelettel bánt velük. Kik ezek az emberek?

Györkös egy pillanatra elkomorult. Összehúzott szemekkel nézett Szomódira és sokáig várt a válasszal. A végén csak annyit mondott.

– Majd ha eljön az ideje, megtudja. Őket egyelőre hagyjuk ki a játékból. Elégedjen meg annyival, hogy nélkülük egy lépést sem tudnék tenni, rajtuk áll vagy bukik a politikai karrierem.

– Egyed Szilveszter meg az a nő, Kárász Magda, közékük tartozik?

– Ellenkezőleg! Ők az én leghalálosabb ellenségeim. Ugyanis... semmi. Ezt hagyjuk. Magánügy.

– Akkor miért mondta el mégis? Mi közöm ezekhez a titkokhoz? – ráncolta a homlokát Szomódi.

– Hogy mi? Jó, akkor most nagyon figyeljen, mert olyat fog hallani, ami első hallásra bizonyosan mellbe vágja. Később akartam ezzel előhozakodni, de ha már elkezdtek, fejezzük is be. Szeretném, ha tagja lenne annak a belső stábnak, mely a pártom gerincét alkotja, s amiből a majdani kabinet kikerül.

– Én... ? – kacagott fel recsegve Szomódi. – Úgy érti, hogy én, mint kormányzati tényező?

– Igen, maga. Tudom, tudom, nem politizál és ki nem állhatja a politikusokat. Eleget hallottam már a szájából. De azért ne hamarkodja el a választ. Maga talpig becsületes, talán túlságosan is az, s a politikában ez nem a legjobb ajánlólevél, viszont az a poszt, melyre – ha a dolgok úgy alakulnak, ahogyan remélem –, felkérni szándékozom, éppen ilyen embert kíván. Legyen kemény, határozott, vaskezü.

– Miért, mi az a poszt? Netán egy önálló őrző-védő céget akar létrehozni és én lennék a vezetője?

– Hideg, Szomódi úr, nagyon hideg. Sokkal rosszabb! Szabad a gazda? Felkészült?

– Mondja már, ne kerülgesse a forró kását!

– Belügyminiszterré akarom kinevezni, ha kormányra kerülünk.

Szomódinak fennakadtak a szemei és úgy bámult a másikra, mintha hirtelen angyalszárnyai nőttek volna. Aztán lassan felállt és az ajtóhoz sétált.

– Na jó, nekem ebből a cirkusból elegendem van! Nézze, a feleségem miatt a lekötelezettjének tartom magam, de azért mindennek van határa. Magának agyára ment a politika. Ha vicces kedvében van, keressen más bohócot. Majd ideküldöm a kedvenc kis Pozsárját... – morogta dühödten, de Györkös nem engedte befejezni a mondatot. Megmarkolta Szomódi karját és visszaerőltette a székére.

– Várjon! Hová rohan, még nem végeztünk. Üljön vissza és hallgasson végig higgadtan. Egyelőre fogalma sincs, miről van szó és máris összetolja magát?

– Mi jöhet még? Esküszöm, kezdek félni magától. Nem úgy értem, hogy fizikailag...

– Nincs abban semmi szégyen, hogy a nagy harcos begyulladt – nevetett Györkös. – Nyugi, barátom, nem harap a bácsi. Inkább nyissa ki jól a fülét. Elárulok valamit: nem csak maga, én is utálok a politikát, legalábbis azt, amit mostanság annak neveznek. Maga mondta, hogy se kutyám, se macskám, se családom. Egyetlen élő rokonomról tudok, az a bizonyos nagybácsi, de ő nem számít. Akkor viszont mit gondol, kire fogom hagyni ezt az irdatlan vagyont? Az államra? Azt már nem! Hogy elherdálják, szétlopkodják, hiábavalóságokra pocsékolják? Nem vagyok megőrülve! Úgy határoztam, hogy minden pénzemet, az utolsó fillérig, arra költöm, hogy ebből az országból virágzó Paradicsomot teremtsék! Azok a titokzatos emberek, akikről beszélt, ennek a monumentális tervnek a kidolgozói és majdani végrehajtói. Összegyűjtöttem a világ négy sarkából a legkiválóbb magyar elméket. Amikor azt látja, hogy gazsulálok előttük, csupán annyiban van igaza, hogy én az eszük, a tudásuk előtt hajtok fejet, egyébként kivétel nélkül mindegyik az életét adná értem, amiként én is őértük. Eddig minden érthető, ugye?

– Mondjuk...

– Remek! Maga legalább olyan jól tudja, mint én, hogy jelenleg az országban a törvény betűi annyit sem érnek, mint egy utolsó ponyvaregény. Miért? Mert az emberek lelkébe bele-nevelték a bűnt, a nemtörődömséget, a *minden a miénk* elvet és az is lop, aki nincs rászorulva, pusztán azért, mert ugyanezt teszik, akik valamilyen hivatalhoz jutnak: rákényszerítik őket a különféle érdekcsoportok. Az én pártom csak fedőszervezet, uram, az alkotmány értelmében más eszközökkel lehetetlenség a hatalmat megragadni, legfeljebb katonai puccsal, de az nem az én világom. Márpedig nekem hatalomra kell kerülnöm, ha az ég a földdel összeszakad, akkor is. S ha ott leszek, jaj a gazembereknek! De egyedül kevés vagyok, megfelelő társak kellenek. S maga ilyen. A legjobb arra, hogy ezekbe a nagy lapátkezeibe szorítsa a csalókat, a tolvajokat, az állami bűnözőket. És most kifejtem magának bővebben, miként képzelem...

Egy óra múlva Szomódi Zoltán úgy támolgott ki az irodából, mint a szélütött. Becsukta maga mögött az ajtót és háttal nekitámaszkodott a falnak.

– Uramisten! Lehet, hogy elment az eszem? Vagy ő bolondult meg? – suttogta maga elé. – Én, mint belügyminiszter? Pedig ettől a megszállottól minden kitelik, még az is, hogy sikerül neki. Érdekes, arról nem beszélt, hogy önmagának milyen pozíciót szánt. Az államelnöki székre pályázik? Bizonyára.

Visszament a helyére és a megbeszéltek értelmében elkezdte felírogatni, kik azok, akik szóba jöhetnek, ha majd az ő kezében összpontosul a közbiztonság. Nem volt nehéz dolga, ismert mindenkit, aki számított. Közben nagyot sóhajtott:

– No, fater – somolygott az orra alatt –, gondoltad volna-e a fiadról, hogy milyen jövő áll előtte, amikor az első pofont adtad? Annak a nyaklevesnek köszönhetek mindent. Ígérem,

nem hozok szégyent az emlékedre. S nem csak amiatt fogok ezért az emberért harcolni, mert segített meggyógyíttatni a feleségemet, hanem mert úgy érzem, tényleg jót akar. Ha csupán a fele igaz annak, amit elmondott, lesz itt olyan rend, hogy megemlegetik!

Na de hogy Pozsár Vince... ! Ez még tréfának is rossz...

8. fejezet

Korompainé összecsukta az irattartót és bevitte a főnöknőjéhez.

– Elkészültem az anyaggal, főosztályvezető asszony, örülnék, ha ellenőrizné.

– Nehéz volt? – érdeklődött kedvesen dr. Kárász Magda. – Foglaljon helyet, Gizike.

– Köszönöm szépen. Kissé kijöttem a gyakorlatból – vallotta be Korompainé, miközben óvatosan leült az íróasztal előtti szék sarkára. – Majdnem egy évig takarítottam abban a gyárban, ahol a férjem dolgozott, mielőtt szegény meghalt. A szövegszerkesztőt is át kellett tanulmányoznom, hogy kiigazodjak rajta. A korábbi munkahelyemen még a régebbi programot használtuk, de úgy érzem, ezzel sem lesz gond. Nyugodtabb volnék, ha átnézné, nem rontottam-e el valamit.

– Jó, majd elolvasom – vette át a dossziét Kárász Magda és betette az egyik fiókba. – Egyébként mit szól az anyaghoz? Már úgy értem, a tervezethez. Van valami észrevétele, meglátása?

– Semmi az égvilágon. Mi lehetne? Nem az én dolgom felülbírálni a vezetőség döntéseit.

– No mégis – biztatta mosolyogva a főosztályvezető asszony. Gyönyörű nő volt s tudta, hogy a férfiak még most is, túl az ötvenen, megfordulnak utána és meg is tett mindent annak érdekében, hogy a varázsa ne csökkenjen. Naponta tornázott, reggelenként egyhuzamban leúszott ezer métert, elegánsan öltözködött, gondosan követte a legújabb divatot – volt miből –, s mindig vigyázott arra, hogy ruháit az egyéniségéhez igazítsa. Azon kevés nők közé tartozott, akiknél a szépség az okossággal párosul.

– Bátran mondja el a véleményét. Szeretem, ha a munkatársaim gondolkoznak.

– Hát... – Gizi zavarban volt. Korábbi főnöke, az üzemi főmérnök – rabiátus, politikai vonalon felfuttatott, nagyképű, ostoba hólyag – meg is fojtotta volna, ha kommentárt merészel fűzni a jegyzőkönyvekhez. Most nem tudta, mit vár tőle a főosztályvezetője és attól tartott, ha ügyetlenül nyilatkozik, könnyen idő előtt befejeződik a próbaidő, amiből pedig már csak néhány nap volt hátra. – Megmondom őszintén, nem mindig voltam képes követni a tárgyalás menetét. Igyekeztem gépiesen rögzíteni az elhangzottakat, arra nem volt időm, hogy értékeljem is, ki mit mondott és miért. Flesh úr akkora tempót vett a szerződéstervezet diktálásánál, hogy szerintem nem én, de még a résztvevők is csak nyomokban tudták követni. Szerencse, hogy ment a magnó, utólag bizony nagy segítségemre volt.

– Igen, ebben van igazság – nevetett dr. Kárász Magda. – Csodálatos koponya az elnökünk. Amíg mi a részleteken rágódunk, ő már rég kilométerekkel jár előttünk és azt is tudja, mi lesz az ellenfél harmadik lépése. Hallotta, hogy sorra veri a nemzetközi sakk mestereket? Bizony! Ha versenyezni támadna kedve, ő lehetne a profi világbajnok, de persze esze ágában sincs. Neki a pénz a mindene, meg az üzlet. És talán a nemzetközi szakmai hírnév.

– Azt látom, hogy bár mindenkihez végtelenül udvarias, valójában kemény fegyelmet tart.

– Miből látja?

– Nos, ahogy ránéznek... ahogyan a szeme rebbenését is követik. Feltűnt, hogy még Györkös úr is jól nevelt úri fiúként viselkedett a tárgyaláson, sosem láttam ilyen visszafogottnak.

A főosztályvezető asszony úgy tett, mintha nagyon meg volna lepődve.

– Mi a csoda! Maga ismerte régebbről is Györkös Ottót?

– Csak futólag. Tetszik tudni, a férjem valamikor híres ökölvívó volt, nehézsúlyú bajnok, és Györkös úrral jó viszonyban voltak. Persze Györkös úr az egész csapattal és az edzővel is nagyon jó viszonyban volt – tette hozzá gyorsan Gizi, nehogy a másik félreértse. – Szeretett lejárni a tréningekre, s nem létezett olyan mérkőzés, amelyről hiányzott volna. Egyszer-kétszer a lakásunkon is megfordult.

– Ne mondja! És mikor volt maguknál utoljára? – kíváncsiskodott a főosztályvezető asszony, holott hajszálpontos, részletes információkkal rendelkezett.

– Nem sokkal Józsi halála előtt. Talán éppen a gondviselés küldte, mert munkát adott neki és a férjem barátjának, pontosan akkor, amikor az üzemet, ahol dolgoztak, felszámolták.

– Értem. Ezek szerint Györkös úr jó szívé, segítőkész ember lehet. Említette a férje barátját is. Megkérdezhetem a nevét? Feltéve, hogy nem kellemetlen a múltra emlékeznie. Isten őrizzen, nem akarok sebeket felszaggatni. Megérteném, én is elveszítettem a szerelmemet.

Gizi egészen meghatódott a főosztályvezető asszony hangjából sugárzó együttérzéstől.

– Már beletörődtem a megváltoztathatatlanba. Józsi csöndes, jóra való természetű volt, ha nem is egy lángész. Szerette a családját, a fiaiért rajongott, a kocsmának a táját is elkerülte. Nem mondom, néha összejöttek a régi sporttársakkal, de ő akkor sem ivott, maximum egy-két pohár sört, soha nem láttam részegen...

– Bocsásson meg, Gizike – állította meg az emlékezést Magda –, a férje barátjáról beszélünk...

– Ó, ne tessék haragudni, kissé elkalandoztam. Pozsár Vincének hívják, egyszerű, faluról fölkerült fiatalember. Nagyon megértették egymást. Ugyanott segédmunkáskodott, ahol az én Józsim.

– Ő is olyan kocsmakerülő, mint a férje volt?

– Igen. – Gizi nem értette, mitől olyan érdekes a főosztályvezető asszony számára Pozsár, de ha már kérdezi, miért ne válaszolna neki. – Vince is csak a családjának él, nekik is két fiuk van, nagyjából egykorúak az enyémmel, a felesége, Ilus, jó barátnőm. Nem könnyű az életük, egy aprócska nyári konyhában laknak albérletben, alig férnek el. Egy embernek is kicsi volna, hát még négynek...

– Tehát összejárnak – állapította meg Magda, s mintegy mellékesen feljegyzett valamit az előtte fekvő papírlapra. – El tudom képzelni, mekkora hangzavar lehetett, amikor együtt voltak. Még beszélgetni sem tudhattak. Gondolom, a két férfi folyton politizált...

– Azok? Á, soha! Jóskát nem érdekelte a politika, csak a sport. Vince jobban odafigyelt, mi történik a világban, de ő is inkább a regényeket bújta.

– Újságot nem is olvasott?

– Józsi?

– Nem, a barátja... a Pozsár.

– Ja, hogy a Vince?... – csodálkozott Korompainé. Vajon mi a jó fenéért olyan fontos Pozsár Vince a főnöknőnek, tűnődött magában. – Lehet, hogy olvasott, nem tudhatom. Tetszik tudni, nem volt azoknak pénzük arra, hogy újságot járassanak. Négyükre alig jutott ötven-hatvanezer.

– Amúgy tisztességes, becsületes embernek ismeri őket?

– Nagyon! – bólogatott lelkesen Gizi, miközben lázasan járt az agya, hová fog kilyukadni ez a különös beszélgetés. Bárcsak sikerülne Ilust is beszervezni, biztosan találnának részére valami jó állást. – A felesége is végtelenül megbízható, aranyos, szorgalmas teremtés. Merem ajánlani...

– Rendben van, Gizike, végeztünk – váltott hirtelen hangnemet Magda. – Majd szólok, ha átnéztem az anyagot. Egyébként meg vagyok elégedve a munkájával és nem hinném, hogy akadálya lenne a véglegesítésének. Ezt vegye kijelentésnek. Elmehet.

– Köszönöm szépen – állt fel megkönnyebbülve Gizi.

Már az ajtónál volt, amikor utolérte a főosztályvezető asszony kérdése.

– Hol dolgozik most a maga Pozsár Vince ismerőse?

– Már mondtam, a Györkös úrnál. De hogy mit csinál, azt ne tessék kérdezni, mert fogalmam sincs. Hogy őszinte legyek, nehéz elképzelni, mire használhat Györkös úr egy segédmunkást. De megkérdezhetem Ilust, esetleg szólok neki, hogy jöjjön be...

– Szükségtelen. Köszönöm, Gizike, végeztünk.

Amikor Korompainé kiment, dr. Kárász Magda a telefonért nyúlt és beütötte a számokat.

A vonal túlsó végén erőtlen, öregesen elcsukló hang mekegte:

– Te... tessék!

– Sajnos, egyelőre csak annyit sikerült kiszednem a nőből, amennyit eddig is tudtunk – mondta dr. Kárász, minden bevezetés nélkül. Nyilván már várták a hívását vagy közvetlen vonallal voltak összekötve. – Györkös dugdossa az emberét és úgy őrizteti, mint a szeme fényét. Két eset lehetséges: vagy a szeretője, amit nem tartok valószínűnek, mivel Györkösnek állandó barátnője van, ide s tova tíz éve tart a románc, másrészt Pozsár nős ember és imádja a feleségét. Valamilyen egyéb titkos célja lehet vele. Akarja, hogy további információkat szerezzek?

– Okvetlenül, kedvesem. Legjobb volna, ha... ha... saját kezűleg venné kézbe az ügyet. Ismerkedjék meg személyesen ezzel a... a... hogy is hívják...

– Megenged egy kérdést?

– Attól függ. Mindenesetre, kérdezzen, s majd meglátom... válaszolok-e.

– Miért olyan fontos mindenkinek az a jelentéktelen proli?

– Hát éppen ez az, hogy jelentéktelen. Pontosan emiatt kell kiderítenünk, miért őrizteti annyira Györkös ezt a kis senkit? Egyetlen magyarázatot...ööö... képzelhető el, mégpedig, hogy kiszemelte valami nagy feladatra. De miért éppen őt és főként, milyen feladatról van szó? Igen, ez a nagy kérdés. Ez nem lehet véletlen, Györkös Ottó semmit nem tesz alapos ok nélkül. S ha neki jó, akkor nekünk még jobb, ezért le kell csapni a kezéről mindenáron. Álljon a mi oldalunkon, aztán majd elvállik, mire használható. Ha semmire, eldobjuk... megszüntetjük.

Hosszú csönd állt be a beszélgetésbe. Magda ujjával dobolt az íróasztalon és próbálta feldolgozni a hallottakat. Cigaretta vett elő a fiókból és rágyújtott.

– Bocsásson meg... – mondta akadozva –, remélem nem venné tiszteletlenségnek, ha kétségeim lennének. Elképzelhetetlennek tartom, hogy Pozsár komoly politikai tényező volna – hogy az ön kedvenc terminológiájával éljek. Egy segédmunkás? Ez nonszensz! Ottó nem bolond. Szerintem ugrat minket.

– Talán. Ne feledje, Györkös remek pszichológus, körmönfont jogászagya van, nehéz a tervei mögé látni. Nem kívánom indokolni a feltevésemet. A maga feladata...pusztán annyi, hogy ellenőrizze, igazam van-e. Létkérdés, hogy ne... ne érhesen bennünket meglepetés. Kezdjen hozzá. Ha más mód nincs, csábítsa el nekem ezt a Pozsárt. Magának, édesem, mint tudjuk, ez gyerekjáték.

– Vagyis feküdjek le vele?

– Miért? Olyan nagy kérdés ez? Hehehe...

– Szó sincs róla. A cél érdekében mindent! – ahogy öntől tanultam annak idején Amerikában.

– Akkor rajta, drága Magdám, vessen be mindent. Bízom magában.

– Köszönöm. Amennyiben hozzájárul, a nőn keresztül fogom megszervezni a találkozást.

– Ez már a maga asztala, kedvesem. Várom a jelentését, amilyen gyorsan csak lehet. De vi... vigyázzon, nehogy Györkös megsejtse, hogy puhatolózunk az embere után. Emlékeztetem, hogy a fiatalurat állandó testőrség követi éjjel-nappal, s ha valakivel egy szót vált, Györkös egy perc múlva tudni fogja. Hát még ha magával meglátják! Legyen nagyon körültekintő! Pá, drágám, sok szerencsét! Vége!

A vonal megszakadt. Magda formás ajkát csücsörítve sokáig meredt maga elé. Az elhangzottakon morfondírozott. Ha Egyed Szilveszter eljutott arra a gondolatra, hogy Györkös ezt a tanulatlan, műveletlen figurát akarja felhasználni akármire, akkor az úgy van, ezen kár meditálni, tényként kell kezelni a dolgot – csakhogy képtelen volt felfedezni az ésszerűséget Györkös gondolkodásában. Mire jó az neki, hogy nem a Magyar Tudományos Akadémia valamelyik elismert, tekintélyes tagját veszi maga mellé, egy tudóst, netán egy világhírű művészt – bárkit! Válogathat a nemzetközi gazdasági élet színe-javából, minden ujja alá akad száz jobbnál jobb, összehasonlíthatatlanul alkalmasabb személy. Hogy jön ide ez a jöttment, ez a nullának is kevés? S ha igaz volna is Egyed Szilveszter gyanúja, mit jelent számukra – és személy szerint az ő számára –, hogy nem az ő játékosuk kap főszerepet?

Kezébe vette a mobiltelefonját. Egyetlen gombot nyomott be, a hívott szám azonnal jelentkezett.

– Vagyok... ! – suttogta egy nyers, érdes hang.

– Pontosabban, hol?

– Ahogy megbeszéltük, a Városligetben.

– Van valaki a közelében?

– Senki. Nyugodtan beszélhetünk.

– Figyeljen ide, Korsós! Derítse ki az illető személy mai vagy holnap esti programját. Tudni akarom, mikor tartózkodik otthon, azonkívül gondoskodják róla, hogy ne is rendeljék be.

– Ami az első kérdését illeti, arra már most válaszolhatok. Ma este száz százalék, hogy otthon lesz, mert a főnöknék mára van beütemezve a pásztorórája. Operába mennek, utána vacsora a Hiltonban, s az eltart hajnalig. Erre mérget vehet, mivel az én haverom fuvarozza őket és a kíséretet is az én emberim adják. Ettől függetlenül a berendeléssel lehet némi gond, de majd megoldom.

– Mi a probléma?

– A *Kettes*. Nála sohasem tudhatni, mi jut az eszébe. Tekintettel arra, hogy én nem régóta vagyok köztük, még nem ismerem ki magam teljesen a szokásaikban, meg aztán jobban is

odafigyelnek rám, a *Kettes* a saját gondolataiban sem bízik. De ismétlem, valahogy majd lerendezzük.

– Mindenesetre, próbálja meg. Tizennégy-harminckor hívjon fel és jelentse, hogy áll a helyzet. Délután öt és hét óra között akarok találkozni a barátunkkal.

– Elmegy hozzá?

– Megőrült? A nő lakásán leszek. Intézkedjék! – fejezte be ridegen dr. Kárász Magda a beszélgetést.

Várt néhány percet, kirakta maga elé a fiókba sülyesztett szerződéstervezetet, a vége táján szétnyitotta, majd beleszólt egy mikrofonba:

– Kérem, Gizike, fáradjon be hozzám, ha ráér.

Pillanatok múlva nyílt az ajtó és szorongó arccal Korompainé lépett az irodába.

– Tessék parancsolni, főosztályvezető asszony. Csak nem követtem el valami hibát?

– Ellenkezőleg, kitűnő munka, maga nagyon szépen dolgozik. Éppen azért hívtam, hogy kifejezzem elismerésemet. Tekintse elintézettnak a véglegesítését. Mennyi most a fizetése?

– Bruttó ötvenezer...

– Csak? Hogy lehetséges ez? Annyit nálunk egy takarítónő is kap – játszotta a meglepettet dr. Kárász Magda. – Persze, próbaidőre nem is szoktunk többet adni. Nos, mit szólna, ha megemelnénk hatvan... nem, nem, az kevés lesz, ott van a két nagy fia, tudom, mivel jár az... Nos, kaphatna, mondjuk, kilencven ezret, úgy értem, nettóban, de nálunk nem ritka a jutalom, a tizenharmadik havi fizetés pedig magától értetődő. Elégedett volna ennyivel? Miért nem ül le?

Gizi a boldogságtól hápogva rogyott a székre. Legmerészebb álmában sem reménykedett ekkora emelésről. Még levegőt is elfelejtett venni örömeiben.

– Hogy elégedett vagyok-e? – csuklott nagyot. – Istenem, hát hogynem! El se merem hinni! Hálásan köszönöm, főosztályvezető asszony!

– Hagyjuk a hivataloskodást, Gizike. Magda a keresztnévem, most már véglegesen kollégák vagyunk, kérem, szólítson így. Nem tartok italt az irodámban, különben rögtön meginnánk a pertut.

Gizi még mindig nem tért magához. Csak bámult, arcáról, homlokáról szakadt a veríték. Nem sokon múlt, hogy elragadtatásában a nyakába ne boruljon a főnöknőjének.

– Mit szólna, ha munka után beülnénk valahová egy kávéra, egy konyakra – kérdezte Magda.

– Mit szólnék... ? Jézusom!... Természetesen nagyon jó volna, csak... De kérem, meg ne sértődjék, az ég szerelmére...

– Mondja ki bátran. Mi a baj? Sietnie kell haza?

– Hát igen... Az a helyzet, hogy a fiaim... tetszik tudni... Megérkeznek az iskolából farkaséhesen, s ha nem várja őket kész étel, felfalják az egész hűtőszekrényt.

– Óh, így mindjárt más – mosolygott megértően dr. Kárász Magda. – Vagyis anyai kötelességei vannak. Ám én makacs vagyok, drágám, még nem ismer eléggé. Ha egyszer elhatározom, hogy márpedig ma kávézni és konyakozni fogunk, akkor az úgy is lesz. Támadt egy ötletem! Kíváncsi rá?

– De még mennyire!

– Nos, csalunk egy órácskát, megszökünk és az én saját kocsimmal elmegyünk bevásárolni, veszünk finom falatokat, kávé, egy üveg italt, aztán elmegyünk magához, csapunk egy görbe estét.

– Hozzám... ? Nem úgy készültem... rendetlenség van...

– Kit érdekel az? Asszonyok vagyunk. Ha látná, mi van nálam! Tehát megegyeztünk?

– Természetesen... – dadogta Korompainé szédelegve –, megegyeztünk. Én nem is tudom...

– Jó, akkor most menjen vissza a helyére és folytassa a munkát, nekem még rengeteg elintéznivalóm van. Délután fél háromkor legyen a garázsban, ott találkozunk. Köszönöm, drágám, egyelőre végeztünk.

*

Gizi titokban a karját csipkedte, nem álmodik-e, amikor az elegáns Mercedesben suhantak a lakótelep felé. Hogy ő ül itt, a mindenki által rettegett főosztályvezető asszony mellett, akivel hamarosan pertut fog inni! – ez messze túlhaladta az ő egyszerű, földön járó fantáziáját. Micsoda megtiszteltetés, Szűzanyám, ha a szomszédok meglátják, amint ezzel a szépséges, elegáns dámával beszáll a liftbe, erről fog beszélni holnap az egész ház! Milyen szerencse, hogy reggel beágyazott, pedig nem volt szokása. Már csak azért fohászkodott, hogy a fiúk nehogy hamarabb érkezzenek haza, mint ők, mert egy szempillantás alatt felforgatják a lakást.

Dr. Kárász Magda kiválóan, bár kissé erőszakosan, mindvégig szitkozódva vezetett és ritkán mutatott nyolcvanöt-nél kevesebbet a kilométeróra.

– Jaj, milyen cuki, tündéri kis fészek! – lelkesedett, amikor beléptek Korompaiék nagyszobájába. Magában arra gondolt: pfuj, ez az undorító külvárosi szag, a taláломra összehajigált limlomok, művirág, a vitrin tömve hülyébbnél hülyébb műtűrökkel, legelől Déryné gitáros porcelánszobra, tombol az ízléstelenség, sehol egy rendes festmény, hányinger az egész. Hogyan tudnak ezek így élni, összeszorulva, egymás szájában...

Hangosan viszont elragadtatva dicsérte a berendezést, az ügyes válogatást, az elhunyt férj érmeit és győzelmi serlegeit. A főfalat Korompai másfél méteres fotója díszítette, teljes ökölvívó felszerelésben, csapzottan, fülig érő szájjal, vérző szemöldökkel, amint a vezetőbíró magasba emeli a karját.

Magda eléje állt és csodálattal nézte a kötélizmokat, a félelmetes bokszkesztyűs öklöket.

– Micsoda férfi! Boldog, kielégített nő lehettél mellette, drágám – mondta ezúttal őszintén.

Negyedóra múlva meghitten szürcsölték az útközben vásárolt első osztályú kávé és már túl voltak a pertuiváson is. A gyerekek nem sok időt töltöttek a lakásban: éppen csak köszöntek, Gizi a kezükbe nyomott egy-egy jókora szendvicset, s már rohantak is le a játszótérre.

– Jó itt nálad – sóhajtott Magda és hátradőlt a kényelmetlen, szűk fotelban. – Szeretem ezt az egyszerűséget. Nincs zaj, nincsenek szertartások, az ember önmagát adhatja, nem kell a főnököt játszani. Irigylem a barátaidat, akik hozzád járnak. Apropó, még nem is kérdeztem, sok vendéget fogadsz?

– Ó, szinte senkit – rázta a fejét Gizi –, nincs nekem arra se pénzem, se időm. A szomszédasszonyon kívül egyedül Ilus, Pozsár Vince felesége szokott felugrani, de ritkán, mivel ő se nagyon ér rá.

– Szívesen megismerkednék vele. Vagy akár a férjével is. Olyan szépen beszéltél róla, hogy kedvem volna a szeme közé nézni, miféle fickó az, akit a barátnőm kedvel.

Gizi nagyot nyelt a „barátnő” szóra. Nem túlzás ez egy kicsit? – ágaskodott benne az ösztönös gyanakvás. Hol van ő ehhez az úrinőhöz, akinek minden ujján arany és gyémántgyűrű csillog, egyetlen darab árából hónapokig megélnének, nem is beszélve arról a társadalmi szakadékról, ami közöttük, a főnöknő és a beosztott között húzódik. Szeme sarkából odapillantott az éppen cigarettára gyújtó Magdára és arra gondolt: vajon mit akarhat tőle?

Magda folytatta a csevegést.

– Nem lehetne most azonnal áthívni őket? Látom, van a telefonod, szólj oda nekik.

– Ilus nincs otthon, a héten délutános, tízig dolgozik...

– Annyi baj legyen, hívd át a férjét. Veszett jó hangulatban vagyok!

– Miért is ne... – vont a vállát Gizi. Egyre biztosabb volt benne, hogy itt valami másról szól a történet, amelynek ő csupán mellékszereplője, alighanem Pozsárra megy ki a játék. Ám legyen, Vincének megvan a magához való esze, tudja mit csinál, legalábbis remélte.

Fejből tudta a számot. Az első csöngetés után Vince szólt a készülékbe.

– Igen...

– Szia, Vince, én vagyok, Gizi. Nem zavarlak? Mit csinálsz?

– Szia, Gizi! – Érezni lehetett a férfi hangján, hogy meglepte a hívás. – Miért zavarnál? Olvasgatok.

– Nincs kedved átugrani hozzánk?

– Csak nem történt baj megint?

– Ugyan, mi történt volna – Gizi igyekezett könnyedén viselkedni, de a hangja árulkodott. – Egy kedves barátnőm van itt, szeretne megismerni.

– Engem? Ki az?

– Majd megtudod. Kapj fel valami rendes ruhát és indulj.

– Jó, megyek, ha annyira ragaszkodsz hozzá. De még mindig nem értem...

– Félsz, hogy Ilus kiporolja a nadrágod, mi, mert két lánnyal randevúzol?

– Esküszöm, te nem vagy magadnál, Gizi – nevetett Vince. – Oké, mindjárt ott leszek.

A testőrautóban Korsós Erik, az új ember volt szolgálatban a barátjával; három hónappal ezelőtt együtt jelentkeztek munkára és a *Kettes* gondolkodás nélkül alkalmazta őket, mivel már korábban ismerte mindkettőjüket a rendőrségtől. Jó kommandós zsaruk hírében álltak.

A Kárász Magda retiküljébe rejtett kis leadó segítségével minden szót hallottak, azt is pontosan tudták, kivel beszél a védett személy, s hogy ki várja a Korompai lakásban, de ahelyett, hogy jelentették volna a *Kettesnek*, összenéztek és jót vigyorogtak.

– Alakul! Minden pontosan úgy történik, ahogyan el volt tervezve – mondta Korsós és még feljebb tekerte a kihangosítót. – Okos csaj ez! Egyszer szívesen eljátszadoznék önagyságával. Megmutatnám neki, hol lakik a Jóisten, azt elhiheted – és nagyot röhögtek a társával.

9. fejezet

Amikor Vince a szobába lépett, Magda úgy pattant fel, mintha egy világsztár érkezett volna, még el is pirult. A bemutatkozáskor mélyen a férfi szemébe nézett és lányos zavarban suttopta:

– Igen, ilyennek képzeltem azok alapján, amiket Gizi mesélt magáról.

– Jóságos ég – tiltakozott mosolyogva Vince –, miket hordtál össze rólam, Gizi? Asszonyom, egy szavát se vegye komolyan, inkább kérdezze meg a feleségemet, majd ő elmondja az igazságot.

– Kísérteties, mennyire emlékeztet a volt szerelmemre. Ahogy bejött... ! Óh, Istenem! – Magda maga volt az élő, eleven megilletődöttség, és egy láthatatlan könnycseppet törölt ki a szeme sarkából. – Ő volt ilyen határozott fellépésű, férfias, aki mellett minden pillanatban és helyzetben biztonságban érezhettem magam. Igen, pontosan olyan, mint az én drága jó Bélám volt.

– Ugyan már, miket beszél... – szerénykedett Vince. – Úgy beszél rólam, mint egy mesebeli hős lovagról, aki most szállt le a hófehér paripájáról. Nem is ismer. Csalódást kell okoznom, én csupán...

– Óh, kár tiltakoznia, higgye el, mi nők megérezzük, ha egy igazi férfi kerül a közelünkbe.

– Attól tartok, hölgyem, kettőnk közül nem ön az, aki istápolásra szorul.

– Szólítson Magdának, örömet szerez vele.

– Ahogy óhajtja, kedves...ööö... Magda. Gizi említette, hogy szeretne megismerkedni velem. Tessék, itt vagyok, miben állhatok a rendelkezésére? Remélem, Gizi, nem veled van valami probléma?

– Velem? El sem tudom mondani, milyen boldog vagyok – ömlengett az asszony. – Képzeld, Magda véglegesített és a fizetésem...! Meg se merem mondani, mennyi! Jóska végkielégítésének a kamata és a havi fix több, mint amit remélhettem. És ezt mind-mind a barátnőmnek, Magdának köszönhetem. Ezért is vagyunk itt, hogy megünnepeljük.

– Nincs kedve koccintani velünk? – kínálta Magda.

– Nem, bocsássanak meg, sohasem iszom alkoholt, ha nem okvetlenül muszáj. Azt hiszem bőven elegendő az ünnepléshez az is, ha gratulálok Gizinek, hogy ilyen nagyszerű főnöke van.

– No, a kedvemért, Vince – nógatta a férfit Korompainé. – Csak egy kortyocskát...

– Jézusmária! – sikoltott fel váratlanul Magda. – Már ennyi az idő? Teljesen kiment a fejemből, hogy fontos vendégeket várok. Jaj, hogy ebből mekkora kellemetlenség lesz...

– Sajnálom, hogy miattam... – kezdett mentegetőzni Gizi, de Magda belefojtotta a szót.

– Hagyd csak, édesem, te nem tehetsz semmiről, egyedül az én hibám, nekem kellett volna gondolni rá. Miért is nem néztem meg az előjegyzési naptáramat! S tetézi a bajt, hogy megittam azt a két konyakot, most nem merek volánhoz ülni. Amilyen peches vagyok, az első rendőr megállít. Hagyjam itt a kocsit és menjek taxival? Mennyire biztonságos ez a környék?

– Semennyire – tárta szét a karját Vince sajnálkozva. – Ez is épp úgy Budapest, mint a belváros. Ráadásul egy ilyen gyönyörű hófehér Mercedes messziről szemet szúr mindenkinek. Láttam odalenn...

– Mondja, nem vinne haza? – lépett hozzá szorosan Magda. Mellük összeért, Vince orrát megcsapta az asszony parfümjének finom, érzékies illata. Elvörösödött és zavartan hátralepett.

– Természetesen, örömmel, bár még soha nem vezettem Mercedest, de ha megmutatja, mi, hol van, majdsak elboldogulok. Mikor akar indulni?

– Máris, azonnal! – szedelőzködött villámgyorsan Magda, Gizi őszinte bánatára.

– Ne haragudj, édesem – fuvolázta a szépasszony –, látod, ilyen rabszolgamódon élek, minden percem be van osztva, ne irigyelj. No, puszika, drágám, holnap találkozunk. Angyali kis lakásod van! – tette még hozzá, s már száguldott is kifelé, Vince alig győzte követni.

Az autóban nem sokat beszéltek, de a nő mindvégig a férfin legeltette a szemét. Vincét idegesítette a már-már tolakodó felkínálkozás és fogalma sem volt, mivel váltotta ki. Annyira nem volt buta, hogy ne tudja: ez a hirtelen nagy behódolás nem az ő férfiúi bájának szól, hanem valami célja van. Időnként odasandított: hát igen, állapította meg magában, nem akármilyen fehérnép, ha nem is éppen első áldozós csitri. Vajon milyen érzés lehet egy ilyen agyonápolt testet meztelenül végigtapogatni...

Melege lett és érezte, hogy feszülni kezd a nadrágja. Magda tekintete odatévedt, tenyerével finoman megsimogatta a kidudorodó részt.

– Ne csinálja ezt, kérem! – rezzent össze Vince. – Ha még jobban felizgat, nem tudok vezetni.

– Nem is kell már sokáig. Látja azt a sárga villát? Ott lakom. – Elővett a táskájából egy távirányítót, menet közben nyitotta vele a duplaszárnyas, kovácsoltvas kaput és a garázsajtót, így egyenesen, megállás nélkül gurultak a garázsba. Mögöttük a kapu automatikusan becsukódott, amiként a garázs ajtója is. Ültek a félhomályos kocsiban és egymást nézték. A nő mosolygott, nyelve hegyével ingerlően megnedvesítette az ajkát és közelebb húzódott.

Vince kínosan feszengett, nem tudta, hogyan viselkedjék, hogy ne váljon nevetségessé.

– Akkor én talán megyek is – mondta nem túl nagy meggyőződéssel.

– Nem mész sehová! – búgta a fülébe Magda. – Hazudtam, nem is várok vendéget, veled akartam lenni kettesben. Gyere! – ragadta meg Vince kezét, magával húzva. Alacsony ajtón mentek át, ezután lépcső és gardrób következett, majd hamarosan beléptek egy lefüggönyözött helyiségbe, ahol alig volt bútor, ellenben a szoba közepét óriási kerek ágy uralta, a plafonon és a falakon körben tükrök csillogtak. A túloldalon – az ágygal szemközt – Magda életnagyságú művészi aktfotója lógott, megvilágítva.

Magda rávetette magát a férfira, és vadul szájon csókolta. Vince még soha nem élt át ilyen örvöngő szenvedélyt. Meg se próbált ellenkezni, magatehetetlenül tűrte, hogy a nő a tarkóját borzolgassa, nyelvével végigcirógassa a nyakát, az állát, forró lehelete égette a bőrét, mint a parázs.

– Szoríts magadhoz! – követelte a nő lázasan. – Erősebben, erősebben...

– Nem szabadna... – nyögte Vince, de karjai ellenkezőleg cselekedtek: szinte maguktól fonódtak Magda csípőjére, ujjai le-föl szánkáztak a hátán, a cipzárt kereste. Összefonódva, egymáshoz tapadva az ágyra zuhantak, Magda combjai szorosan átkulcsolták a férfi derekát, teste szilaj, ütemes ringásba kezdett, gyors, apró sikolyokat hallatott... Vince érezte, pillanatok választják el, hogy a csúcspontra érjen – amikor a nő megrázkódott.

– Igazad van, örültség, amit csinálunk – mondta félig kábulatban, alig kijózanodva.

Vince nehezebben tért magához, megdöbbsentette a hirtelen hangulatváltás és csak bámult kukán, a fejét rázva, nem értett semmit.

Mi volt ez? Ugratás? Vagy rafinált szerelmi előjáték? Fene tudja, mi a szokás ezeknél az úrinőknél.

Ágyéka környékén lüktető feszülés sugárzott szét, s tapasztalatból tudta, hogy napokon át fogja kínozni, de úgy döntött, akkor sem könyörög, ha belepusztul is.

Magda időközben teljesen lehiggadt, a haját, a ruháját igazgatta. Még egy futó csókot lehelt a férfi homlokára, majd pajzánul felkacagott és azt mondta:

– Figyelmeztetlek, legközelebb nem úszod meg ennyivel! Szedd rendbe magad, fészülködj meg, és menjünk át a másik szobába. Beszélni akarok veled.

Fényűző gazdagsággal berendezett nappaliba léptek, a falakat drága festmények és virágok borították. Amerre nézett, mindenhol növények pompáztak, a kert felőli oldalon mennyezetig érő üvegfalon át vöröslött a lemenő nap fénye, bearanyozva a bútorokat, a sárga bőrgarnitúrát. Süppedő szőnyeg a talpuk alatt, a levegőben mámorító, nőies illat... – Vince kezdett megint felizgulni, de uralkodott magán.

– Foglaljon helyet – tért át magázódásra Magda. – Milyen italt kér?

– Ha volna alkoholmentes sör, az nagyon jól esne...

– Ne gyerekeskedjen, nem óvodában van! Kaphat sört, de igazit. Vagy inkább valami erőset inna?

– Már mondtam, ritkán szoktam inni alkoholt.

– Nem baj, most fog. Egy konyakba nem hal bele.

Vince nem mert vitatkozni. A nő térült-fordult, s már hozta is a félig telt öblös kristály-poharakat. Lerakta az asztalra és ő is leült, szoknyája hanyagul combközépig felcsúszott, a lila-fekete bugyi kivillant, de úgy tett, mintha nem venné észre, vagy nem érdekelné.

– Egészségére, barátom!

– Mi ez a cirkusz? – kérdezte Vince böszülten, mielőtt belekortyolt volna az konyakba. – Le akar itatni? Ki nem állhatom, ha bolondnak néznek.

– Senki sem akarja bolondnak nézni, miféle csacsi beszéd ez? Maga egyszerűen tetszik nekem és kész. A mi köreinkben, drágám, a szex körül nem szokás nagy hűhót csapni, egyenjogúak vagyunk.

– Az előbb még tegeződtünk.

– Az akkor volt, most meg ez van. Mindent a maga idejében. Senkivel nem fekszem le, mielőtt legalább nagyvonalakban meg nem ismerem az illetőt. Például magáról az égvilágon semmit sem tudok és ez zavar. Mit csinál, mivel foglalkozik, mi a kedvenc időtöltése? Beszéljen az életéről.

– Mire kíváncsi? – tétovázott Vince, közben járt az agya, mint a gép: amit Gizi összehordott róla, nem elég? Mit akarhat még tudni? – Nézze, hölgyem, én nem vagyok senki, semmi. Nincs miről mesélnem, hacsak arról nem, hogyan fogtam gyerekkoromban békát a Kőrösben, de az aligha érdekelné.

- Valamiből csak élnie kell. Vagy munkanélküli? Ne restellje, nem maga az egyetlen, szívesen segíték elhelyezkedni. Egy szavamba kerül.
- Köszönöm, van munkám.
- Igazán? Na látja, mégis lesz miről társalognunk. Tehát hol dolgozik?
- Lehet, hogy ismeri a főnökömet, Györkös Ottót.
- Hallottam róla. Állítólag jónevű üzletember.
- Igen, az. Nála dolgozom, mint... hogy is mondjam... mint afféle szaladj ide-szaladj oda...
- Ne térjen ki a válasz elől.
- Nem akarok kitérni semmi elől, de másként nem tudom megfogalmazni.
- Talán Györkös úr személyi titkára?
- Még hogy én? Úgy nézek ki, mint egy titkár? Mondtam már, olyan mindenesféle. Mindig kell, hogy kéznél legyen egy ráérő ember, aki elintézi ezt-amazt.
- Ezt nem hiszem, maga elhallgat valamit. Szégyelli talán? – hajolt előre a nő, a szemei perzseltek.
- Nem arról van szó, hogy szégyellem... – Vince roppant zavarban volt. A valóságot nem mondhatja el, akkor meg miként elégítse ki a nő kíváncsiságát. Egyáltalán miért olyan kíváncsi?
- No, majd én segítek – mondta Magda elhidegült hangon. Koccintottak, de Vince épphogy csak megnedvesítette az ajkát, mert félt, hogy a fejébe száll. – Maga, drágaságom, Györkös Ottó legszűkebb környezetéhez, a bizalmasai közé tartozik. Akárcsak az a bokszoló barátja, aki meghalt. Így van?
- Valahogy így... – ismerte el Vince. – Gizi mesélt rólam? Ha meg tudja, minek kérdezi?
- Lehet, hogy többet tudok, mint álmodni merné, szívem. Egy biztos: maga egy tapasztalatlan, befolyásolható, jóindulatú nagy gyerek. Kisfiú! Aggódok magért.
- Szép, hogy ezt mondja. Bár felfoghatatlan számomra, miért értem aggódik, miért nem azokért, akik magához tartoznak? A beosztottaiért például. Vagy gondolom, vannak barátai, hódolói, sőt...
- Maradjunk annyiban, hogy *sőt*. Megtiltom, hogy folytassa!
- Nem sértegetni akartam, elnézést kérek.
- Semmi baj, nem vagyok érzékeny. S hogy mi okom van féltetni magát? Megmondom: fel akarják használni valamire, amiért könnyen megütheti a bokáját.
- Engem? Jézusom! Mire?
- Úgy tesz, mintha most hallaná először. Nem is sejti?
- Nem én! Ha akarja, megesküszöm a Szűz Mária nevére is. Jól mondta, tényleg most hallom először. Györkös úr jó hozzám, rendesen megfizet...
- Mennyit kap?
- Ne haragudjon, ez csak rám tartozik.

– Jó, nem kell válaszolnia – mosolygott lebiggyesztett szájjal Magda. – És ha tőlem megkapná a dupláját? Ahhoz mit szólna? – Újabb cigarettát vett ki az asztalon lévő dobozból és rágyújtott.

– Azt akarja, hogy mondjak fel Györkös úrnál és lépjek át a maga bankjához?

– Ellenkezőleg, maradnia kell Györkösnél, de nekem is dolgozik. Két fizetést kap! Tőlem is, ott is.

– Most már végképp nem értek semmit. Magyarázza meg – nézett a nőre borjúszemekkel Vince. Közben arra gondolt: tisztára olyan az egész, mint egy krimi, okosabban teszi, ha mindent ráhagy. Györkös úr majd elrendezi, ha jónak látja.

– Nézze, ne adja nekem itt az ártatlan falusit, pontosan tudom, hogy maga rendkívül értelmes és meglepően olvasott ahhoz képest, hogy mennyi iskolája van...

– Alaposan vizsgálódtak utánam...

– Mindegy, minek nevezi. És kérem, ne szakítson félbe az ostoba megjegyzéseivel.

– Teljesen összezavar. Most akkor értelmes vagyok vagy ostoba? Előbb csók, aztán letolás. Döntse el, szeretőnek akar alkalmazni vagy spiclinek, esetleg mindkettőnek?

Magda figyelmesen végigmérte, de semmi ingerültség nem látszott az arcán. Elismerően csettintett a nyelvével, kiitta a maradék konyakját és új adagot öntött magának. Vince poharából szinte semmi sem hiányzott.

– Mi az, nem mer inni? Fél tőlem?

– Már mondtam, nem vagyok ivós természetű.

– Rendben van, nem kötelező. Az ajánlatom a következő: tudjuk, hogy maga úgy követi Györkös Ottót, mint az árnyék, ott van minden politikai rendezvényén, testőrök vigyáznak az épségére, nehogy valaki a tyúkszemére lépjen...

– Többes számot használt. Azt mondta, „tudjuk”.

– Jól értette, drágám. És arról is értesülve vagyunk, hogy gyakorlatilag szabad bejárása van a főnökéhez, amivel kevesen dicsekedhetnek. Nos, szeretnénk, ha elárulná nekünk, mivel érdemelte ki ez a megkülönböztetést és mi a későbbi cél magával. Számoljon be nekünk Györkös Ottó minden lépéséről és mi a kétszeresét... háromszorosát adjuk magának, mint amennyit tőle kap. Üzlet, ennyi az egész.

– Nem annak nevezném – fintorgott Vince. – Ez közönséges árulás a kenyéradó gazdammal szemben. Nem tudnék a szemébe nézni.

– Dehogynem, ha megfizetik! Kap huszonnégy óra gondolkodási időt.

– S ha nemet mondok?

A gyönyörű szemek fenyegetően összeszűkültek. Vincének a hideg futkározott a hátán.

– Akkor magának vége, szép fiú! – sziszegte a nő egészen közel hajolva, majd harsány kacajba tört ki. – Tudja mit? Kiheréltetem magát! Nem is rossz ötlet! Legalább nem lesz lelkiismeret-furdalása, mert nem tudja megcsalni a feleségét.

– A feleségemet hagyjuk ki ebből a disznóságból.

– Miért hagynánk? Nem együtt költik el a pénzt? Maga nyakig belemászott, ha akarja, ha nem, ebből a csapdából csak előre menekülhet. Értse meg, számunkra minden pénzt megér, hogy Györkös ügyeiről, terveiről tájékoztatva legyünk és pillanatnyilag maga látszik a

legalkalmasabb embernek arra, hogy beszámoljon, mit csinál, miket forgat a fejében, mire készül és maga meg is teszi, mert nincs más választása. A családja biztonságával játszik. Vegye tudomásul, mi nem tréfálunk, uram.

– Állandóan többes számot használ. Kik azok a *mi*?

– Az ne érdekelje. Kizárólag velem tartja majd a kapcsolatot. Úgy állítjuk be, mintha a szeretőm lenne, legföljebb majd az asszonykája sírni fog egy picit, de azért fájjon a maga feje. S még egy: figyelmeztetem, egy emberünk állandóan szemmel fogja tartani. Ő is ott van a tűz mellett, magához közel.

– Ki az?

Magda gúnyosan felkacagott.

– Viccel velem? Csak nem képzeli, hogy megmondom? Tehát? Huszonnégy óra!

– Huszonnégy óra... értem.

Magda modora hirtelen visszaváltozott olyanná, mint a kis szobában volt. Rávetette magát Vincére.

– Na gyere, te vad parasztbika, most szétmarcangollak!

Ám Vince hűvös nyugalommal lefejtette magáról a ráfonódó karokat.

– Bocsánat, asszonyom, még nem telt le a gondolkodási idő. Addig nem vagyok köteles a bikája lenni. Maga mondta, hogy üzlet, ennyi az egész, nem több, mint egyszerű üzleti megállapodás. Ehhez tartom magam – és mielőtt Magda bármit is szólhatott volna, a főbejáraton át gyorsan kisietett a házból.

*

Korsós Erik nagyot csapott a műszerfalra. Kikapcsolta a rádiót és dühösen rágyújtott.

– Hülye ez a Pozsár, vagy impotens? – Azért nem hittem volna, hogy annyi vér van a pucájában. Ki se nézni belőle, hogy még a nagyasszonnyal is szembe mer szállni. Hej, ha én egyszer beszabadulhatnék ennek a vén díszkurvának a hálósobájába!...

Bizonyára nem ilyen bőbeszédű, ha tudja, hogy két házzal odébb a *Kettes* is végighallgatta a házbeli jelenetet. Egy magnetofon minden szót rögzített, természetesen azt is, amit a másik kocsiban mondtak.

Ha Korsósnak csöpp esze lett volna, feltűnik neki, hogy a *Kettes* mostanában rendszeresen őt küldi Pozsár Vince védelmére, holott alig pár hónapja került a csapatba. De Korsós Erik buta volt és öntelt, azt hitte, ököllel bármi elintézhető és rendőrmúltja mindentől megvédi.

Mire rájött, hogy tévedett, már túl késő volt.

10. fejezet

– Van valami újság, Pozsárkám? – kérdezte Györkös közönyösen.

– Attól függ, honnan nézzük – felelte Vince óvatosan.

Györkös nem reagált, mintha nem is hallotta volna a másik válaszát. Bőrkötéses noteszt lapozgatott, abból írt ki adatokat egy papírlapra, amit gondosan eltakart a karjával. Foga közé szorított hosszú ezüst szipkából szívta a cigarettáját, homloka gondterhelt ráncokba futott össze. Szemei karikásak voltak, nyaka jobb oldalán vörös foltok virítottak.

– Nagyon kitett magáért a titokzatos barátnő – gondolta Vince kajánkodva.

Györkös tovább írogatott. Már-már úgy tűnt, meg is feledkezett arról, hogy nem egyedül tartózkodik az irodában, csöndesen dudorászott és lábával verte hozzá a ritmust. Egyszer csak felnézett.

– Na, mi az, Pozsár, nincs mondanivalója? Két napja nem találkoztunk és maga hallgat, mint a csuka. Nem volt semmi érdekes? Hogy érti azt, hogy attól függ?

– Magának kéne eldöntenie, hogy ami történt, megtörtént-e, vagy csak képzelődtem.

– Nem szeretem a rébuszokat. Halljam a meséjét!

– Mond magának valamit az a név, hogy dr. Kárász Magda?

Györkös arca megmerevedett. Lerakta a kezéből a noteszt és előrehajolt.

– Honnan ismeri maga ezt a nevet?

– Semmi különös. Csókolóztam a hölgygel egy kiadósat.

– Maga? Édes fiam, maga túl kicsi porszem ahhoz, hogy a kisujját is megérinthesse. Fantáziál!

– Lehetséges. Bár ahhoz képest, hogy csupán fantáziálok, komoly pénzt ajánlott fel, ha eladom neki a lelkemet. Szép a lakása, különösen az a kerek ágy tetszik, még nem láttam hozzá hasonlót, nem is beszélve a tükrökről meg a talpig pucér fotójáról, ami a falon lóg.

Györkös levegő után kapkodott. Úgy bámult Vincére, mint valami csodára.

– Mondjon el mindent! – parancsolta. Halántékán vibrált egy ér, ádámcsutkája vadul ugrándozott. Vince elhűlve figyelte, mennyire remegnek az ujjai, amint szivarra gyújt, pedig még a szipkában is égett a cigaretta. Szóval ekkora a baj? Talán nagyobb is, mint hitte? Valamibe igencsak beletenyерelt.

Beszélni kezdett. Megpróbált nagyon pontosan fogalmazni, nehogy valami lényegest kifelejtсен. Gizi lakásával kezdte, hogyan hívták át, és azzal fejezte be, miként menekült el Kárász Magda ölelő karjaiból. Györkös egész idő alatt nem vette le róla a tekintetét, szabályos füstkarikákat eregetett a levegőbe, közben jegyzetelt, bár oda se nézett, keze automatikusan mozgott a papír felett. Időnként nagyot kacagott, de többnyire idegesen dobolt az asztalon.

Körülbelül tíz perc telt el így, ez alatt mindvégig Vince beszélt. Amikor befejezte, Györkös csak annyit kérdezett:

– Miért mondta el nekem? Ha okosan viselkedik, kereshetett volna egy vagon pénzt. Mire elérkezünk a választásokig, magából többszörös milliomos lenne. Két vasat tartana a tűzben.

– Ne haragudjon, ezt talán nem kellett volna kérdeznie, Györkös úr. Most megsértődhetnék. Elfelejtí, hogy becsület is van a világon? Az ember nem árulja el a jötevőjét. Az ilyesmit nem lehet pénzzel mérni, ez tisztesség és lelkiismeret dolga.

Györkös sokáig nem válaszolt, magába merülten malmozott az ujjaival. Már tökéletesen lecsillapodott, arca is visszanyerte normális színét. Szemeit a másokra szögezve lassan, minden szót külön-külön megrágva, azt mondta:

– Köszönöm, Pozsár úr. A lekötelezettjének tekintem magam. Van valami kívánsága? Azt kér tőlem, amit akar, ígérem, teljesítem, amennyiben rajtam múlik. Mi az az összeg, amivel elégedett lenne? Csak mondja ki bátran, tudja, hogy nem szokásom alkudni. Tehát mennyi?

– Semennyi – hárította el az ajánlatot Vince –, hogy képzelet, én vagyok a maga adósa. A becsületességért nem jár külön díjazás. Bár ami azt illeti, érdekelne, mitől lettem egyszeriben ennyire fontos.

– Meg fogja tudni, ha itt lesz az ideje. Korai volna erről beszélni, csak elijeszteném – zsebéből elővette a mobiltelefont és megnyomott egy gombot. Fél másodperc múlva beleszólt:

– Van újabb fejlemény? – Kis idő múlva azt mondta: – Így még talán jobb is. Jöjjön át hozzám, legyen szíves, most azonnal.

Alig kapcsolta ki a készüléket, nyílt a kis ajtó és a *Kettes* lépett be rajta. Amikor meglátta Vincét, bizonytalanul megtorpant. Kérdően pillantott Györkösre, de az rámosolygott.

– Igen, tudom, mire gondol. Semmi baj. Beszélhet!

– Attól tartok...

– Ne tartson semmitől. Pozsár úr éppen az imént mesélt egy izgalmas történetet. Szeretném, ha előtte számolna be a megfigyeléséről, hogy lássuk, mennyire illenek össze a dolgok.

Vincében megfagyott a vér: a végén kiderül, hogy ezek itt mindenről tudtak?

A *Kettes* megvonta a vállát, jelezvén, neki aztán édes mindegy. Ha ez a parancs, ám legyen.

– Először az lett a gyanús, hogy Korsósék már jó ideje mélyen hallgatnak, holott a szabály az, hogy tizenöt percenként mindenképpen jelentkezniük kell. Kimentem utánuk, nem történt-e valami baj, karambol, vagy bármi. Rákapcsolódtam a vonalukra és azt hallottam, amit az imént elmondtam.

Ezután pontról pontra, beszámolt az eseményekről.

– Hogy bent mi volt, itt van ezen a szalagon, jobb, ha végighallgatja – és egy aprócska magnókazettát nyújtott át Györkösnek. – Korsósék nagyon élvezhették a hálósobai nagyjeletet, meg ami utána következett, mert végig bömbölt a kocsijukban a rádió, így minden szó tökéletes tisztán érthető a felvételen. Magas nekem, mi bolondította meg Korsóst, a pénz-e, vagy a nő. Szavahihető, kemény zsarunak ismertem. Egy ideje gyanítom, hogy kétfelé fűjja a szelet, de nem voltak bizonyítékaim. Emlékezzék csak, mit jelentettem magának ezzel kapcsolatban egy hónapja, akkor nem akart nekem hinni, most legalább a saját fülével győződhet meg róla. Megérti már, hogy helyesen intézkedtem, amikor szorosabbra vettem az ellenőrzésüket? Korsósét, meg ezét itt – bökött megvetően a fejével Vince irányába.

– Igen – bólintott Györkös –, igaza volt, de vigyázzon, nehogy Korsósék észre vegyék. Hadd csinálják a maguk kis bizniszt, rajtuk keresztül üzenni tudunk a gazdáiknak. Sejtethi, kikre gondolok. S ne mérgeződjön, semmi baj, mi vagyunk lépéselőnyben. Ők nem tudják, hogy mi

tudjuk, hogy ők mennyit tudnak. Ördögi játék ez, uraim, olyan rafinált fogócska, ahol nem mindig az van elől, akit kergetnek. Ami pedig Pozsár urat illeti...

Elhallgatott és töprengve nézett hol az egyikre, hol a másikra. Vince nyugtalanul várt, nem tudta mire vélni a helyzetet. Csak nincsenek az örök is a túloldalon? Szépen néznénk ki!

– Ami pedig Pozsár urat illeti – ismételte Györkös –, szó szerint ugyanígy számolt be nekem. Nem kellett kiszedni belőle, ő maga hozakodott elő velem, anélkül, hogy rákérdeztem volna. És tudja miért?

– Gondolom, jutalmat ajánlott neki.

– Téved. Becsületből. Azt mondta, az ember nem árulja el a jötevőjét, a tisztességért nem jár díjazás. Egyetlen fillért sem volt hajlandó elfogadni. Erről mi a véleménye?

A Kettes elismerően hümmögött. Markáns arca megenyhült és valamilyen mosolyféle villant át rajta, amikor megszólalt:

– Bevallom őszintén, nem tétéleztem fel magáról ennyi karakánságot, Pozsár úr, és én örülök legjobban, hogy igazságtalan voltam. Vegye úgy a szavaimat, hogy megkövettem. Sajnálom... – nyújtott kezét Vincének. – Elfogadna tőlem egy tanácsot?

– Magától? – sóhajtott fel megkönnyebbülten Vince. – Boldogan! Akár kettőt is!

– Csak egyet, de az felér kettővel. Kerülje el nagy ívben azt a szépasszonyt. Nem attól félttem, hogy elveszíti a szüzességét, hanem mert ismerem a fogdmegeiket, én képeztem ki őket valamikor. Ha azok kézbe kapják a mogyoróit, többé nem lesz kedve kandúrkodni. Egyébként máától a családjára is vigyázunk, de nehogy szóljon a feleségének vagy a fiainak, jobb, ha nem tudnak róla, majd úgy intézzük, hogy ne vegyék észre. Lenne egy szakmai kérésem, főnök – fordult Györköshöz.

– Tessék!

– Mi most Pozsár úrral kimegyünk, maga meg hívassa be Korsóst és kérjen tőle is jelentést, de hagyja bekapcsolva mindvégig a külső vonalat. Szeretném hallani azt a jómadarat.

– Rendben van, kitűnő ötlet – egyezett bele Györkös.

Korsós Erik semmi érdekeset nem mondott.

Pozsár átment Korompaiékhoz, a nő egyedül volt. Hogy mit hetyegtek a lakásban, arról megvolt a saját külön bejáratú véleménye, de az ő dolguk, nem gyerekek már – vigyorgott sokat sejtetően. Aztán dolga végeztével Pozsár szépen hazaballagott. Istenem, Korompainé fiatal, jó testű, egészséges özvegyasszony, érthető, ha ki van éhezve egy kis etyepetyére, és Pozsár tartozik annyival a haverja emlékének, hogy időnként helyettesíti, nincs abban semmi kivetnivaló. Más is ezt tenné.

– Szóval ennyi... – Györkösnak sehogy sem akart meggyulladni a szivarja, azzal szöszmötölt elmélyülten. – Egyszerű, hétköznapi ember ez a mi Pozsárunk, igaz?

– Hogy egyszerű? Nem úgy nevezném. Inkább ütődött balfácán, faragatlan tuskó! – válaszolta fitymálón Korsós. – Ha látná, Györkös úr, milyen büszkén feszít a rozzant Trabantjában! Mint egy született gróf! Kész röhej! Nem is értem, miért tűri maga mellett, hacsak nem azért, hogy szórakozzon rajta. A gyűléseken is mindig maga ellen lázít, ahelyett, hogy azokkal vitatkozna, akik a másik oldalon állnak. Persze, maga tudja, mik a tervei vele kapcsolatban, én csupán azt mondom, amit látok.

– Nem sokat láthat, ha mindössze ennyit tud mondani.

– Mit mást mondhatnék, ha egyszer ez az igazság.

– Szeretné tudni, milyen célra tartogatom Pozsárt?

Korsós Erik szemei mohón felcsillantak. Izgatottan előrehajolt, szinte remegve a feszült figyelemtől.

– Igen! Nagyon szeretném!

– Miért?

– Hát... csak úgy... – hőkölt vissza Korsós. – Elvégre kollégák vagyunk...

– Kollégájának tekint egy faragatlan tuskót? Nem érez ebben valami ellentmondást?

– Úgy értem... – hebegte Korsós –, egy csapatban játszunk.

– Tényleg! Látja, erre nem is gondoltam – mosolygott Györkös. – Egyéb közölnivalója nincs?

– Nincs – Korsós Erik hangján némi csalódottság érződött. Bizonyára szívesebben folytatta volna az iménti témát. – Pozsárral mi legyen? Elkapjuk a frakkját?

– Van valami ötlete?

– Nekem? Mi lenne? Persze, ha tudnám, mi az ő igazi szerepe, sokkal könnyebb volna...

– Örüljön, hogy nem tud mindent, így kevesebb a felelőssége. Egyelőre maradjunk ennyiben és ne csináljon semmit. Elmehet. Óh, míg el nem felejttem, hagyja itt a belépő kártyáját és a telefonját, át kell kódoltatni. Az a gyanúm, valakik kiszivárogtatták a számokat.

Györkös blöffölni akart, de a jelek szerint telibe talált. Korsós arca hamuszürkére sápadt.

– Ez... ez lehetetlenség! Mióta izé... tudják? – makogta zihálva. Zsebkendőt vett elő, leitatva homlokáról és a nyakáról a verítéket. – Úgy érti, áruló van köztünk? S ezt csak így mondja, ilyen nyugodtan?

– Nem az én gondom, fiacskám, ezzel törődjenek a testőreim, például maga, meg a *Kettes*.

– Majd beszélek Szomódival... és Krajcsákkal is...

– Tegye, amit jónak lát. Ha rám hallgat, zuhanyozzon le, pihenje ki a fáradalmait. *Végeztem magával!* – mondta Györkös, jól megnyomva az utolsó két szót.

Korsós tétova arccal felállt, láthatóan nem tudta, miként kell értelmeznie a beszélgetés végét. Kissé rogyadoztak a lábai, amikor elhagyta az irodát. A belépőkártyát és a telefont letette a dohányzóasztalra.

Hamarosan ismét nyílt az ajtó, Vince és a *Kettes* jöttek vissza. Szomódi még a szokottnál is komorabb volt. Csak annyit mondott:

– Köszönöm, Györkös úr, nekem ennyi elég is. A többit bízza rám. Viszontlátásra!

Amint ketten maradtak, Vince megkérdezte:

– Elmehetek, vagy szüksége van még rám?

– Elmehet, Pozsár úr, mára befejeztük.

– Igenis, főnök. Nem haragszik, ha kérdezek valamit?

– Parancsoljon!

– Isten ments, dehogy parancsolok én! Feltűnt viszont, hogy mostanában még véletlenül sem tegez, sőt újabban már uraz is. Haragszik rám? Valami rosszat tettem?

Györkös a fejét ingatva mosolygott, kezében lassan mozdult a szivar. Vince már azt hitte, nem akar válaszolni. Talán egy perc telt el így, néma várakozásban.

Ekkor Györkös Ottó feltekintett és azt mondta.

– Maga már rég nem az a Pozsár Vince, akivel annak idején először kezet fogtam. S ki tudja, még az is megtörténhet, hogy egyszer maga fogja engedélyezni nekem, hogy visszategezhessem. És én akkor nagyon büszke leszek majd rá. Emlékezzék erre a pillanatra.

Vince már az ajtóban volt, amikor Györkös hangja utolérte:

– Mondja, nincs kedve egy kis kiránduláshoz? A *Ketessel* mindjárt indulunk, kimegyünk a villámhoz, ha akarja velünk jöhet, legalább végre meglátja, hol lakom. Nem tudom, minek nekem, egymagamnak az a behemót nagy ház, csak púp a hátamon. Megesik, hogy napokig nincs időm odamenni. Kár, hogy szegény Korompai meghalt, ideális gondnok lehetett volna belőle. Azt hiszem hamarosan találni kell oda valakit. Alaposan nézzen körül, s majd mondja meg, hogy tetszik a villa. Jöhet még idő, amikor sűrűbben megfordul ott. Vannak, akiket idegesítenek a nagy méretek. Próbáljon hozzászokni.

11. fejezet

Dr. Kárász Magda barátságos arcot erőltetve magára, hellyel kínálta Korompainét.

– Nagyon jól éreztem magam nálad, kár, hogy olyan hamar be kellett fejeznünk a látogatást. Vince még visszament hozzád?

Gizi figyelmét nem kerülte el, hogy már nem *Pozsár*, egyszerűen csak *Vince*. No fene! Mi történt ezek között? Szegény Ilus, ha sejtené, hogy az uracskája...

– Vince nem szokott feljárni hozzánk, drága Magdám. Amióta Józsi meghalt, most volt először vagy talán másodszor nálunk. Én se nagyon megyek hozzájuk, nincs időm. A felesége sűrűbben meglátogat.

– Szép tőle. És miről szoktatok beszélni? Gondolom, háztartás, gyerekek, meg hasonlók.

– Igen, általában...

– A férjéről sose esik szó?

– De igen, hogyne, néha előfordul. Miért érdekel ennyire Pozsár?

Magda úgy tett, mint aki roppant módon zavarba jön, szaporán pislogott, szűzies zavarban matatott az íróasztalán.

– Nézd, én is csak egy magányos, gyöngé asszony vagyok, aki szeretetre vágyik. Hát olyan nagy bűn az, ha olykor-olykor mi nők is megfeledkezünk magunkról néhány varázslatos pillanatra? Vince jóképű fiatalember, a modora megnyerő, pompás erőben van, és engem a rang soha nem érdekelt.

– De a családja... – ellenkezett Gizi bátortalanul.

– Ahhoz nekem semmi közöm, nincs szándékomban elrabolni a gyerekeitől. Egy röpké futó kalandtól még senkinek nem ment tönkre a házassága.

– Feltéve, hogy nem tudódik ki.

– Ez igaz. Ha nem tudódik ki! De te vagy az egyetlen, aranyom, aki elmondhatnád a feleségének, bár nem látom be, mi érdeked fűződne ahhoz, hogy odamenj Pozsárnéhoz és kitálalj neki. A mi köreinkben nem szokás a pletyka, mi felette állunk az ilyen alantas házmesteri praktikáknak.

– Hová gondolsz, fel sem merülne bennem, hogy Ilusnak elmondjak valamit. Csak fölöslegesen okoznék neki fájdalmat. Ráadásul azt sem tudom, miről beszélsz, miféle kalandról, de nem is tartozik rám. Az, hogy Vince hazavitt, nem jelent semmit...

– Ó, még hogy semmit! – borzongott kéjesen Magda. – Akkor te, szívem, nem ismered Vincét. Micsoda hím, szenvedélyes, mint egy spanyol, tüzes, akár egy olasz, és művésze a szerelemi játékoknak, mint egy francia, pornófilm főszerepét lehetne ráosztani, garantáltan sikere volna. Nem is tudom, honnan ez a fantasztikus sokoldalúsága az ágyban, a munkásasszony mellett aligha tanulhatta.

– Pozsár Vince?!...

Gizi a füle hegyéig elvörösödött. Minden érdekessége ellenére, a maga suta módján mélyen vallásos volt, szinte trágárságnak hatott számára ez a leplezetlen szemérmetlenség. De legjobban Vincén csodálkozott: nem ilyennek képzelte és nagyon felháborodott.

- Mintha meg lennél botránkozva, szívem – kuncogott évődve Magda.
 - Mondjuk inkább úgy, hogy... meglepődtem – nyögte ki nagy keservesen Gizi.
 - Vincén, vagy rajtam lepődtél meg?
 - Ne haragudj, mindkettőtökön. Amiről beszélsz, nem illik se hozzád, se ahhoz a Pozsár Vincéhez, akit eddig ismertem. Két külön világ vagytok. Ő egyszerű segédmunkás...
 - De hogy tud csókolni!...
 - Te meg nagyvilági dáma, művelt, gazdag, gyönyörű...
 - És imádok szerelmeskedni!
 - Értem – hagyta rá csüggedten Gizi. – Hát igen... így persze más...
- Magda arca hirtelen megváltozott. Tekintete megfagyott és a hangja is hidegen csengett.
- Úgy beszélsz, mint egy erénycsősz, mintha nem magad hívtad volna át, hogy találkozzunk.
 - Tessék? – hűlt meg a vér Korompainében. – De hiszen... te kérted, te ragaszkodtál hozzá...
 - Micsoda? Hogy állíthatsz ilyet? Beszéltünk róla, az igaz, no de hogy ragaszkodtam volna!... Azért ez erős túlzás. Lehet, hogy pontatlanul fogalmaztam, s te szándékosan félremagyaráztad a szavaimat. Kár szépíteni a dolgot, kedvesem, úgy viselkedtél, mint egy kerítő.
 - Én? – döbbent meg Gizi.
 - Bizony, te. És ezzel nagyon kényes helyzetbe hoztál. Gyakorlatilag ki vagyok szolgáltatva a beosztottamnak, aki, ha akar, tönkretelheti a jó híremet, úgy állíthat be, mint egy erkölcstelen nőszemélyt.
 - Remélem, csak tréfálsz...
 - Az tőled függ, édesem, hogy te miként állsz a dolgokhoz. Biztosítékra van szükségem, hogy nem jár el a szád, különben elválnak az útjaink.
 - Jesszusom! Könyörgök, csak azt ne!... – jajdult fel Gizi kétségbeesve.
 - Egy szóval sem mondtam, hogy el akarlak bocsátani, legalábbis egyelőre nem, mindössze figyelmeztetlek: nem tűröm, hogy a magánéletemet kritizálják! S ne játszd itt nekem a szende kislányt, úgy viselkedsz, mintha te sose csaltad volna meg a férjedet.
 - Esküszöm a gyerekeim életére, hogy soha... még gondolatban sem...
 - Elég buta vagy – mérte végig megvetően Magda. – Egyetlen férfi sem érdemli meg a hűségünket. Tehát, hogyan döntesz?
 - Miről?
 - Kinek az oldalán állsz?
 - Ezt nem értem... ez...ez...
 - Ne dadogj! Pozsár vagy én? Válassz!
 - Természetesen, te, elvégre...
 - Nos, csak ezt akartam hallani. Tehát az én pártomon vagy. Rendben van, drágám, akkor semmi baj. Akkor talán meg tudunk állapodni, de van egy feltételem. Ha teljesíted, nem fogod megbánni.
 - Mindent megteszek, amit kívánsz, csak ne küldj el – tért vissza a remény Korompainéba.

– Meglátjuk. Figyelj rám és próbálj minden szót megjegyezni, hogy ne kelljen kétszer elmondanom.

Gizi ösztönösen előkapta a jegyzetfüzetét és a ceruzát.

– Mit akarsz azzal a füzettel? – nézett rá értetlenül Magda.

– Hát leírni, amit mondasz, nehogy elfelejtsek valamit.

– Elment az eszed? Nem diktálni akarok, hanem elmagyarázni, mit várok tőled. Tehát mátol kezdve sülve-főve együtt leszel Pozsárékkal. Megértetted? Minden szabad percedet náluk töltöd, az se érdekeljen, ha kiutálnak, vagy pedig te hívd át őket valamilyen ürüggyel. A lényeg, hogy minél többet legyél velük, különösen a férfival, világos? Eddig tudtál követni?

– Azt hiszem, bár...

– A feladatod az, hogy kiszedd Pozsárból vagy a feleségéből, hogy mi a dolga a férfinak Györkös mellett. Nyisd ki jól a füled, hátha véletlenül elcsípsz egy szót, egy halvány utalást és aztán jelented nekem. Tudd meg, mikor, hová, kivel megy, rögzítsd magadban, miket mesél és kiről, egyszóval, a legapróbb rezdülését is kísérd figyelemmel.

– Ennyire beleszerettél? – álmélkodott Gizi.

– Tessék? Miket hordasz itt össze? – Magdának résnyire szűkült a szeme és egy pillanatig úgy nézett, mintha le akarná nyelni a másikat. – Megbolondultál? Engem nem a te ványadt kis Pozsárod érdekel, hanem a gazdája, Györkös Ottó! Szedd ki a fiatalúrból, hogy kiféléje, miféléje Györkösnek, mire tartogatja, s ha ügyes leszel, megjutalmazlak. Fizetésemelést is kaphatsz.

– Kémkedjek a halott uram barátja, az egyetlen igaz barátnőm férje után?

– Hagyjuk ezeket a regényes formulákat, kérem. Információkat fog szerezni – tért át magázásra a főosztályvezető asszony –, s ez egészen más kategória. De figyelmeztetem, nehogy megpróbáljon kijátszani. Az a legkevesebb, hogy páros lábbal rúgom ki, de előtte még... na jó, legyen elég ennyi. – Ismét tegezve folytatta: – Látom, majd elájulsz, és meg is van rá az okod, szívem, ha nem engedelmeskedsz. Emlékeztetlek, hogy két gyereked van, gondolom az ő sorsuk sem közömbös a számodra. Most hazamehetsz. Naponta várom a beszámolóidat, más dolgod itt nem is lesz. Nem kell csinálnod semmit. Bejössz jelenteni és kész, felveszed a fizetésedet, s már mehetsz is haza. Mire vársz még? Na, indulj már!

Gizi szédelegve, porig sújtva állt fel és fogalma sem volt, hogyan jutott ki az irodából. Tegnap még a mennyország – ma a pokol legsötétebb bugyra. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Spiclinek akarják beszervezni a hozzá legközelebb álló barátai ellen! Igen, spiclinek, erre nincs jobb szó.

Útban hazafelé bement a templomba és a temetés óta először térdelt az oltár elé imádkozni. Önmagának is alig merte bevallani, hogy most sokkal közelebb áll az öngyilkosság gondolatához, mint amikor a férje halálhírét közölték vele.

Kötelessége őszintén elmondani mindent Pozsáréknak, kérdés, lesz-e hozzá elegendő bátorsága.

Szégyenkezve ismerte be, hogy gyáva. Vagy inkább az állását félti?... Igen, a gyerekei...

12. fejezet

Vince érezte, hogy egész bensőjét elárasztja a jóleső izgalommal vegyes lámpaláz, amikor leparkolt Trabantjával a művelődési központ előtti téren. A Magyar Jövendő Párt a közelgő választásra készülve ma tartotta első komolyabb programalkotó nagygyűlését és rengeteg embert vártak. Nem is csalódtak: a tér tömve volt kocsikkal, három autóbusz parkolt kissé távolabb, s amerre csak nézett, mindenfelől hosszú, tömött sorokban érkeztek a résztvevők, fiatalok, idősek, nők, férfiak, egyenlő arányban.

Azért elképesztő – morfondírozott Vince –, milyen mértékben sikerült Györkösnek kiépítenie a pártot. Alig nyolc hónapja, hogy a legelső alakuló gyűlésüket rendezték, azóta folyamatosan özönlenek hozzájuk az új jelentkezők, egyre-másra alakulnak a fővárosi és vidéki szervezetek, s már a legtöbb nagyvárosban, községekben, sőt eldugott kis falukban is működnek jelentős létszámú csoportok. A főnök csodálatosan ért hozzá, miként bolondítsa magába az embereket, jobb szónokot elképzelni sem lehetne nála. Pedig mennyit mocskolják, bírálják a rádióban, tévében és az újságokban – kivéve azt az egyet, amit Györkös úr tart fenn –, de hiába minden pocskondiázás, lejáratási és kirekesztési kampány, a tagság úgy fogadja a szavait, mint a szentírás ígeit. Egyszer Ilusnak is meg kell hallgatnia, mégiscsak tűrhetetlen, hogy még sosem látta személyesen azt az embert, akinek a jólétüket köszönhetik.

Ugyanazt a ruhát vette fel, amit még Korompaival együtt vásároltak, mert Györkös úr a lelkére kötötte, hogy rendesen nézzen ki, a nyakkendőre külön is utalt. Jól érezte magát benne, és tudta, hogy senki meg nem mondaná, kicsoda ő valójában, hogy egy ágrólszakadt segédmunkás – azt pedig végképp nem sejtetik, hogy ő a nagy Györkös Ottó első számú bizalmasa. Más dolog, hogy a mai napig nem jött rá, mivel érdemelte ki ezt a rangot.

Körülnézett, a testőrei megszokott arcát kereste és meg is látta őket. Ott parkoltak le közel hozzá, éppen ekkor szálltak ki, feléje se bagózva. Furcsa – villant át az agyán –, az utóbbi időben sem dr. Vermes Egont, sem Krajcsákot nem látni, mintha a föld nyelte volna el mindkettőt. Amikor érdeklődött felőlük, a főnök eleresztette a füle mellett a kérdést, a *Kettes* pedig úgy nézett rá, hogy jobbnak vélte nem firtatni az ügyet. Talán vidékre kerültek, ott is kellenek a belevaló, minden tekintetben megbízható emberek. Ésszerűbb magyarázatot nem talált. Az valószínűtlen, hogy Korsósékkal szűrték volna össze a levet, különösen Vermesről nem tudta elképzelni, hogy...

E pillanatban valaki gyöngéden megérintette a vállát. Megpördült és Korompainé bátortalanul mosolygó kerek arcát fedezte fel.

– Szia, Gizi! – köszönt csodálkozva. – Te vagy az? Miért nem mondtad, hogy ide készülsz, elhoztalak volna. Tegnap este egy szóval sem említetted. Nem tudtam, hogy érdekelnek a pártrendezvények.

– Nem akartam a terhedre lenni – mentegetőzött Gizi. Mostanában sűrűn megfordult Pozsáréknál, legtöbbször ott is vacsorázott. Ilus néha zsörtölődött, de Vince a védelmére kelt a nőnek.

– Olyan magányos szegény, unatkozik. Hadd jöjjön, ha jól érzi magát nálunk, engem nem zavar.

– Már hogy unatkozhatna? Ott vannak a fiai – replikázott Ilus, és a férfi magában igazat adott neki.

– Veled tarthatok? – kérdezte Korompainé körbe tekintgetve.

– Hát persze, gyere csak – karolt az asszonyba Vince. Már az előcsarnokban jutott eszébe, hogy az ő ülőhelye ugyan biztosítva van, de mit kezdjen Gizivel? Ha magára hagyja az asszonyt, megsértődik, ha meg odaülteti maga mellé, végig fogja fecsegni az egész gyűlést és képtelen lesz a feladatára koncentrálni. Nem, ez így nem lesz jó, éppen most, amikor fel kell szólalnia, méghozzá mindenféle előzetes egyeztetés nélkül, teljesen önállóan, és Györkös úr utasítása értelmében azt mond, amit akar.

Márpedig volt mondanivalója, nem is kevés.

Tekintete összeakadt az egyik testőrével, s ez jó ötletet adott. A szeme sarkával intett, ráhunyorítva Gizire, hogy tüntessék el valahová, de tapintatosan. A testőr bólintott, jelezvén, hogy érti és összesúgott a társával. Az is odanézett, de az ellenkező irányba indult, majd egy-két perc múlva egy sosem látott, választékosan öltözött, vadidegen nővel tért vissza, aki nagy örömezővel szaladt hozzájuk.

– Szervusz, édes Ancikám! – borult Korompainé nyakába. – Emlékszel még rám! Mi van veled? Hol élsz? Uramatyám, hogy te mennyire megváltoztál, alig ismertelek meg, mindig olyan voltál, mint a nádszál, most meg majd kicsattansz. Nahát, ezt a meglepetést! – áradozott a nő, s közben Gizi karját markolva, lassan de határozottan terelte az előcsarnok túlsó felére. Gizi hiába tiltakozott, hogy a hölgy nyilvánvalóan összetéveszti valakivel, az csak mondta, darálta a magáét, még levegőt is alig vett – ezalatt Vince gyorsan elosont mellőlük és elfoglalta a kijelölt helyét. Hogy Gizivel mi lett, a teremnek melyik részébe került, nem tudta megállapítani, igaz, nem is nagyon akarta. A testőr elsétált a sor szélén, szemöldökének egy alig észrevesztető rezdülésével jelezve, hogy minden rendben van.

A színpad körül hangtechnikusok szorgoskodtak, a teremben tenyérnyi szabad hely sem volt, még a lépcsőkön is ültek. A karzatról és két oldalt kamerák pásztáztak, a széksorok között kézi kamerával a vállán egy loboncos hajú operatőr bukdácsolt, vágóképeket rögzített. A színpad balfelén szószék állt három mikrofonnal, nemzeti színű zászló és a Magyar Jövő Párt lobogója vette közre. Ugyanilyen dekoráció díszítette a háttérrel is, csak sokkal nagyobb és középen óriási pártjelvény lógott. Elöl pártzászlóval letakart asztal, a színpad két oldalán külön mikrofonállvány a hozzászólók részére. Vincének, ha majd megkapja a jelt, a jobbra lévőhöz kell kimennie, így beszéltek meg Györkös úrral.

A hangszórókból felcsendült a Himnusz és a közönség egy emberként állt fel. Vince most fedezte fel, hogy míg ő magába merülten töprengett, Györkös Ottó – Szomódi Zoltán és egy ismeretlen férfi társaságában – megérkezett a színpadra; bizonyára az ő tiszteletükre indították el a Himnusz bevezető zenéjét. Györkösön most nem csokornyakkendő fityegett és ettől valahogy megváltozott az arckifejezése: megnyerőbb, közvetlenebb lett. Nagyon komoly képet vágott, szemét egy távoli pontra szögezve mereven, combhoz szorított kézzel, feszes vigyázzban állt, tekintélyt parancsoló méltósággal – Vince elvarázsoltva nézte és egyszerre rádöbrent: mélységesen megszerette ezt a különös embert, olyan rajongással, mintha a tulajdon apja lenne, képes volna verekedni, harcolni, igen, megtenne érte mindent.

Pedig eleinte mennyire utálta! De hol vannak már azok az idők!

A Himnusz véget ért, a közönség – az elnökséggel együtt – elfoglalta a helyét. Felemelkedett az asztal mögül az ismeretlen: intelligens, bizalomgerjesztő arca, ezüstös feje jó benyomást keltett. Mennyivel másabb ez, gondolta Vince, mint a savanyú képű, raccsoló Vermes volt, kit az első gyűléseken látott Györkös úr oldalán és akit alighanem az ő tanácsára menesztettek.

A férfi a szószékhez lépett. Beszédén némi idegen akcentus érződött, de nem hatott zavaróan

– Barátsággal és tisztelettel köszöntök mindenkit, aki jelenlétével kitüntette programalkotó nagygyűlésünket. Mivel első ízben veszek részt a Magyar Jövő Párt rendezvényén, engedjék

meg, hogy bemutatkozzam, a nevem Párkai László, foglalkozásomat tekintve tanárember vagyok, a bostoni egyetem művészettörténeti karának tanszékvezető professzora, kevés szabadidőmet a magyar őstörténelem kutatása foglalja le. Másfél hónapja érkeztem Magyarországra azzal a határozott céllal és szándékkal, hogy tudásommal, élettapasztalatommal és teljes valómmal támogassam ezt a pártot, a Magyar Jövő Pártját, mivel, amennyire e másfél hónap alatt megítélhettem, az egyedüli olyan politikai szervezet a magyar pártpalettán, amely nem csak ígérni tud, de képes is cselekedni, s az eszközei is adóttak. Olyan embert ismertem meg az önök vezetőjében, akire rá merem bízni a becsületemet, vagyonomat és tudományos hírnevemem épp úgy, mint hazafiúi meggyőződésemet és méltán hiszem, hogy jó kezekben van. A nagygyűlést ezennel megnyitom, felkérem Györkös Ottót, mondja el programbeszédét.

Szavai nyomán hatalmas ováció tört ki, nem lehetett tudni, hogy a taps neki szól, vagy a készülődő Györkös Ottónak.

Györkös átvette Párkai helyét a szószéken. Kénytelen volt kivárni, mert olyan vastaps zúgott, hogy az ablakok is belerezegtek. Az első sorban ülők felálltak, mire az egész nézőtér követte a példát; Györkös meghatottan nézte az őt ünneplő sokaságot és felemelt kézzel, türelmesen mosolygott.

Amikor nagy nehezen csönd lett, Györkös beszélni kezdett.

– Kedves barátaim, mindannyian! Amint láthatják, ezúttal sincs papír a kezemben, amiről felolvashatnám az előre megírt szöveget, miként az szokása a politikusoknak. Ráadásul elárulok egy mindenki által jól ismert titkot: az ilyen előre elkészített szónoklatokat többnyire nem azok írják, akik kínkeservesen elmakogják, hanem a tanácsadók, a fogalmazók, egyszóval az agytröszt, ők csupán a babért aratják le, feltéve, hogy nem fűtyül ki, nem kergetik el, mielőtt befejezhetnék.

Megvárta, míg elül a termen végighullámzó nevetés, aztán folytatta:

– Nekem nincsenek és nem is lesznek ilyen háttér-embereim, részben mert nincs rájuk szükségem, de a fő ok az, hogy e pillanatban még magam sem ismerem a Magyar Jövő Párt választási programját, azt itt fogjuk ma, és a későbbi gyűléseken, szakmai megbeszéléseken kialakítani. Az alapító tagok emlékezhetnek első összejöveteleinkre, ahol ugyanezt mondtam a párt jövőpolitikájáról: majd a tagsággal közösen meghányjuk-vetjük, mi a dolgunk. A rövid és hosszú távú célkitűzéseket persze már akkor is tudtam, hallhatták tőlem elégszer az itt ülők. Soha nem csináltam titkot abból, hogy az önök segítségével gyökeresen és alapjaiban kívánom átformálni a magyar államigazgatási és közgazdasági rendszert...

Ismét meg kellett szakítania a beszédét, mert feldübögtött a taps.

– Ami a megvalósítás módját illeti, természetesen arra vonatkozóan is megvannak a határozott terveim, de a látszatát is el akarom kerülni annak, hogy mint afféle önjelölt diktátor, én szabjam meg az irányvonalat és csakis én, mindenki mást félretolva. Ezért úgy gondoltam, legyen ez a gyűlés rendhagyó annyiban is, hogy nem a pártelnök ülteti az agyakba az irányvonalat, hanem mindenek előtt ismerjük meg minél több ember véleményét, ésszerű javaslatát, melyeket összegzünk, megvitatunk és a legjobbakat felvesszük a végleges programunkba. Megismétlem tehát, ne kész, véglegesített és persze teljesíthetetlen párt-programot, afféle légből kapott kinyilatkoztatásokat várjanak tőlem. Szokják meg, hogy új korszak előtt állunk. Ne engedjék, hogy mások döntsék el, mi a jó önöknek, hogyan akarnak élni és ne tűrjék, hogy az unokáiknak, az ellenőrizhetetlen, ködbevesző jövőnek ígérjék a földi paradicsomot...

– Úgy van! Elegünk van a rózsaszínű dumákból! – harsant fel a csöndben egy éles hang, amire éktelen tapsorkán volt a válasz.

– Köszönöm. Látják, ez a közbekiáltás is azt bizonyítja, hogy önök gondolkozó, felnőtt emberek, politizáljanak hát felnőtt emberhez illően, okosan és felelősséggel. Most leülök és várom a hozzászólásokat. Ha már senki nem lesz, aki szólni kíván, egy órányi szünetet tartunk és utána meghallgathatják azt a programnyilatkozatot, melyet az önök véleménye és javaslatai alapján állítunk össze. Mindenki, akit érdekel, részt vehet ezen a megbeszélésen. Hölgyeim és uraim, kedves barátaim, én ezzel egyelőre be is fejeztem. Várom a hozzászólásaikat.

Györkös meghajolt és nyugodt léptekkel visszament a helyére.

Most bezzeg nem tapsolt senki.

A közönség annyira meglepődött a pártelnök szavain, hogy csak nehezen tudott felocsúdni. Vince is hasonlóképpen érzett: Györkös beszéde fejbe kólintotta és elragadtatásában tapsolni kezdett, mire az egész teremben olyan tombolás indult el, amelyet még nem láttak, nem hallottak az öreg falak.

Párkai előre jött és kezével integetve próbált csöndet teremteni. Nem ment könnyen, de végül úgy-ahogy sikerült. Ő is mosolygott.

– Az elnök úr beszédét követő csönd minden előadó legszebb álma, mert őszinte – mondta megilletődve. – Megértem, hogy elcsodálkoztak elnökük bejelentésén, miszerint nincs előre kidolgozott programja a pártnak. Bevallom, én legalább annyira meg vagyok hőkkenve, mint önök, hiszen biztos voltam abban, hogy a beszéd írott változata ott lapul Györkös úr zsebében. Példa nélkül álló ez a vezetői nagyvonalúság, szívből üdvözlöm és első javaslatom, amit szeretnék felvetetni a programba, pusztán ennyi: maradjon meg ez a stílus mindörökké a Magyar Jövő Pártban. Arra kérem a tisztelt résztvevőket, hogy aki szólni kíván, szíveskedjék felfáradni a színpadra a mikrofonhoz, hogy mindenki hallhassa és egyben kérem, mutakozzék be. De az sem probléma, ha valaki nem óhajtja megnevezni magát, ettől függetlenül a véleménye értékes lehet a számunkra.

Ahogy az általában ilyenkor lenni szokott, egyetlen jelentkező sem akadt. Györkös szemével intett Vincének, hogy most jött el az ő ideje. Vince nem is teketóriázott sokat, felemelte a kezét, mire Párkai azonnal rámutatott.

– Tessék, uram, öné a mikrofon. Csupán két dolgot kérek: lehetőleg röviden, velősen beszéljen, hagyjon időt másoknak is, a másik, amennyiben nincs ellenére, mondja be a nevét és a foglalkozását.

Vince örömmel nyugtázta, hogy elmúlt a lámpaláza, legcsekélyebb izgalmat sem érzett, ez alatt a néhány hónap alatt kezdett hozzászokni a nyilvánossághoz. Kényelmesen felballagott a lépcsőn, és odaállt a jobboldali mikrofon elé.

– Jó napot kívánok mindenkinek. A nevem Pozsár Vince, és segédmunkás vagyok, helyesebben csak voltam, mert a drótüzem, ahol tíz éven át dolgoztam, egyik napról a másikra megszűnt, felszámolták. Mint tudjuk, az ilyesmi mostanában nem megy szenzációszámra. Talán nem is illendő belekotyognom nálam okosabb emberek dolgába, különösen nem így, elsőnek, de ha már az elnök úr biztat bennünket, hogy mondjuk el, miként szeretnénk élni, hát gondoltam, rajtam ne múljon, én szívesen elmondom, ha nem is lesz benne köszönet. Persze csak a magam nevében, hiszen halvány lila gőzöm sincs, hogy élnek máshol, például ott fenn a Remete-hegy vagy a Rózsadomb környékén, a Svábhegyen, meg a többi ilyen flancos úri helyeken, bár egyszer jó lenne belekóstolni az ő életformájukba is, hogy összehasonlíthassuk, milyen az, amikor az ember nyolc órai kemény munka után, az izzó vastól hetven fokra hevült üzem tüdőszagátó levegője után belevetheti magát az úszómedencéjébe, kifeküdhethet a hús fák

alatt ringó hintaszékébe és nem kell azon veszekedni az asszonnyal, miből vesznek új cipőt a gyerekeiknek...

– Helyes! – zúgott fel kórusban a terem: – Jó szöveg! Éljen! Vegyük be a programba! Mindenkinek úszómedencét! – Néhányan felugrottak és megtapsolták Pozsár Vincét.

Amíg a kurjongatás folyt, Vincének maradt ideje összeszedni a gondolatait, eközben megakadt a szeme a negyedik sor balszélén ülő Gizin. Meglepődve fedezte fel mellette Korsós Erik egyik bizalmasát. Összebújva, izgatottan sugdolóztak, Gizi riadtan bólogatott. A férfi arca fenyegető volt, míg Gizié inkább rémült, egész feje bíborvörösén lángolt. A férfi egy borítékot vett elő a kabátja belső zsebéből és erőszakkal az asszony kezébe tuszkolta, s már állt is fel és úgy sietett kifelé a teremből, mintha kergetnék. Vince még annyit látott, hogy Gizi zsebkendőt szorít a szeméhez, arcán csíkokban patakszik a könny. Értehetetlen! Honnan ismeri Korompai Józsefné ezeket a minden hájjal megkent gazfickókat, mi köze hozzájuk és hogyan került velük kapcsolatba? Fura... Nem lehetséges, hogy a szép Magda asszony keze van a dologban? Hm. No, majd megkérdezi Gizit, mostanság úgyis állandóan ott rostokol náluk.

Folytatta:

– Hát valahogy így szeretnék én is élni, elnök úr, kedves barátaim, jóllehet, tudom, hogy ez csak álom marad, a munkásember sosem fogja elérni, de azért törekedni lehet rá, nem? Legalább a reményt hagyják meg nekünk. Most ott tartunk, hogy az is bolond, aki a holnapra gondol, mert csak begolyózik a kilátástalanságtól. Hogy milyen programot kéne kidolgozni? Ha az előadó úr nem tudja, én honnan tudnám? Én csak azt látom, hogy olyan rendszer még nem volt az ég alatt, hogy a bársonyszékbe egy igazi melóst ültettek, vagy ha mégis, hát kirakat volt az istenadta, hátulról rángatták, mint a bábut. Maguk mindig csak a diplomát nézik, kinek hány doktorátusa van, pedig higgyék el nekem, sok okos gondolat születik ott lenn, ahol meg kell fogni minden fillért, hogy kenyérre, lakbérre, villanyra, ruhára jusson. A szívünk szakad meg, amikor olvassuk az újságokban, micsoda pazarlás folyik az állami kasszában, tíz meg száz milliárdok tűnnek el, felelős persze sehol, mi meg idelelni lassan éhen döglünk. Hány nyomorgó családon lehetne abból a töméntelen pénzből segíteni, vagy megmenteni a kilakoltatástól?

– Jól beszélsz, pajtás! Mondd meg nekik, ne kíméld őket – lépett egészen közel a színpadhoz egy öles vállú, munkáskülsejű férfi. – Remélem, az elnök úr ezt is fölírja.

Györkös felmutatta a papírt az embernek, hogy ne aggódjon, jegyez minden szót.

– Nagyon szép, hogy az úr Amerikából eljött segíteni – folytatta nekihehvülve Vince –, köszönet érte, de kérdezem, amióta itthon van, járt-e egyszer is egy újpalotai, kőbányai, józsefvárosi szoba-konyhás lakásban, látta-e az ott lakók szemében a kétségbeesést, hogy jaj Istenem, mit adok holnap a gyerekeimnek enni, miből veszek nekik ruhát, mit csomagoljak nekik tízórait az iskolába, miből fizetem ki a rezsit meg az OTP részletet? Hogyan akarunk élni? Munkával, tisztességben és becsületben, uraim! Nézzenek szét, kik ülnek a teremben? Nem azok, akiknek egy-két milliócska csupán zsebpénz, hanem a szegények. A gazdagok ilyen helyekre nem jönnek el, vagy ha igen, csakis a hasonszörűek közé. Ha egyszer valaki közülünk, csak egyetlenegy, odamehetne, ahol a rendeleteket meg a törvényeket hozzák és beleszólhatnánk, Isten az atyám, tudnánk tanácsokat osztogatni mi is, különbeket, mint néhány túlművelt nagyfejű. Csakhogy minket sosem fognak a tűz közelébe engedni, mert...

Megint kirobbant a taps, Vince kénytelen volt megállni. Közben Györkösre sandított: a pártelnök tágra nyílt szemmel bámult vissza rá, aztán lassan, elismerően bólintott és ő is összeütögte a tenyerét.

– Azt tartja a közmondás, hogy fejétől bűdösödik a hal, de mégis a farkától szokás kezdeni a pucolást! – mondta, mire fergeteges kacagás rázta meg a termet. – Lehet, hogy ezt néhányan viccesnek találják, én nem annak szántam. Mert nem elég azokat szidni, akik a fejünk fölött terpeszkednek és degeszre tömik a zsebüket, őket már úgyse lehet átnevelni, hanem mindenk előtt magunkat hibáztassuk. Igenis, mi vagyunk azok, akik hagyjuk, hogy kibabráljanak velünk, mi, akik folyton-folyvást, négy évenként bedőlünk a meséiknek. Igen, a mi sorainkban, a mi gondolkodásunkban kell elkezdni a nagytakarítást, lentől fölfelé. Veszélyes betegség ez, olyan, mint a bacilus, beveszi magát a vérünkbe, ellustulunk és elbutulunk tőle, s akár a cirkuszi állatok, hálásan nyalogatjuk az idomáraink kezét. Pedig ez nem csak nekünk rossz, hanem az ország vezetőinek is, mert egy lelkileg megroggyant, hitét veszített néppel lehetetlenség bármit kezdeni. Isten őrizzen meg bennünket attól, hogy elhiggyük, nincs kiút, hogy egész életünket így kell leélnünk, körbe-körbe járva, mint a bekötött szemű nyomtató lónak. Ha egy népnek nincs célja, akarata, gerince, a legjobb vezetői szándék is hiábavaló. Szerintem a legfontosabb program: ránevelni az embereket arra, hogy újból akarjanak, merjenek tervezni, cselekedni és követelni. Mindenki ismeri a maga keresztjét, nosza, mondják el, ne csak a nézőtéren vagy a talponállókban, a fröccs mellett hözöngjenek. Aztán majd elválnak, mi kerül bele a programtervezetbe...

– Magát már láttam a gyűléseinken! – mutatott fel a színpadra egy harcsabajszú, barázdált arcú férfi az első sorból és a terem különböző részéből csatlakoztak hozzá: Én is, én is! – Mondja még egyszer, mi a neve? Remélem, tagja a pártunknak?

– Jól emlékszik, valóban elszoktam járni, és nem csak ide, hanem máshová is, mert érdekel a sorsunk – felelte kapásból Vince. – De párttag nem voltam soha és nem vagyok, nem is akarok az lenni. Vagy ez olyan nagy bűn? Tagsági könyv nélkül már nem is lehet véleménye a kisembernek? Máskülönben a nevem, mint az elején mondtam, Pozsár Vince, segédmunkás! Köszönöm, hogy meghallgattak. Hagyják a tapsolást, már így is túl sokat beszéltem, elfárad a kezük, inkább tartogassák a nagyfőnököknek – mondta a végén, biztatóan kacsintva lemosolygott a közönségre.

Györködés felugrott és kezét szorította a színpadról levonuló Vincével.

– Gratulálok, Pozsár úr, ez nagyszerű volt, köszönöm.

Most egy sápadt, beesett mellű apóka nyomakodott a mikrofonhoz, de várnia kellett, mert még hosszú percekig dörgött a vastaps. Mögötte már négyen sorakoztak, szóra várva. Vince szereplése megtette a hatását: legalább ötven-hatvan kéz emelkedett a magasba, mind hozzászólni kívánt.

13. fejezet

Vince látta, hogy itt egyelőre nincs dolga, elhatározta, hogy megkeresi Korompainét. Emlékezett, hol látta ülni: baloldalon, a negyedik sor szélén, könnyű lesz megtalálnia. Azonban meglepetésére az asszony eltűnt, egy kontyos, szeplős arcú nő ült a helyén. Kiment az előcsarnokba, nézte a büfében, az épület előtt – sehol! Érthetetlen!

Gizinek nyoma veszett.

Ahogy ide-oda nyargalászott, az egyik testőr – mintha véletlenül tenné – meglökte a vállát és közönyös arccal kérdezte:

– Mi a baj, miért rohangál? Keres valakit?

– Igen – mondta Vince a fejét tekergetve. – Emlékszik arra a nőre, akivel együtt érkeztem?

– Hát persze. A Korompai Jocó felesége...

– Hová lett? Sehol nem látom.

– Fontos? Biztosan unatkozott és meglépett – nyugtatta a testőr. – Menjen vissza a terembe.

– Hogy őszinte legyek, engem nem is annyira Korompainé izgat, hanem a Korsós úr barátja.

– Micsoda? – élénkült meg a testőr és szemével odaintette a társát is. – Mi van Korsóssal?

– Azt nem tudom, hogy vele mi van – toporgott Vince idegesen –, de ahogy mondtam, a puszipajtását láttam Korompainé mellett ülni. Átadott Gizinek egy borítékot, amit az nem akart elfogadni az istennek se, de a pasas erővel a kezébe nyomta. Ez még hagyján, mi közöm hozzá, inkább az tűnt fel, hogy az ember utána azonnal elpucolt a teremből, Gizi meg telebőgte zsebkendőjét. Tisztán láttam a színpadról. Miért sírt Gizi? Mi volt a borítékban? Egyáltalán honnan ismeri ezeket az alakokat?

– Hát ez tényleg nagyon érdekes – nézett össze a két testőr. – Köszönjük, Pozsár úr, bízunk rá az ügyet. Nyugodtan üljön vissza a helyére, majd mi megkeressük a barátnőjét... Jó, jó, elnézést kérek, nem úgy értettem – tette hozzá gyorsan, látva, hogy Vince haragosan ráncolja a homlokát.

Vince csak ámult-bámult: mi ez a nagy udvariaskodás, angyal bújt ezekbe?

Nem volt kedve visszamenni, kért egy kávé a büfénél, közben a felszólalásán töprengett.

Vajon jól beszélt, vagy csak úgy érezte? Györkös gratulációja őszintének hatott, márpedig ő aztán nemigen szokott érdemtelenül dicsérgetni. S ami a legmeglepőbb: élvezte a szereplést, egy pillanatig sem akadozott, hajszálpontosan tudta, honnan, hová akar kilyukadni, holott nem is készült rá. Különös. Sose hitte volna, hogy így tud beszélni, ennyi rengeteg ember előtt. Ez számára is merőben új felfedezés volt, lévén, hogy sosem próbálta, alkalma sem nagyon lett volna rá. Az a pár rövid mondat, amit Györkös úr előző nap adott neki tippként, s amiket igazából fel sem használt, semmit sem bizonyít, azt el tudta volna mondani akárki.

Benézett az ajtón: a színpadon vagy tízen álltak, a mikrofonnál egy dús keblű asszonyság magyarázott széles gesztikulálással, a közönség csendesen morajlott, csak néha hallatszott egy-egy harcias közbekiáltás:

– Okosan beszél! Ezt sem szabad kihagyni a programunkból!

Szóval már a *programunk*...

Ez azt jelenti, hogy ez a néhány száz ember immáron a sajátjának érzi a nagygyűlést. Nagyszerű, Györkös úr elégedett lehet.

– Jöjjön velem – hallott egy zord hangot a háta mögül.

Megfordult s pillanatra meginogtak a lábai.

A *Kettes* állt ott, vagyis Szomódi Zoltán. Az óriás meg se várta, hogy mondjon valamit, máris indult felfelé a lépcsőn, olyan iramban, hogy Vince alig bírta követni. Beléptek egy irodába, Szomódi gondosan magukra zárta az ajtót.

– Nyugalom, Pozsár úr, nyugalom, nincs semmi baj. Györkös úr azt üzeni, kitűnő volt a hozzászólása, és megvallom, nekem is nagyon tetszett, ki se néztem volna magából, hogy így tud beszélni. De nem ezért vagyunk itt. Az egyik emberem jelentette, hogy nyugtalankodik az ismerőse, Korompainé asszony miatt.

– Legalább maga nem nevezi a barátnőmnak – morgott tüskésen Vince, és elmesélte, mit látott a színpadról, mi lett neki gyanús. – Én ezt az embert azóta nem láttam, amióta Korsós úr eltűnt közülünk. Nem kérdezem, hol van...

– Azt bölcsen teszi – jegyezte meg Szomódi.

– Elhiszem, semmi közöm hozzá. Engem csak az érdekel, mit akarhatnak Gizitől?

– Figyeljen rám, Pozsár úr és igyekezzék röviden, pontosan válaszolni. Mostanában gyakrabban jár magukhoz Korompainé, mint régebben, igaz?

– Igaz. Mondhatnám, nagyon is, sőt feltűnően gyakran. Szinte minden áldott este nálunk rostokol.

– Szokta magát faggatni, merre jár, kivel találkozik, mi a dolga?

Vince egy másodpercig elgondolkodott.

– Igen, szokott, de többnyire Ilustól érdeklődik. Mindig nagyon jóban volt a két asszony.

– És miket válaszol a kedves felesége?

– Ilus? Mit válaszolhatna, semmit. Nemigen esik szó köztünk arról, mit csinállok, neki az a fontos, hogy időben és épségben hazaérjek. Különben sem pletykás természetű.

– Helyes. És maga? Mesélget rólunk Korompainénak?

– Fene tudja, hol ezzel, hol azzal ütöm el, a valóságot még véletlenül sem ejtem ki a számon. Néha mondok neki marhaságokat, jókat nevetünk, aztán vagy elhiszi, vagy nem, az ő dolga. Ennyit már megtanultam. Még a feleségemmel sem beszélgetünk a munkámról, ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni.

– Jól van. Akkor most kérdezek valami kényeset, de előre figyelmeztetem, ne kapja fel a vizet, nem froclizni akarom. Nagyon fontos. Mikor találkozott utoljára dr. Kárász Magdával? Tudja, a szépasszonnyal, akit hazavitt a Mercedesszel.

Vince elvörösödött. Még nem sikerült kivennie fejéből a kalandot, sokszor eszébe jutott.

– Azóta nem láttam.

– Nem is hívta telefonon?

– Úgy érti, hogy én?

– Igen. Vagy ő magát.

– Nem, semmi ilyesmi nem történt.

– Jó, hiszek magának, maga nem hazudós fajta. Viszonzásként én is elárulok valamit, Pozsár úr: Korompainé Kárász Magda megbízásából kémkedik maga után.

– Tréfál? – nevetett nagyot Vince. – Csak nem képzeli, hogy ennyire érdeklek azt a puccos dámát? Úgy kellek én annak, mint kopasznak a hajkefe. Ő Györkös úrra bukik, tőlem is felőle érdeklődött.

– Pontosan erről van szó, Pozsár úr, jó helyen tapogatózik. Hogy tisztábban lásson: a gyönyörű Magda asszonyság abban a bankban főosztályvezető, amely Györkös úr legádázabb ellensége tulajdonában van, bár ha engem kérdez, szerintem egy Európát behálózó bűnszövetkezetéről van szó, nem a bank érdekli az illetőt, hanem, hogy megvesse a lábát Magyarországon. Vannak erre utaló jelek, sőt bizonyítékok is. Sajnos, ez már csak akkor derült ki, amikor késő volt, a bank vételi szerződését aláírták, méghozzá a pénzügyminiszter jelenlétében.

– Gizit mégis oda vetette fel Györkös úr, nem valamelyik saját cégéhez.

– Megvolt ennek is az oka. Szegény asszony, nem sejtette, hogy ő a csali, s mint tudjuk, rá is haraptak: alig volt ott néhány hétig, Magdácskánk máris akcióba lépett. Tisztában vannak azzal, hogy Györkös úr mindent tud róluk, ezért rajta tartják a szemüket. Beépítették egy emberüket hozzánk... igen, kitalálta, Korsós Erik volt az. Okosabb nem jutott nekik, szerencsénkre... Csakhogy a főnökben emberükre akadtak. Úgy irányítja a helyzetet, hogy észre sem veszik, mégis lépésről lépésre vezeti őket az orruknál fogva, bolondot csinál belőlük. S ha már itt tartunk, engem sem a falvédőről kapartak le.

– Ez nagyon tetszik. Csak azt furcsállom, mitől lett ilyen közlékeny?

– Mert erre kaptam utasítást. Még nincs vége, Pozsár úr. Figyeljen és jól nyissa ki a fülét. Amíg csak üzleti vonalon kellett Györkös úrral számolniuk, nem is volt különösebb baj, mentek a szokásos áskálódások, a keresztbe szervezések, betartások. Ott volt nekik Korsós és még vagy két-három gazember, akik a főnökünk minden lépéséről beszámoltak a másik tábor vezérének. Vén, fogatlan kecske, de káposztát nem bíznék rá. Félelmetesen okos, mondhatni, lángész! Korsós és a szépasszony voltak az összekötő kapocs, rajtuk keresztül áramoltak hozzá a hírek. Már egy ideje sejtettük, hogy kakukkfióka lapul közöttünk, de nem tudtunk rájönni, kik azok. Elismerem, és nagyon szégyellem, hogy mindenkire gyanakodtam, csak Korsósra nem, annál sokkal gerincesebbnek tartottam, semhogy ilyen kétkulacsos játékra legyen képes. Magának köszönhetjük, hogy végül is sikerült leleplezni.

– Szóra sem érdemes...

– Ne szakítson félbe, ha kérhetném, kevés az időm, vissza kell mennem a színpadra. Szóval, amikor a harc kezdett eldurvulni, Györkös úrnak zseniális ötlete támadt, sőt nem is egy, hanem mindjárt kettő. A másodikkal kezdem, jól jegyezze meg, hogy a *másodikról* beszélek. Nyilvánosságra hozta, hogy politikai pályára lép, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy megnyerje a miniszterelnöki széket. Ettől összezsugorították magukat, mert ismervén Györkös Ottó képességeit és anyagi helyzetét, egy pillanatig sem kételkedtek abban, hogy ha komolyan akarja, fél kézzel megszerzi magának a választási győzelmet, abszolút többséggel kormányt alakít és akkor az általa kidolgozott törvényekkel elsöpörheti nem csak Magdácskát és az öregurat, de az összes, Magyarországon működő nemzetközi szélhámos fedőcéget, bankostól, vállalatostól, mindenestől. A fülüknél fogva penderíti ki őket, különösen, ha egy olyan belügyminiszter veszi kézbe a dolgokat, mint én...

– Mint... mint maga? – csuklott nagyot Vince. Úristen, lehet, hogy a leendő belügyminiszterrel beszél? Mi jöhet még ezek után? – Dermesztő, amit mond, Szomódi úr. Ám még mindig nem értem...

– Emlékeztetem, hogy amit eddig elmondtam, az volt a *második* zseniális ötlet. Az *első*, hogy egy olyan kelepécét rakott ki már a kezdet kezdetén az orruk elé, amivel nem tudtak mit kezdeni és szépen belesétáltak. Tudják, hogy csapda, tudják, hogy nem kell komolyan venni, de kénytelenek számolni vele, mert hátha mégse az. Nagyon pontosan felméri, hogy átverés és mégis mennek utána, mert egyszerűen nem tehetnek mást. Úgy hívják ezt a mi szakmánkban, hogy figyelemelterelő, megtévesztő hadművelet. A csalétek ott ugrál, nyüzsög előttük, lehetetlenség kikerülni, fogalmuk sincs, mit kezdjenek vele, sejtik, hogy nem igazi és mégis leköti az erejük nagy részét, miközben a mi okos főnökünk gondtalanul teszi a dolgát, szervezi az új kormánypártot. Merthogy kormányon leszünk, arra mérget vehet.

– És mi, vagy ki ez az ugrándozó csalétek? Ja persze, hiszen már mondta, a Gizi az...

– Téved, a hölgy egy más célra alkalmazott, másodrendű kis csali volt. A csapda maga, kedves Pozsár úr. Igen, jól hallotta, maga az igazi csalétek. Ezért sürgölődnek maga körül annyian, ezért akarták elcsábítani és ezért... hé, hé, a mindenségit, mi van magával? Hát nem elájult!

14. fejezet

A titkos irodában négyen ültek, Györkös Ottó, Párkai László professzor, a *Kettes* alias Szomódi Zoltán, valamint Pozsár Vince. A helyiség levegőjében szürkén lebegett a füst, pedig csak Györkös úr szivarozott, az asztalokon üres kávéscsészék, üdítő italok, poharak, rágsálnivalók. Hárman egy vaskos iratcsomóba mélyedtek, azt olvasták feszült figyelemmel, Györkös elégedett mosollyal az ajkán, csöndben szemlélte őket. Mindegyikük előtt jegyzetfüzet és golyóstoll volt, középen egy táskaméretű hordozható számítógép, amin a professzor időnként villámgyors műveleteket végzett.

– Ez nekem magas, mint libának a villanykaró – dőlt hátra kimerülten Vince, és eltolta magától a dossziét. – Minek gyötör engem ezzel, Györkös úr? Nagyon jól tudja, hogy az életben ki nem igazodom a kazalnyi statisztikai adaton meg a paragrafusokon. Ráadásul olyan kifejezéseket használ, amiket sose hallottam, nem is beszélve ezekről a borzalmas számoszlopokról meg a grafikonjairól! Nem a magamfajtnak való ez.

– Egyetlen olyan pontja sincs, amit megértett? – kérdezte Györkös.

– Azt egy szóval sem mondtam.

– Na látja, ez a lényeg. Azért kell magának is velünk együtt végignyálazni minden oldalt, mert maga a mérce. Nehogy megsértődjön, távol áll tőlem, hogy lekicsinyeljem, de maga jön mindig azzal, hogy iskolázatlan. Csakhogy, barátom, magán kívül még jó pár millió magyar állampolgárnak van ugyanilyen kevés iskolája, s én azt szeretném, ha ők is felfognák, amit szeretnék megértetni velük. Mert nem elég, hogy a kormány tisztában van a célokkal, a polgároknak is azonosulniuk kell vele. Amit maga megért, azt ők is megértik, amit meg nem, azt hiába teszem eléjük, annyit se ér, mint a tavalyi hó, legyen az a program bármily tökéletes is. Ha nem világos a számukra, miben kell részt venniük és milyen módon, ha nem érzik a sajátjuknak, azt sem várhatjuk el tőlük, hogy áldozatot hozzanak, hogy lelkesedjenek érte. Tíz millió állampolgár nem kötelezhető arra, hogy átrágja magát ezen a paksamétán. Ezzel szemben maga – egyebek között – azért kapja a fizetését, hogy erőltesse meg helyettük is az agyát. Emlékszik, mit kértem az értekezlet elején? Hogy azokat a részeket, melyek nem eléggé világosak, jelölje meg piros ceruzával. Mutassa, mennyit jelölt be?

Vince átnyújtotta a dossziét, Györkös belelapozott és gondterhelten hümmögött.

– Hát, ha így van, bizony át kell dolgozni az egészet. Legalább a harmadát aláhúzta. Mondja, mit nem ért azon például, hogy „nemzeti össztermék”?

– A szavakat értem, csak nem tudom pontosan, hogy az okosok szerint mi tartozik a nemzeti össztermék fogalmába és mi nem. Itt van mindjárt a tőzsde, amit annyira istenítenek. Ha egy amerikai, francia vagy akár hazai spekuláns összeravaszkodik néhány milliárd forintot és közben nem fizet utána adót, hanem az utolsó fillérig átutaltatja a külföldi folyószámlájára, az mitől lesz nemzeti érték? Vagy teszem azt, a sírásó munkája is beszámít a nemzeti össztermékbe, magyarán, ha csökken a lakosság, az is gazdasági növekedést jelent? De nézzünk mást: idejön mondjuk egy ukrán, egy olasz, bagóért felvásárolja a cukorgyárainkat, majd sürgősen leállítja a termelést, tönkreteszi a répatermesztést, legatyásítja a parasztjainkat, hogy a saját otthoni gyára áruit eladhassa nálunk adómentesen, dupla áron. Magyarázza meg nekem, hogyan lesz ebből nemzeti össztermék? És mennyi példát lehetne még sorolni!

Párkai alaposan megnézte magának Vincét és megkérdezte:

– Árulja el, kérem, voltaképpen mennyi az a sokat emlegetett kevés iskola, amivel rendelkezik?

– Nyolc általános – felelte Vince dacosan.

– Nehéz elhinni – csóválta fejét a professzor. – Kedves barátom, szerintem maga henceg, s csak ugrat bennünket ezzel a nyolc általánosával. Akinek ilyen kérdései vannak, az nem elveszett ember, Amerikában az ilyenekből lesznek a milliárdosok. Különben Pozsár úrnak tökéletesen igaza van, a dolgok magyarországi megközelítésének ezt az egyedi, már-már szinte nemzetellenes módját én sem értem. Miként lehetséges, hogy a pénzügyi kormányzat megengedi? Számomra is felfoghatatlan!

– Hát igen... – sóhajtott Györkös. – Van még mit javítani a monetáris politikánkon. Köszönöm, Pozsár úr, mint mindig, most is fején találta a szöveget. Még gondolkozom ezen, nem fogom elfelejteni. No és maga, Szomódi úr? Nem tűnt fel valami, ami a szakmájába vág?

– De igen... – bólogatott komoran a főtestőr. – Nagyon is sok minden feltűnt. Messzemenően egyetértek Pozsár úrral abban, hogy nem ártana átfogalmazni, vagy ezzel párhuzamosan íratni egy népszerű, a végletekig leegyszerűsített változatot és azt szétszítani a kisemberek között. Csak attól félek, ha megértik, hogyan verték át őket idáig, kitör a forradalom.

Györkös elnevette magát.

– Na, szép kis tanácsadóim vannak nekem, mondhatom. Tulajdonképpen kinek a pártján állnak?

– A nagygyűléseken maga kinek a pártján állt, Györkös úr? – kérdezett vissza Vince. – Azokén, akikhez beszélt, vagy egy szó sem volt igaz az egész felhajtásból?

– Hahaha! – kacagott Györkös. – Most már megérti, professzor úr, miért tartom magam mellett ezt a nagyszájú vadembert? Amikor idevettem, megállapodtunk: kötelessége mindig őszintének lenni velem, sose szépítsen, kerekperec találja ki, ami a bögyét nyomja. Hát mit mondjak, nem lehet rá panaszom...

– Akkor már fogalmazunk pontosan, ha lehetne. Azt kérte, legyek az udvari bolondja – dörmögte maga elé Vince. – Valamiféle Mujkót emlegetett, nem emlékszik?

Párkai kapkodta a fejét, mintha azt akarná kideríteni, ezek most tréfálkoznak, vagy komolyan veszekednek. Csak annyit láthatott, hogy mindkét fél mosolyog. Ettől megnyugodott.

– Ha ön úgy akar kormányozni, Györkös úr – feltéve persze, hogy sikerül kormányra jutni és nem akadályozzák meg a győzelmét az ellenségei – szóval, ha sikerül megszereznie a hatalmat és mindig tart maga mellett egy-két Mujkót talonban, ön lehet a modern idők Mátyás királya. De mi lesz, ha a fejére nőnek? – tűnődött hangosan a professzor.

– Az azt jelenti, hogy okosabbak, mint én, és akkor átadom nekik a helyemet.

– Na ne... ezek csak szavak! – mosolygott szelíden Párkai. – Ilyen nincs, ez túl szép, túl nemes gesztus, bár kétségtelenül hatásos. Egy Jókai-hős sem mondhatta volna különül.

– Pedig komolyan gondoltam és be is fogom bizonyítani – válaszolta Györkös. – Engem a tényleges hatalom, a cím, a rang nem érdekel, én hajlandó vagyok a háttérben maradni, csak azt akarom, hogy rendben menjenek a dolgok. Tisztességes országot szeretnék, tisztességesebbet, mint amelyikben én szereztem a vagyonomat, jöllehet, a mindenkori törvényeket sosem szegtem meg, betű szerint betartottam minden szabályt, minden érvényes rendeletet. Mi következik ebből, Pozsár úr?

– Egyszerű. Vagy Györkös úr volt nagyon ügyes, vagy a jogszabályok kijátszhatók, s ha ez utóbbi, akkor a helyzet egyértelmű: rosszak voltak a törvények, amiként a jelenlegiek is azok.

– Mit kell tehát tennünk?

– Gondolom... jobb törvényeket kell csinálni.

– Úgy van! Mindazt, amit én és a hozzám hasonló gazfickók elkövettek, ugyanúgy elkövetik napjainkban is, de csak a magamfélék tudják igazán, miként lehet ellenük védekezni. Betyárból pandúr, kedves Pozsár úr! Mi itt négyen, tökéletesen leképezzük a társadalmat. Én a pénz vagyok, a pénzügyi simlisségek mestere. Magától értetődik, hogy ez az a pont, ahol az én munkám kezdődik. Szomódi úr a középosztályt és egyben az igazságszolgáltatást, a bűnüldözést képviseli, de tud a bűnözők eszével is gondolkozni. Az ő területe hát mindaz, ami a közállapotokban uralkodó visszásságokat kiváltja. Ha őt lóvá teszi az alvilág, akkor le a kalappal az alvilág előtt, ellenkező esetben, nem szeretnék a bőrükben lenni. Jól mondom, Szomódi úr?

– Jól – bólintott Szomódi és jelentősegteljesen megropogtatta az ujjait.

– Helyes. Professzor úr, ön művészettörténész, humanista, az értelem, a tudás, az ész képviselője. Senki sem vádolhatja azzal, hogy kedvelné az erőszakot, a mások megalázását és elnyomatását – annál inkább hirdetője az emberiesség, az elme mindenhatóságának. Ön egy szeizmográf pontosságával érzékeli, ha a hatalom kilendül, vagy kilendülni próbál abból a szent és sérthetetlen bűvkörből, amit ön nemesnek, jónak, értékesnek ítél és azonnal felemeli intő szavát. Ezért ön felügyeli a kultúrát és a jövő generációja oktatását, nevelését, és nyugodtan fekszem le esténként, mert tudom, hogy jobb kezekben nem is lehetne. Persze, kellenek még mások, akik ugyanilyen jól megállják a helyüket a rájuk bízott poszton, meg is vannak hozzá a jelöltjeim, és kellő időben bemutatom őket.

Várt kis ideig, hátha érkezik a többiektől valamiféle ellenvetés, aztán folytatta:

– Egyet higgyenek el, uraim: az elv ugyanaz, bármelyik szakterületről is beszélünk: igazságos, emberséges és a lehetőségekhez mérten a nép valódi boldogulását elősegítő kormányzást akarok, méghozzá úgy, hogy az alsóbb réteg, a polgárság folyamatos ellenőrzési szerepet kapjon. Ezt a nehéz és felelősségteljes terhet kívánom Pozsár Vince vállaira rakni.

– Na, hála Istennek! – nevetett fanyarul Vince. – Kíváncsian várom, mi mindenre leszek még kiszemelve. Györkös úr, fizetésemelést kérek! Először udvari bolond voltam, vasárnap kiderült, hogy csaléteknek használtak, legújabban meg már... mi is? Teherhordó? Ellenőr? Ne haragudjon, képtelenség követni az észjárását. Döntse el végre, ki vagyok! Egyébként, ha kíváncsi a véleményemre, ha nem, akkor is elmondom, hogy amiket az imént előadott, az gyönyörű, nagyon szép, de álmodozásnak tartom. Mindig lesznek gáncsoskodók, akik a sötétben hátba támadják. Az pedig, hogy a nép közvetlenül beleszólhasson a politikába, mese, Györkös úr, gyermekmese, ilyen nem volt, nem is lesz, amíg a föld gömbölyű. Most mit néz rám úgy, mintha le akarná harapni a fejem? Tessék, megszólalt a nép és a nagy demokrácia összeomlott. Hát már csak ezért sem lehet megcsinálni.

– Téved, Pozsár úr, nem haragszom, ellenkezőleg, elgondolkoztam azon, amit mondott.

– Nem úgy látszott...

– Sajnálom... Nem állt szándékomban megsérteni. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy sokat kell még harcolni, hogy az álmodozásaim megvalósuljanak. Itt van például maga...

– Tessék, helyben vagyunk...

– Igen, itt van maga, aki az úgynevezett agyonsanyargatott, elfásult népet képviseli. Játsszunk el a gondolattal, csak egy pillanatig tételezzük fel, hogy mától kezdve mindenkinek annyi pénze van, amennyit csak óhajt. Mit gondol, mit eredményezne ez?

– Nem ugrom be! Most azt várja tőlem, hogy kimondjam: aranykort, paradicsomot, jólétet. Többé senkinek sem kell dolgoznia! Csakhogy én ezt nem mondom, mert azért bolond nem vagyok. Ha maga mindenkinek annyi pénzt ad, hogy kényelmesen megéljen belőle, pillanatok alatt fejre állna a társadalom, mert nem lenne, aki dolgozzon, megtermelje mindazt, ami nélkül a jólét elképzelhetetlen, nem volnának pékek, vasöntők, parasztok, bányászok, nem volna villany, hadd ne soroljam... És persze nem lennének, akiket a kultúra vonzana, kiürülnének a színházak, könyvtárak. Értem én. Csak tetszik tudni, az a baj, hogy ott, ahol én élek, kevesen vagyunk, akik ezt belátjuk...

– Most elszólta magát, barátom – állította meg a professzor. – Azt mondja, kevesen vannak. És maga szerint ki a hibás ezért?

– Hát nem mi, az biztos.

– Valóban nem, legalábbis nem egészen. Sokkal inkább azok, akik fölülről intézik, hogy ebből az ördögi körből akkor se tudjanak kitörni, ha akarnának. Egy idő után az ember hajlamos hozzáidomulni a helyzetéhez, és azt mondja: ez van, ilyen az élet, ezt kell szeretni, mert többre, különre nincs lehetőség és szép lassan, fokozatosan megszokja, megszereti a tespedtséget. Nos, ez az, amit le kell győzni, ezt a lelki ellustulást, és akkor egyre többen lesznek, akik önhöz hasonlóan gondolkoznak. Különben maga is ugyanerről beszélt a múltkori gyűlésen. Miért akarja hát elhitetni velünk, hogy nem érti? – nézett Vincére, aki ravaszul mosolygott maga elé.

– És mi van a bűnözőkkel? – kérdezte zordonan Szomódi. – Őket hogyan akarja megnevelni?

– Régen bebizonyított tény, hogy senki sem születik bűnözőnek vagy jónak. Minden ember ártatlanként jön a világra. – felelte lágyan a professzor. – Ha megtanítjuk a társadalmat a becsületre, ha megteremtjük a szükséges feltételeket, az egyén igenis képes visszaalakulni rosszból jóvá. Értelmetenné válik a lopás, a csalás, mert becsületes úton is képes megszerezni azt, amire vágyik. Ha munkája van és tisztességgel megfizetik, az ember boldogan, örömmel végzi a dolgát. Hányan mondják, hogy szerencsésnek érzik magukat, mert azt csinálhatják, amit szeretnek, ami a szenvedélyük.

– Mondja el ezt egy utcaseprőnek... – húzta el a száját Szomódi.

– Miért? – nézett rá Párkai. – Ha a családja és ő maga anyagi biztonságban él, ha látja, hogy a járókelők örülnek a tisztaságnak és vele együtt vigyáznak rá, vagyis, ha sikerélménye van, az utcaseprő ugyanolyan értékes része a társadalomnak, mint a tudós, vagy mint egy költő. A rossz miniszter ártalmasabb, mint a hanyag utcaseprő, hogy a példánál maradjunk. Persze a hasznosságuk különböző mértékű, de ez megmutatkozik a jövedelmükben is. A lényeg: a fontossági érzet, az önbecsülés! Az, hogy ki-ki a maga területén nélkülözhetetlen a Nagy Egészben. Erre kell alapoznia a programját, Györkös úr.

– Igen... – bólogatott egyetértően Györkös.

A professzor fellelkesülve folytatta:

– Ismertem egy embert, aki remek humorának köszönhetően minden társaság középpontja volt, különleges élménynek számított együtt lenni vele. Nem létezett téma, amiben ne lett volna otthon, s ne tudta volna a nevetségesebbik oldalát felmutatni. Mi, akik a szűkebb baráti köréhez tartoztunk, elbájolva, lenyűgözve, élvezettel hallgattuk és egy idő után azon kaptuk magunkat, hogy kezdünk rosszabbá válni, mint amilyenek korábban voltunk. Mi történt? Ez

az ember velejéig gonosz volt, de csodálatosan el tudta bűjtatni a gonoszságát a nevetés, a humor leple mögé, s mi észrevétlenül a hatása alá kerültünk. Így terjed a hitványság, uraim, lopakodva, lépésről lépésre, egyre mélyebben fertőzve a környezetét. És ez csak egyetlen ember. Hány van még ilyen! Számítsák hozzá a televíziót, a silány ponyvairodalmat és azt a sok-sok lelki és érzelmi környezetszennyezést, melynek nap mint nap tanúi és célzott alanyai vagyunk. Valóságos csoda, hogy még nem pusztítottuk el a saját világunkat! Mi legyen a legfontosabb programpont? Az ember, Györkös úr, az ember! Minden további csak ez után következhet.

– Mit szól ehhez, Szomódi úr? – kérdezte leplezetlen kíváncsisággal Györkös.

– Mit szólhatnék? – vont vállat Szomódi. – Tőlem ne várjon olyan ékesszólást, mint a professzor úrtól. Bár angyal beszélne belőle, én lehetnék a világ legjobb belügyminisztere.

Vince nem bírta megállni, hogy még egyszer bele ne csípjen a főnökbe.

– Na jó, engem meggyőztek az igehirdetésükkel. Györkös úr, felmondok, nem vállalom tovább az udvari szolgálatot, elegendem van Mujkó szerepéből. Emlékszik, amikor megismerkedtünk, azt kérdezte, mi szeretnék lenni, én meg azt feleltem tréfásan, hogy gyárigazgató. Erre úgy válaszolt: nem lesz az egy kicsit túl korai, fiatalember? Azóta egy évvel idősebb lettem. Ideje volna másik beosztás után nézni. Nincs valami jó ötlete, ami illik a fazonomhoz?

– De van – válaszolta Györkös és szeme a professzorra villant. Párkai visszanézett rá és elegáns, ősz fejével egyetértően bólintott.

15. fejezet

Egyed Szilveszter a századforduló kezdete után öt perccel, január elsejének éjszakáján született két kiló, ötvenöt dekával és negyvenhat centivel, Óbudán, a legelhagyatottabb utca legszegényebb házában.

Szülei egyszerű kispolgárok voltak és a Schlosser névre hallgattak. Az aprócska jövevény tizenharmadiknak érkezett a népes famíliába. Olyan is volt, mint afféle szerencsétlen maradék: fejletlen, beteges, és tartani lehetett attól, hogy nem éri meg a másnapot, ezért a pap még akkor éjjel megkeresztelte, s mert más útbaigazítást nem kapott, jobb ötlet híján a Szilveszter nevet választotta neki, egyúttal feladta az utolsó kenetet anyjára, aki a szülést követő reggelre iszonyatos kínok közepette elhunyt.

A kétségbeesett, lelkiileg meghasonlott Schlosser papa ott maradt tizenhárom árvával, köztük a magatehetetlen csecsemővel, kit szívből gyűlölt, neki tulajdonítva rajongva szeretett felesége elvesztését. Nem is szólította másként, mint *gyilkos*. Ugyanígy éreztek a testvérek is: nem volt közöttük egy sem, aki hajlandó lett volna ölbe venni, vagy rámosolyogni.

A kis Szilveszternek az mentette meg az életét, hogy egy közelben lakó úriasszonynak – Schlosserné takarítani és mosni járt hozzá – két héttel korábban kislánya született. A sok tejjel megáldott jólelkű, istenfélő asszony, értesülve a szomorú sorsú sváb család tragédiájáról, megsajnálta az ártatlan porontyot, magához vette, és együtt szoptatta a saját lányával.

Mintegy három hónap elteltével a Schlosser család eltűnt, akárha a föld nyelte volna el őket. Egyetlen levélke maradt utánuk, amin az apa megírta, hogy képtelen tovább élni abban a városban, amely megfosztotta imádott hitvesétől, ezért úgy döntött, hogy a gyermekeivel együtt elzarándokol a világ másik felére. Kéri, hogy a „gyilkos” babát vigyék menhelyre, vagy adják örökbe, ő többé nem akar tudni róla. A házat, amelyet béreltek, kitakarítva hagyták maguk után, az utolsó havi lakbért a levél mellé tették, a kulcsot a lábtörlő alá rejtették – és többé híruket sem lehetett hallani.

Mi lett velük, hová sodorta őket az élet? – soha nem derült ki.

Egyedék – így hívták a családot, amely befogadta az újszülöttet – a maguk nevére írták a gyermeket és nem bánták meg. A kisfiút – mintha kárpótolni akarná csenevész, ösztövérek alkataért – csodálatos felfogóképességgel ajándékozta meg a természet. Még nem érte el az ötödik évét, már folyékonyan olvasott, fejben oldott meg négy-öt jegyű szorzásokat és osztásokat, összeadni úgy tudott, hogy a tanító úr, akihez korkedvezményrel az első osztályba írták, képtelen volt követni. Nevelőszülei ezért egy rokonuk segítségét kérték, ki tanárember lévén, magántanítványaként foglalkozott a csúnya kis zsenivel.

Tizennégy éves volt, amikor a kultuszminiszter külön engedélyével leérettségizett, még hozzá színjelesre, az érettségi bizottság őszinte elragadtatásától kísérvé.

Egyed Szilveszternek egyszerre három egyetem ajánlotta fel, hogy kiemelt ösztöndíjjal soron kívül felveszi hallgatói sorába. Szilveszter a bölcsészetet választotta és filozófiát kezdett hallgatni, eközben egyre-másra tanulta az idegen nyelveket. Húsz éves korában a Sorbonne-on találjuk, az Université de Paris minden idők legfiatalabb tanársegédjeként, rövidesen pedig adjunktusaként. Ekkor már – a magyaron kívül – anyanyelvi szinten beszél franciául, angolul, németül és olaszul – a latint és az ógörögöt említeni sem érdemes – jártas a klasszikus és modern filozófia valamennyi irányzatában, rendszeresen publikál, s Egyedék nem kis büszkeségére fogadott fiuk neve ismertté válik Európa szakirodalmában.

Amiről viszont az Egyed család nem tudott: talán születésének gyászos körülményei, talán csúnyasága és szánalomkeltő véznasága hatására egyre inkább embergyűlölővé válik. Az úri társaságot kerüli, szívesebben merül le Párizs külvárosi, szűk utcáinak lakói közé, otthonos lesz a bordélyházakban, könnyebben talál hangot a lumpenproletárokkal, mint egyetemi kollégáival vagy azok hozzátartozóival.

Akár sorsszerűnek is felfogható, hogy rövidesen találkozik a nemzetközi baloldal hivatásos forradalmáraival és máról-holnapra beépül a soraikba. Örömmel fogadják a lelkes, gyűlölettől izzó, rendkívül művelt, széles látókörű fiatalembert.

Innentől kezdve egyenes volt az életútja.

A magyarországi kommünről lekésett, de nem bánta, sőt le is nézte, dilettánsnak tekintette szereplőit; a befolyásolható, tehetségtelen gróf Károlyinak, a nagyszájú, véres kezű Kun Bélának a nevét sem volt hajlandó kiejteni a száján, a bukás után Nyugatra menekült kommunista emigrációtól elhatárolódott, pedig Jászi és a többi vezéralak mindent megtett, hogy magukhoz édesgessék. Ő az egész elnyomott emberiség, a világ összes proletárja felszabadításáról szőtt vad, lázas terveket. Részt vett minden olyan akciójukban, ami szemben állt a törvényes hatalommal, vagy amivel bosszantani tudta az előkelőségeket. Gyászszalagot kötött alapjára az anarchista Kropotkin herceg temetésén; fizetett hirdetésnek álcázva, újságok hasábjain üdvözölte Reza Hán perzsa tábornokot a nagy közfelháborodást kiváltó februári véres puccs kirobbantásakor; tüntetőleg tapsolt Rabindranáth Tagore berlini felolvasó estjén, bár humanizmusát nevetségesnek és idejétmúltnak bélyegezte. A költő Szadhana című könyvét egy úri társaságban látványos mozdulattal a kandalló tűzébe vágta, amiért a háziak – Tagore elkötelezett hívei és rajongói – kiutasították.

Mintha direkt kereste volna magának a bajt. 22 éves, amikor Nyílt levélben követeli Gandi szabadon bocsátását, Poincarét pojacának és álláshalmazónak nevezi, pusztán azért, mert a külügyi tárcát is megtartotta magának – ugyanakkor egy szava sincs Amudsen kísérletéhez, amikor a híres pilóta az Északi-sark elérésére készül. Örömujjongással üdvözölte 1923. decemberében a Szovjetunió megalakulását és röviddel később zokogva gyászolta Lenint. Moszkvában, a Komintern V. Kongresszusán másfélórás beszédben biztosította nagyrabecsüléséről és támogatásáról Joszif Visszarionovics Dzsugasvilit – több alkalommal is bizalmaskodón Kobának nevezve –, ám a nagy Sztálin kézfogásra sem méltatta az oroszul ekkor már folyékonyan beszélő, jelentéktelen, izgága kis magyar mitugrást, akit Kun Bélával azonosított. Ezt sosem bocsátotta meg Sztálinnak, a Szovjetuniónak és a Kominternnek. Mégis ott lábatlankodott Franco tábornok mellett, mint tolmács, amikor 1936-ban kitört a spanyol polgárháború.

Ezután sokáig nem lehetett hallani róla. Egyesek szerint Amerikában, mások szerint Argentínában élt, de voltak, akik valamilyen szibériai lágerről rebesgettek. Egyed sosem vallott színt, és sem az egyik, sem a másik verziót nem erősítette meg, bár nem is cáfolta. Alighanem létezhetett egy negyedik változat is, mert amikor ismét felbukkant, már széldületesen nagy vagyon felett rendelkezett, de erről akkor még nem tudott más, csak a bankárja. Mélységes titok maradt, miként és hol szerezte az első milliárdjait.

1945-ben visszatért Magyarországra, s ennek köszönhető, hogy betegeskedő mostohanővérét, Györkös Kálmánné Egyed Olgát még életben találta. Eskü alatt fogadta neki, hogy sosem hagyja cserben a fiát, bármi történjék is. A tíz éves Ottónak megsimogatta a fejét, és egy tízdollárost csúsztatott a zsebébe, ezzel le is tudta az atyáskodást. 1946-ban letartóztatták. Valóságos csoda, hogy sikerült Rákosiék börtönét élve megúsznia, különösen a Rajk-per idején, mivel a pártvezetés körében köztudott volt, hogy szoros barátságban álltak Rajk Lászlóval, még a spanyol időszakból. 1948-ban, szabadulásakor – az elárvult, s még mindig

csak tizenhárom éves Ottót egy jelképes összeggel magára hagyva – drága pénzen vásárolt szabályos útlevelemmel Párizsba ment, ahol immáron legálisan belevetette magát a gazdasági életbe és zsenialitása révén üstökösként tört az éltre. Tíz év múlva övé volt a francia acélipar meghatározó része épp úgy, mint a textil-, konzerv- és a mezőgazdasági export-importpiacnak több mint a negyede. Uralkodott a sajtón, és reszketett nevétől a szórakoztatóipar. Sokan vélekedtek úgy ez idő tájt, hogy Európában az egyetlen igazi pénz-nagyhatalom valójában Egyed Szilveszter, bár Amerikában sem volt kisebb tekintélye, mivelhogy érdekeltségei révén oda is ezernyi szálon kötődött.

Magyarországgal megszakított mindenféle kapcsolatot. Kivételt képezett Györkös Ottó, kinek nagykorúságáig rendszeresen utaltatta a szerény apanázst. Úgy vélte, ennyivel adósa annak a családnak, amely valaha befogadta és felnevelte őt – ezzel a tartozik-követel rovat végleg egyensúlyba került.

A rendszerváltás hírére Budapestre helyezte át a székhelyét, és mindentől visszavonulva, csöndben figyelt, és jót mulatott a magyar reformpolitikusok elképesztő naivitása és hozzá nem értése láttán. Szívesen segített volna nekik, de a kutya se kérte ki a véleményét, s ez mélyen sértette a hiúságát. Ezért elhatározta, hogy móresra tanítja őket, saját kezébe veszi a dolgokat, s a háttérben rejtőzködve megmutatja ezeknek a balekoknak, mit jelent világszínvonalú pénzügyi szakembernek lenni.

Ment is minden a maga útján. Egyed Szilvesztert kevesen ismerhették személyesen, de az a kevés jobban félt tőle, mint az ördögtől – egyetlen embert kivéve.

Ez az egy: Györkös Ottó volt, akivel utoljára New Yorkban, egy hirtelenében összetákolt konzern alakuló gyűlésén találkozott, 1965-ben. Nem ismert rá, nem is beszéltek, de az bizonyos, hogy akkor figyelt fel a feltűnően értelmes, talpraesett fiatalemberre, aki úgy csavarta ujjá köré a tőzsdei praktikákban megöszült öreg rókákat, hogy élvezet volt nézni. Egyed Szilveszter szemében az ész mindenek felett álló szentség volt, még a dollárnál is többre értékelte. Elhatározta hát, hogy megszerzi magának.

Egy neves magánnyomozó irodát állított rá, hogy tudjanak meg róla mindent, és – legnagyobb döbbenetére – ekkor derült ki, hogy a tehetséges fiatal üzletember nem más, mint mostoha-lánytestvérének, Egyed Olgának a fia, az ő unokaöccse, Györkös Ottó. Vagyis, ha úgy vesszük, rokonok.

Legközelebbi találkozásuk alkalmával már éppen elő akart hozakodni a meglepő felfedezéssel, amikor Györkös, mintegy mellékesen, foghegyről megjegyezte:

– Nem emlékszel rám, Szilveszter bácsi? Vagy elfelejtetted volna, hogy egy családba tartozunk?

Mit tehetett mást, megölelte és édes öccsének nevezte az önelégülten vigyorgó Ottót.

És most, íme, kiújult az ellenségeskedés. Nem ő, nem Egyed Szilveszter akarta, hogy így legyen: forradalmári mivoltában érezte magát megbántva. Györkös Ottó, mielőtt úgy döntött, hogy politikai pályára lép, fűtyült eljönni hozzá, a tapasztalt nagybácsihoz, sőt még alkalmat sem adott arra, hogy az idősebb jussán felajánlhassa támogatását, feltéve persze – ezt már ő tette hozzá gondolatban –, hogy a majdani kormányzati intézkedésekben az Egyed-féle irányvonal és akarat érvényesül.

Ráadásul ez már a második megbocsáthatatlan sértés volt Ottó részéről. New Yorkban, amikor felkínálta szakmai segítségét, Györkös Ottó pimaszul a szemébe nevetett és kijelentette, hogy Szilveszter bácsi már túl vén ahhoz, hogy joga volna beavatkozni az élők dolgába és különben sincs rászorulva senki tanácsára, különösen az olyan elavult marxista

eszmék képviselőjétől irtózik, mint a jóságos gyámapuka, aki akkor hagyta őt faképnél Budapesten, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá.

– Ha gyerekfejjel meg tudtam állni a saját lábamon – vágta oda fellengzősen –, felnőtt férfiként majd csak eligazodom nélküled is. Jobban tennéd, ha készülnél a túlvilági elszámoltatásra, mert ahogy elnézlek, már nem kell sokáig várnod.

Egyed Szilveszter ekkor felvett egy kis papírszeletkét az íróasztaláról és Ottó elé tartotta.

– Látod ezt a darabka papírt a kezemben?

– Látom. Na és?

– Akkor most nagyon figyelj – és gyöngéden rálehelt. A vékony papírszelet meglibbent, Egyed Szilveszter pedig folytatta: – Így foglak téged is elfűjni, megsemmisíteni egyetlen lehelettel. E pillanattól nem vagyunk többé rokonok. Ezt jó, ha az eszedbe vésed.

– Rendben van, kedves bácsi, ha harc, hát legyen harc. De én fogok nevetni a végén! – mondta kevélyen Györkös és zsebre vágott kézzel kísértelt Egyed Szilveszter dolgozószobájából. Az ajtóból még visszaszólt: – Kívánom a sorstól, hogy elevenen érj meg azt a napot, amikor a győztest üdvözölheted bennem. Kérlek, ha egy mód van rá, addig ne halj meg. Látni akarom az arcodat.

– Ki innen! – rikácsolta az öregember és reszkető kézzel egy sárga pasztillát dugott a nyelve alá.

S most, a sír fel araszolva, egyetlen rövid esztendőnek kellett eltelnie ahhoz, hogy belássa: életében először nem ő nyeri a játszmát. Igen, legyőzték.

Bár sosem próbálta, tudott elegánsan veszíteni. Már csupán a kíváncsiság tartotta benne a lelket: az unokaöccse taktikáját szerette volna megérteni. Tagadhatatlan, jól csinálja a fiú, ezerszerte tisztességesebben, ahogyan ő tette hajdanán, amikor még szórakoztatta a küzdelem. Vannak rejtett csapdái, de nem becsstelenek, inkább kiszámíthatatlanok, váratlanok és roppant leleményesek. Kár, hogy megvénült, gyönyörű csatát vívhatnának egymással.

Györkös nemes vad! Kiváló ellenfél, akit nagy diadal volna legyőzni. Sajnos, késő. Az ő ideje lejárt.

Igazából már csak egyetlen kérdés izgatta:

– Kicsoda Pozsár Vince és mi a szerepe Györkös Ottó politikájában?

16. fejezet

– Beszéljen... – nyekeregte az aggastyán. A nagy meleg ellenére lábait és derekát vastag gyapjúplédbe burkolta, fél arcát eltakarta a sok dioptriás, fekete szarukeretes szemüveg, s ettől olyan volt, mint egy gubbasztó halálbagoly. – Mondja el, mit sikerült megtudnia?

Dr. Kárász Magda szánakozva nézte a vénembert és azon tűnődött: vajon mi élteti, mi üzi, hajtja még mindig, amikor tudja jól, hogy már csak búcsúzkodó vendégként időzik testében a lélek. Van-e még valami, amit okvetlenül el kell érnie, s ha igen, mit kezd vele? A halálba, amelyhez nagyon is közel járhat, nem viheti magával, rajta kívül senkije, semmije nincs a kerek világon, csak a mérhetetlenül sok pénz és a még több ellenség. Viszolyogva figyelte a Parkinson-kórtól rángatózó csontváz ujjakat, hogyan markolásszák a karosszék fáját; kerek, golyósima koponyája, mint egy hulló feje előre feszül, nyáltól nedves szája nyitva, a gyulladástól vöröslő szemek hipnotizálva merednek rá.

Több mint harminc esztendő óta – emberi sorsokon és világrészeken át – hűséges követője ennek az élő halottnak, de már nem tart sokáig: a vereség, ami elkerülhetetlennek látszik, bármelyik pillanatban a sírba viheti. S akkor övele mi lesz?... Vajon ráhagyja a vagyonát? Kell a fenének a pénze, van neki is elég, több, mint amennyit élete végéig el tudna költeni. Amióta Magyarországon éltek, saját számlára dolgozott és minden fel nem használt jövedelmét Svájcba utaltatta át. Körülbelül egy milliárd dollár kamatozó készpénzvagyonnal és egy fényűző luxusnyaralóval rendelkezett a francia Riviérán, ahol évente egy-két hónapot töltött!

De minderről csak ő tudott, senki más a világon.

*

Kárász Magda még nem volt 15 éves, amikor elveszítette szüleit és a szüzességét.

Apja a Los Angeleshez tartozó Glendale-ben, egy étterem szakácsaként dolgozott, az anyja ugyanott volt felszolgáló. 56-ban politikai menekültként érkeztek az Egyesült Államokba. A Kárász-házaspár részt vett a Széna-téri harcokban, s szinte az utolsó pillanatban sikerült átcsúszniuk a határon. Ha egyetlen napot késlekednek, holtbiztosan kötél vár rájuk, különösen Kárász Géza pincérre, akinek nevétől még a legelszántabb kommunista ávósok is megremegett a térde.

Kárászné, mint fiatal, kezdő ápolónő, a vérzivataros napokban mindvégig hősiesen kitartott férje és a felkelők csapata mellett. Kötözte a sebesülteket, kenyeret, vizet, kávé és lőszert osztott, hírvivőként száguldozott a különféle és egymással bizonytalan összeköttetésben álló egységek között, habozás nélkül kockáztatva az életét.

Nagyon szerették egymást a férjével.

A nyolc éves Magdikával nem volt gondjuk: bölcs előrelátással már október huszonhatodikán egyik távoli rokonuknál helyezték el, aki közel lakott az osztrák határhoz, így amikor nekivágtak a nagyvilágnak, alig kellett kitérőt tenniük, hogy azon a novembervégi esős éjszakán a kislányt magukhoz vegyék.

Amerikába nyelvtudás és egyetlen fillér nélkül érkeztek, ám a szerencse itt sem pártolt el tőlük – legalábbis ekkor még nem. A Los Angeles-i Magyar Ház közössége karolta fel – más menekültekkel együtt – a családot; munkát, átmeneti lakást szereztek nekik. Kárász ekkor került a magyar tulajdonban lévő étterembe először mosogatónak, majd – ahogy kezdett

belejönni az angol nyelvbe – kisebb-nagyobb feladatokat is rábízott a konyhafőnök. Pincérszelmájából adódóan egykettőre beletanult az amerikai étkezési szokásokba, rövidesen már önálló szakácsként dolgozott és az ételeit mindenki kedvelte.

Az asszonynak nehezebben ment a beilleszkedés.

A felszolgálással óhatatlanul együtt járó molesztálásokat, a férfiak durva, kíméletlen modorát képtelen volt megszokni. Mindamellett sosem panaszkodott, végezte a feladatát összeszorított fogakkal, néhanapján még egy-egy kényszeredett mosolyt is magára erőltetett, így leplezve, hogy a töredékét sem érti annak, amit a vendégek mondanak. Kettőjük fizetéséből az amerikai viszonyokhoz képest túrhatóen megéltek, a hitelbe vásárolt ház részleteit pontosan fizették a banknak és az öt éves Ford árát is törlesztették, amit munkába állásuk után egy héttel vettek meg az étterem gazdájának fiától.

A felnőttekkel ellentétben a kislány gyorsan feltalálta magát az új környezetben.

Hat hónap múlva már folyékonyan, akcentus nélkül beszélt angolul – káprázatos nyelvérzéke segítette később a francia és a német nyelv gyors megtanulásában is –, könnyedén behozta, sőt le is hagyta az amerikai gyerekek tudásszintjét. A kezdeti ugratásokat egyáltalán nem vette a szívére. Pillanatok alatt barátnőkre tett szert, s még be sem fejezte az első évet, egyike lett az iskola kedvenceinek.

A sors iszonyú tréfája, hogy míg szülei a budapesti gerillaharcokat egyetlen karcolás nélkül megúszták – géppisztoly-sorozat végzett velük fényes nappal Glendale kellős közepén. A Kárász-házaspár egy rivális gengszter-banda utcai csetepatéjének lett véletlen áldozata. Senki más nem sérült meg, a bandatagok sem. Csak ők ketten... Az étterem bejárata előtt, déli tizenkettőkor érte őket a golyó.

Úgy haltak meg, hogy még tartoztak a ház árának több mint a felével.

A lány kapott egy szerény összeget a biztosítótól, de ez túl kevés volt ahhoz, hogy rendezze az adósságokat. Nem volt választása. A bank sajnálkozott, de a házat azonnal el kellett hagynia és az iskolából is kénytelen volt kimaradni.

Az egyetlen hely, ahová mehetett – az utca.

A feltűnően szép, jó alakú, dekoratív leány kelendő árucikknek bizonyult, s azonnal lecsaptak rá a szexpiac vámszedői: Magdika – még ki sem heverve a gyászt – napok múlva egy masszázs-szalonnak álcázott huszadrangú bordélyházban találta magát.

Nem sokáig.

Másfél év múlva már az egyik legelőkelőbb Santa Monica-i éjszakai lokál magas tarifájú, luxus üdvöskéjeként járt kézről-kézre nem éppen fiatal, de annál gazdagabb üzletemberek, politikusok körében. Hamarosan vetekedett a híre a filmsztárokéval, aktfotói sűrűn jelentek meg a szexlapok címlapján, az Universal filmgyár még kisebb epizód szerepeket is rábízott – szerény sikerrel.

Itt, ebben a büntől fülledt levegőjű, erotikától átitatott alvilágban talált rá húsz éves korában Egyed Szilveszter, aki akkor a hatvanhatodik esztendejét taposta, s bár férfiereje a vége felé járt, még jócskán voltak elvárásai az élettől. Elbűvölte a leány tüneményes szépsége, értelemről csillogó tekintete, de sokkal inkább az, hogy első együtt töltött éjszakájukon kiderült, a gyönyörű örömlány magyar származású és magyarul lehet vele társalogni, s ami Egyed számára különösen fontos volt: nem is akárhogyan.

– Hajlandó elfogadni állandó barátjának? – kérdezte akkor tőle. – Ígérem, nem bánja meg.

– Az attól függ... – válaszolta Magda.

– Mitől?

– Ha garantálja, hogy tanulhatok, oda megyek, ahová akarja és azt tesz velem, amihez kedve van.

– Áll az alku. Reggel szedje össze a holmiját és velem jön New Yorkba. E perctől kezdve én viselem a gondját, kitanítatom, velem lakik, mellettem fog élni és dolgozni, megismeri a pénzszakmát, olyan lesz, mintha a titkárnőm lenne, s ha éppen Európába visz az utam, ami sűrűn megesik, elkísér. Többé nem válunk el egymástól. De két dolgot meg kell ígérnie.

– S mi lenne az?

– Rajtam kívül nem lehet senkije és engedelmeskedik minden utasításomnak. A javát akarom. Soha többé nem kell áruba bocsátania a testét, kivéve, ha én kérem bizonyos céljaim elérése érdekében, de akkor muszáj. Művelt, dúsgazdag, nagyvilági nővé teszem magát, ám ennek ára a feltétlen hűség és a vita nélküli, vak engedelmesség. Törvénybe ütköző dolgokra soha nem fogom kényszeríteni, de előfordulhat, hogy nem ért egyet a módszereimmel, mert túl keménynek találja azokat. Így is vállalja?

Magda rábólintott – s ezzel élete legjobb, legkifizetődőbb döntését hozta meg.

Egyed még tíz éven át kezelte szeretőjeként, bár egyre mérsékeltebb igényekkel, végül teljesen megszűnt közöttük a szexualitás, és – szigorúan megőrizve a három lépés távolságot – fokozatosan leány-apa kapcsolat alakult ki közöttük. Magda Párizsban szerzett közgazdász és jogi diplomát, még hozzá kitüntetéssel, de ami ennél is százszor értékesebb volt: Egyed Szilveszter okos, mindenre kiterjedő irányítása mellett tökéletesen megismerte a nemzetközi pénzvilág legrejtettebb rafinériáit. Előfordult, hogy Egyed utasítására a bájait is fel kellett használnia valamely fontos cél érdekében, de ez semmi gondot nem okozott számára, néha még élvezte is. Egyed Györkös Ottóra is ráuszította New Yorkban, de Magda ezúttal kudarcot vallott. A fiatalember belenevetett a képébe és csak annyit mondott:

– Mondja meg a főnökének, hogy korábban keljen fel, ha engem akar horogra akasztani, vagy jobb csapdát állítson. Maga, drágám, túlságosan rámenős, ezzel az útszéli stílussal nálam nem jut semmire. Tanuljon jó modort! – s mert Magdának is tetszett a férfi, hiúságában sértve, sosem bocsátotta meg a goromba visszautasítást. Ettől kezdve saját ellenségeként gondolt rá.

Egyed Szilveszterrel nem volt titkuk egymás előtt – legalábbis Magda ebben a hiedelemben élt. S amikor Egyed úgy határozott, hogy hazatelepül Magyarországra, egy pillanatig sem volt kétséges, hogy dr. Kárász Magda oda is vele tart, néhány más személlyel együtt, akik Egyed szűkebb csapatának megbízható tagjai voltak.

Magyarországon akkor kezdett elhidegülni köztük a viszony, amikor az öregúr politizálásra adta a fejét. Magda világéletében gyűlölte a politikusokat, szülei végzetének okozóit látta bennük, és csak nagyfokú önmérséklettel volt képes követni atyai barátját ezen az úton. Ennek ellenére töretlen hűséggel kitartott mellette, mert lekötelezettnek érezte magát az aggastyánná vénült hajdani szeretővel szemben, aki – mint ígérte – valóban művelt, gazdag dámát faragott belőle, az egykori örömlányból.

Több mint harminc év kötötte össze őket. Olyan hosszú idő ez, ami már-már egy házassággal felér.

*

Magda gondolatban keresztet vetett, úgy válaszolt:

– Hogy mit sikerült megtudnom? Gyakorlatilag semmit. Györkös Ottó játszik, titkolózik, lyukat beszél a párttagjai és az újságírók hasába, de egyetlen konkrétumot ki nem ejt a száján,

még a választási program téziseit is a tagsággal mondatta el. És micsoda tagság, uramisten, azt látnia kéne. Szedett-vedett söpredék, csupa melós, külvárosi csöcselék, alig látni közülük egy-két intelligens, értelmiségi arcot Legalábbis nekem így jelentették.

– És Párkai? Ő hogyan kerül a képbe?

– Nos, ez az, amit végképp nem értek. A professzor, ha jók az értesüléseim, mindig távol tartotta magát a politikától, itthon is, Amerikában is. Elképzelésem sincs, mivel tudta Györkös rávenni, hogy a katedráját feladva hazajöjjön és neki korteskedjék. Ez is egyike azoknak a rejtélyeknek, amelyek megfjtéséhez én kevés vagyok. Pénz? Kizárható, mert Párkai nagyon gazdag ember, tudományos munkásságával szerzett vagyona révén és elhunyt felesége örököseként multimilliomos. Hírnév, rang? Van neki, több is, mint szeretné. Érthetetlen, és egyelőre nem találok rá semmilyen ésszerű magyarázat!

– Igen, ez valóban különös. Nem tudnánk megvenni?

– Talán. Éppenséggel megpróbálhatjuk. Van egy ötletem, ehhez kérem a hozzájárulását, talán sikerül. Megbeszéltem Földessel, a devizafőosztály vezetőjével – ő még Bostonból ismeri, két éven át a tanítványa volt –, hívja meg a Hiltonba vacsorára. Párkai ugyanis ott lakik. Földes a mi emberünk, ő hívta fel a figyelmemet Korompainéra is, a tenyeremből eszik...

– Legalább juttat neki néha egy-egy falatkát? – mekegett az öreg, amit akár nevetésnek is lehetett venni, ha nagyon akarta az ember.

– No de Egyed úr!... – ráncolta a homlokát méltatlankodva Magda. – Ez ízléstelen volt.

– Tartogassa másoknak a szende kislányszerepét. Folytassa. Tehát mi van Földessel?

– Földes azt mondta a professzornak, hogy amennyiben nincs ellene kifogása, szeretné a barátnőjét is bemutatni, aki természetesen én leszek. Külön érkezünk, én valamivel hamarabb. Földes majd odatelefonál az étterembe, hogy az édesanyját váratlanul kórházba kellett vinnie, egy órányi türelmet kér, így ott maradunk bizalmas kettesben Párkaival. Remélem, a többi már gyerekjáték lesz.

– Csak ne legyen olyan biztos a dolgában – károgta az aggastyán. – Azzal az izével, azzal a segédmunkással sem tudott elbánni.

– Pozsárra gondol? – Magda zöldeskék szemei összeszűkültek a haragtól. – A kis hülye! Azt hiszi, olyan könnyen kiszabadul a kezeim közül! Keservesen megbánja még, hogy ellenkezni mert velem! Térden állva fog könyörögni, hogy a szoknyám szélét megérinthesse. Ismét rászabadítom Korompainét, azt akarom, hogy megint eljöjjön hozzám.

– És mit válaszolt?

– Még semmit. Ma este adja át a nő az üzenetet. Egyetért ezzel a lépésemmel?

– Természetesen, igen, sőt hamarabb kellett volna. Nem is értem, miért várt idáig. De figyelmeztetem, most ne álljon meg félúton, ha kell, maga erőszakolja meg az ifjú uracskát, az a fontos, hogy minden rögzítve legyen. A mikrofonokat, a kamerákat saját kezűleg ellenőrizze, nehogy az utolsó pillanatban derüljön ki, hogy valami baj van velük. Tökéletes képet és hangot akarok, megértette? Közelképeket! Sokért nem adnám, ha láthatnám Ottókánk arcát, amint megpillantja a kedvencét a maga meztelen combjai között. Ha sikerül, a markunkban tartjuk a fiatalembert, s rajta keresztül Györköst és csapatát. Térjünk a lényegre: tudja már, mi a szerepe Györkös mellett?

– Sajnos, csalódást kell okoznom, nem tudom. Korompainé olyan buta, mint a sötét éjszaka, minden áldott nap ott sündörög Pozsáréknál, de semmi eredmény. Ez a kis senkiházi vagy bolond, vagy nagyon is sok esze van. Középút nem lehetséges. Hogy mást ne mondjak, a

kampánynyitó nagygyűlésen olyan kerek beszédekét vágott ki, hogy az emberek felállva tapsoltak neki. Parancsoljon, megnézheti és végighallgathatja a felvételeket a gyűléseikről – nyújtott át néhány videokazettát.

– Rakja be a legutolsót a készülékbe, majd később belenézek. Más?

– Korsós és az emberei eltűntek, fogalmam sincs, mi van velük. Könnyen lehet, hogy lebuktak, így átmenetileg az a vonal bedugult. Szomódi közelébe férközni lehetetlenség...

– Nem szeretem azt a szót, hogy lehetetlen. Kedvesem, jól néztem volna ki, ha én...

– Tudom, tudom, a maga idejében ez ismeretlen fogalom volt – szakította félbe türelmetlenül Kárász Magda. – Csakhogy most más világot élünk, drága barátom. Nyakunkon a harmadik évezred.

Az aggastyán reszkető ujjával a szemét dörzsölgette. Vaksin pislogott a nőre, nem válaszolt. Amikor nagy sokára megszólalt, hangja fakón kongott.

– Mi a véleménye, de őszintén: megnyeri Györkös a választást?

– Pardon, a jövőbelátás nem az én specialitásom...

– Ne térjen ki a kérdés elől!

– Szó sincs róla, nem kitérni akarok. De azt nem várhatja el, hogy megjósoljam, mi történik egy hónap múlva. Györkös rendkívül ügyes, hatásos szónok, a kampánygyűlésein napról-napra többen vannak, legutóbb például egy egész footballstadiont töltött meg. Negyvenezer ember! Ugyanakkor lehetet... elnézést... nehéz a kártyái mögé látni. De ha mindenáron az igazságot akarja hallani, szerintem győzni fog, és kényelmes parlamenti többséggel alakíthat kormányt.

– Mire alapozza ezt a határozott véleményét? Netán maga is behódolt neki?

– Bizonyos értelemben, igen. Mindig tiszteltem az erős embereket, és legszívesebben megkérném a kezét, hozzámennék feleségül, az sem érdekelné, ha tucatjával tartana mellettem szeretőket. Nagyon jól emlékezhet, hogy volt, amikor meg tudtam volna fojtani, de azóta sok víz lefolyt a Dunán, ma már más időket élünk. Hogy visszatérjek a választásokra, van egy behozhatatlan előnye velünk és a többi párttal szemben. Ön és a pártvezér társai egymást akarják legyőzni, Györkös pedig a választókat kívánja meggyőzni. Elnézést a szójátékért... de hajszálpontosan fedi a valóságot! Györkös Ottó nem törődik senkivel, mi viszont csakis és kizárólag vele foglalkozunk, a reklámhadjáratunk nulla, az ellenkampányunk lagymatag, úgyszólván kimerül abban, hogy kémkedünk utána. Mondhatok valami személyeset?

– Mondja.

– Néha az az érzésem, hogy maga nem is megverni akarja Györkös Ottót, hanem támogatni...

– Hallgasson! – rikoltott fel a vénember.

– Bocsánatot kérek... eljárt a szám.

Az öregember szemei lecsukódtak, álla a mellére billent. Magda már úgy vélte, hogy a hosszú beszélgetés kimerítette és elaludt. Előfordult máskor is. Sípólva, szaggatottan vette a levegőt, rángatózó kezei nekikoccantak a karosszék oldalának. Pipaszár nyaka oldalra dőlt, szája lefittyedt és vékony csíkban csurgott állára a nyál. Gusztustalan, visszataszító látvány – hogy volt képes ezzel a csúfsággal évekig egy ágyban aludni? – gondolta hátborzongva.

Hosszú percek teltek el így. Magda már menni készült, amikor az aggastyán feltekintett. A nő meglepve látta, hogy az öregember mosolyog.

– Maradjon még... Igaza van, nem akarok győzni Györkös Ottó ellen. Már nem. Egyetlen kívánságom van: szeretnék vele személyesen találkozni. Ha ezt elintézi, szabadon ereszttem, megkapja a végkielégítését és akár holnap beállhat hozzá kampányfőnöknek. Mondja le a találkozót Párkaival, felejtse el Földest, Pozsárt és azt a nőt, s azonnali hatállyal rúgja ki a maradék beépített emberét, ha még van ilyen. Koncentráljon arra, hogy összejöhessek az unokaöccsémme.

– A... az unokaöccsével? Kiről beszél, Egyed úr?

– Györkös Ottóról. Menjen el hozzá, boruljon előtte térdre, vagy csináljon, amit jónak lát, a részletek nem érdekelnek. Hozza nekem ide Ottót, lehetőleg még ma. És mondja meg azt is, ha volna erőm, magam mennék el hozzá, hogy tiszteletemet tegyem. Így mondja el neki, szóról szóra, egyetlen betűt se változtasson. Megértett?

– Nem egészen... – hebegte leforrázva Kárász Magda. – Györkös Ottó az unokaöccse? Soha nem beszélt erről, még csak célzást sem tett rá. Nem ezt érdemeltem magától, Szilveszter.

– Megvolt rá az okom, elégedjen meg ennyivel és próbáljon megbocsátani. S most tegye, amit kértem. Menjen! Siessen már! De még előtte rendelje ide az ügyvédemet haladéktalanul, azonnal.

*

Györkös Ottó még aznap délután megjelent Egyed Szilveszter rózsadombi villájában. Több mint három órán át tartott a találkozó, és átnyúlt az estébe.

Amikor a vörös salakkal felszórt úton a kijárához ért, zsebkendőjét vett elő és megtörölte könnyben úszó szemét. Arcát égnek emelte és azt mormolta:

– Na, Uramisten, én megtettem, ami tőlem telhető. Most te következel!

Pozsár Vince sorsa megpecsételődni látszott.

17. fejezet

Amikor Györkös Ottó belépett Egyed Szilveszter szobájába, az öregember ölében nyitott fényképalbum hevert, az asztalon félig telt pohárban limonádé, az italban citromszeletek úszkáltak, a helyiséget átlengette valami furcsa, áporodott, fanyar illat.

A teste nem mozdult, csak a fejét fordította lassan az érkező felé. Zsebkendőjét kotort elő háziköntöse zsebéből és nedvező szemét törölgette, közben szaporán pislogott. Visszarakta az arcát eltakaró szemüvegét, az ujjnyi vastag lencse lehúzta orrára a nehéz fekete szarukeretet. Nyögdecselve köhintett, majd a Parkinson-kórtól rángó kezével nehézkesen a pohárért nyúlt és kortyintott a limonádéból. Az ital kilocsant, végigcsurgott az állán, lefolyt a nyakáig, köntöse ujjával törölte le.

Mindkettőjükön látszott, hogy megrendítette őket a találkozás. Györkös még mindig az ajtónál állt, várva, hogy beljebb invitálják, az öregember pedig egyszerűen képtelen volt megszólalni.

Végre többszöri próbálkozás után sikerült annyit kipróbálnia a torkán:

– Hát eljöttél végr... – nem folytathatta, mert fuldokló köhögési hullám tört rá. Kénytelen volt ismét inni egyet.

– Hívtál – mondta Györkös kimérten és egy lépéssel közelebb jött.

Hallgattak. Egymást nézték, vizsgálgatták.

Harminc éve nem találkoztak személyesen.

Györköst váratlanul érte a nagybácsi rozzantsága, bőrének pergamenszerű szürkése, s az, ahogyan feje és a keze ütemesen reszket, ami alighanem már a teljes, végső leépülés jele. Egy pillanatra átfutott rajta a szánakozás, ugyanakkor felágaskodott benne az évtizedek alatt felgyülemlett harag is, annak az ádáz küzdelemnek az emléke, amit egymás ellen folytattak. Most, amint csöndben figyelte a másikat, rádöbbsent, hogy amióta az esztét tudja, Szilveszter bácsi mindig is úgy jelent meg lelki szemei előtt, mint valami gonosz varázsló, aki abban a pillanatban lép ki egy borzalmas rémmeséből, csak a hegyes sipka hiányzik a fejéről. Még siheder korában is szentül meg volt győződve, hogy Szilveszter bácsi bárkit képes varangyos békává változtatni, s ha vele álmodott – ami sokszor megesett –, babonás rémülettel, a halálfélelemtől reszketve ébredt.

Egyed Szilveszter is a múltban járt.

Felidézte magában azt a percet, amikor 1935-ben – titokban, álnéven, hamis útlevelemmel érkezve az országba –, egy nyári éjszakán először tartotta karjaiban mostohanővére újszülött gyermekét és azt, amikor 1946 februárjában, letartóztatása előtt egy hónappal, a már halálos beteg Olgának szavát adta, hogy gondját viseli a fiának. Györkös Kálmán soha nem tért vissza a háborúból, csupán pár soros hivatalos levélben tudatta az akkori hadügyminisztérium, hogy a brijanszki mocsaraknál hősi halált halt. Olga egyetlen pillanatig sem volt képes beletörődni férje elvesztésébe, szinte törvényszerű volt, hogy követi a síron túlra is. Valójában kétoldali tüdőgyulladás vitte el.

Most mindketten kissé megzavarodva, a pillanat képtelenségétől bénultan meredtek egymásra. Percek teltek el így és egyikük sem tudott megszólalni.

Végül a fiatalabbik volt az, aki erőt vett magán.

– Szervusz, Szilveszter bácsi.

– Szervusz, Ottó – zihálta az öreg. Keze rebbent, hogy kinyújtsa, aztán visszahanyatlott a térdére. – Ül le, ne ácsorogj itt előttem, mint egy szabadságszobor. Nem Amerikában vagyunk.

– Köszönöm! – mondta Györkös és helyet foglalt a szemközti fotelban. Elhúlva figyelte a vénember fejének, aszott kezének rángatózását, s amikor a hullószerű szemek végigtapogatták, ugyanúgy futkározott hátán a hideg, mint gyerekkorában. Úristen, miként lehetséges, hogy ez a test még egyáltalán működik, hiszen alig pislákol már benne élet. Legutolsó találkozásukkor aránylag jól tartotta magát, hangja sem volt ennyire fakó és erőtlen, az esze pedig vágott, mint a penge. Miként néhány órával ezelőtt dr. Kárász Magda, ő is azon tűnődött: vajon mi hajtja még mindig, mi ad értelmet annak az elkeseredett küzdelemnek, amit ellene folytat? Pénz? Ugyan! A milliárdjait nem dughatja el a koporsóba, amely – ismervén mindenre kiterjedő figyelmét – bizonyára itt várja készenlétben valamelyik szobában, riasztóval felszerelve, gondosan méretre szabva, és naponta ellenőrzi, nem lopták-e ki belőle a fejpárnát.

– Fölötted is eljárt az idő. Őszülsz... – nyekeregte az aggastyán, kárörvendő mosollyal a ráncain.

– Majdnem pontosan napra, éppen harminc esztendeje találkoztunk utoljára – felelte hűvösen Györkös. – Egyikünk sem lett fiatalabb.

– Hát nem... – Egyed reszkető feje oldalra nyaklott, mintha megviselte volna a néhány szavas mondat. A fényképalbum megcsúszott, Györkösnek kellett utánakapnia, nehogy leessen.

Csodálkozva látta, hogy a nyitott albumból az édesanyja fiatalkori arcképe mosolyog rá.

Kérdően nézett a nagybácsira.

– Igen, az anyád fényképét nézegettem... – suttogta Egyed Szilveszter. – Hasonlítasz rá. Ahogy öregszel, egyre inkább emlékeztetsz az anyádra. Akarod magad látni kisfiúként? Nézd, itt vagy, apáddal együtt. Ez a felvétel egy héttel azelőtt készült, amikor Kálmánt kivitték a frontra. Édesanyád ajándéka. Megtartottam... nem is tudom, miért. Emlékszel még apádra?

– Kevéssé... homályosan. Itt hat-hét éves lehetek – vette át az öregembertől Györkös az albumot. Mélázva nézegette a göndör hajú kisfiút és a magas, széles vállú, sudár termetű férfit. Visszalapozott anyja fényképéhez. Madonnaarcú, szép ifjú nőt látott a képen, szeméből angyali jóság, szelídség és tisztaság áradt, ajkán alig észrevehető, félénk mosoly derengett. Bal válla enyhén előredőlt, fejét tenyerére hajtotta, apró, gyémántköves gyűrű díszítette a kisujját.

– És a karikagyűrűje? Hogyhogy nem viseli? – kérdezte csodálkozva.

– Ekkor még lány volt, tizennyolc éves, és azt reméltem, hogy én leszek a férje.

– Te? – döbbsent meg Györkös. – A saját nővéredet akartad elvenni?

– Elfelejtet talán, hogy nem voltunk vérszerinti testvérek? Együtt nőttünk fel, ez minden. Ne tegyél úgy, mintha most hallanád először. Éppen ezt vágtad a fejemhez a legutolsó találkozásunkkor. Vagy már erre sem emlékszel?

– Ne haragudj... igazad van, őszintén sajnálom! – érintette meg a nagybácsi karját Györkös. – Bolond voltam, éretlen, beképzelt tacsó, és ezerszer megbántam. Kérlek, bocsáss meg, ha tudsz. De azt tényleg nem sejtettem és anyám sem beszélt róla soha, hogy szerelmes voltál belé.

– Mert fogalma sem volt róla. Én ekkortájt Párizsban éltem, levelet is ritkán merem küldeni, s akkor is csak néhányszavas üdvözetet, aláírás nélkül, mert nem akartam kitenni a családot a politikai rendőrség zaklatásának. Nem a legjobb hírem volt annak idején Magyarországon.

Abban reménykedtem, én bolond, hogy Olga utánam jön. Amikor megfelelő anyagi hátteret sikerült kialakítanom, hívtam őt, látogasson meg és ekkor derült ki, hogy Györkös Kálmán megjelent a színen. Fényképet is kaptam, amin ketten voltak, kéz a kézben, ragyogva a boldogságtól, s rögtön tudtam, hogy egy olyan férfiszépséggel, mint édesapád volt, sohasem vehetném fel a versenyt, de nem is mertem volna próbálkozni. Ezután még párszor találkoztunk: például a te születésedkor és persze negyvenöt után. Súlyos betegen, özvegyként láttam viszont jó anyádat. Meg se fordult a fejemben, hogy feleségül kérjem, nem is lett volna értelme. Hiába kézbesítették a hivatalos gyászjelentést, egy másodpercig sem volt hajlandó özvegynek tekinteni magát, hallani sem akart a férje haláláról. Azzal viszont tökéletesen tisztában volt, hogy gyógyíthatatlan. Kért, hogy vigyázzak rád. Azt hiszem, nem így képzelte el a gyámkodásomat.

– Most mit vársz tőlem, mit mondjak... ? – nevetett kényszeredetten Györkös. – Gyanítom, nemigen rajongtál az apámért.

– Hogy nem rajongtam? – visított fel az öregember. – Gyűlöltem! Érted? Igen, gyűlöltem, ahogy csak ember embert gyűlölni képes, meg tudtam volna ölni, a fogammal téptem volna szét, a vérét kívántam, amiért elrabolta tőlem a legszentebbet, az egyetlen lényt, akit egész nyomorult életem során teljes szívemből szeretni tudtam. És rajta keresztül gyűlöltelek téged és elátkoztam ezerszer, milliószor mindent és mindenkit, a világot, az országot, ahol éltetek, de leginkább önmagam, amiért hagytam, hogy Olga másé legyen. Amikor ellened harcoltam, a múlttal is hadakoztam, az apádat láttam benned, lelkem legmélyén az iránta érzett bosszúvágy hajtott... s mellesleg a te végtelen pimaszságod. A vigyorgásban ő köszönt vissza, Györkös Kálmán, és én ezt az utálatos vigyort akartam letörölni a képedről.

– Halvány sejtelmem sem volt minderről. Én csupán, mint üzleti...

– Hja, édes fiam, ne feledd, nekem legalább olyan konok fejem van, mint neked. Azonkívül remek küzdőtárs vagy, ösztönzőleg hatottál rám. Már-már szinte élveztem a harcot.

– Bevallom, megrendített, amiket elmondtál, s ha korábban tudom, talán sok minden nem így alakul, és én is másképpen közeledek hozzád. De ha eddig magadba zártad, miért mondod el most, amikor ugyanúgy ellenfelek vagyunk, mint régen, ha nem még jobban?

– Hogy miért? Nos, ezért kértem, hogy gyere el. Le kívánom zárni a múltat. Érzem, hogy már kevés időm van hátra és nem akarok rendezetlen ügyeket hagyni magam után. A Schlosserekből sohasem sikerült senkit megtalálnom, igaz, nem is nagyon kerestem őket, ennél fogva te vagy az egyetlen rokonom...

– Rokonod? Hiszen éppen az előbb mondtad, mennyire gyűlölted az...

– Ne szakíts félbe! Mindegy, mit mondtam! Akkor a múltból beszéltünk, most a jelenről. Spongyát rá, vége, nincs értelme felhánytorgatni, mi történt hetvenegynéhány évvel ezelőtt. Én Egyed vagyok, és épp úgy a családhoz tartozom, mint te. Ha a nagyszüleid, akiket én anyámként és apámként tiszteltem, nem fogadnak be, nem nevelnek úgy, mint a saját gyermeküket, valószínűleg nem érem meg az óvodáskort sem. Ezért úgy határoztam, véget vetek ennek az értelmetlen marakodásnak, ami közöttünk folyik. Tudomásul veszem, hogy legyőztél, s ami a legfurcsább, még csak nem is bánkódom emiatt, ellenkezőleg, imponálsz nekem. Büszke vagyok rád, öcsém. Igen! Legyőztél a koroddal, az eszeddel, a kitartásoddal és a sikereiddel, amiket mindig elismertem és bámultam. Békét ajánlok, Ottó, és még valamit, de erről majd később. Először is tudnom kell: hajlandó vagy-e fátylat borítani a múltra?

– Szilveszter bácsi... – mondta a megindultságtól remegő hangon Györkös –, én lennék a legboldogabb, ha megszűnne közöttünk ez az áldatlan állapot. Csak azt sajnálom, hogy ez a pillanat nem harminc vagy ötven évvel korábban történt. Szeretnék megölelni!

– Gyere – sóhajtott a aggastyán. – Ölelj meg és ülj ide mellém. Húzd közelebb a fotelodat, mert nehezemre esik a beszéd, pedig még sok mondanivalóm van. Tehát szent a béke, öcskös?

– A nagybátyám vagy, testestől, lelkestől! Apám helyett az apámnak tekintelek!

– Jól van, fiam, köszönöm – bólintott Egyed Szilveszter mélyet sóhajtván és letörölte arcáról a könnyeket. – A múlttal tehát végeztünk, akkor most beszéljünk a jövőről. Mondd meg nekem, miért akarsz miniszterelnök lenni? De ne hazudj! A hatalom érdekel?

– Nem, esküszöm az anyám emlékére, hogy semmiféle hatalomvágy nincs bennem. Lehet, hogy kissé színpadiasan, vagy ha neked úgy jobban tetszik, nevetségesen, patetikusan hangzik, de a legőszintébb hazafiúi érzélem vezérel. Számomra nem üres politikai szólam, hogy az országot kivezesse abból a feneketlen mély gazdasági és erkölcsi válságból, amelybe a diktatúra évtizedei sodorták. Gyerek- és ifjúfejjel, majd később felnőttként mintegy húsz éven át lehetőségem volt megismerni a bukott rezsimet, mivel benne éltem, és gyökerestől megundorodtam tőle...

– Nem csodálom... olyan vezetőkkel... – motyogta maga elé kajánul Egyed Szilveszter.

– Amikor elkezdődött a bomlás, s már látni lehetett, hogy a rendszer menthetetlenül összeomlik, mert nincs más kiút, elhatároztam, hogy a hátralévő életemet és teljes magánvagyonomat arra használom, hogy helyrehozzam azokat a bűnöket, melyeknek részben okozója és egyben haszonélvezője is voltam. Ilyen világcsavargó szájából, mint jómagam, ez eléggé hihetetlen, de próbáld félretenni az előítéleted: igenis, én halálos komolyan gondolom a küldetésemet, és végre is hajtom tűzön-vízen át. Isten engem úgy segítjen!

– Hiszek neked – bólintott a nagybácsi. Reszkető kézzel felemelte a poharat és ivott egy kevés limonádét. Néhány csöpp lecsurgott az állára, Ottó zsebkendőjével gyöngéden megtörölgette.

– Természetesen – folytatta Györkös – ezt így, ahogy most neked, nem mondhatom ki a világ előtt, mert a bolondok házába csuknának, és egy szavamat se hinnék el. Önzetlenség és őszinteség a politikában eleve gyanús. Ezért hát szajkózom én is azt, amit általában szoktak, s csak óvatosan, apránként csöpögtetem az új szellemet azokba, akik erre érettek. Mivel rajtad kívül nekem sincs senkim, az sem érdekel, ha az utolsó fillérem rámegy, csak sikerüljön. Bizakodó vagyok, mert vannak néhányan, akik előtt nyíltan beszélhetek, ők megértenek s az én utamat akarják járni. Nem sokan, de éppen elegendő ahhoz, hogy egy jobb, reményteljesebb irányba fordítsuk az ország szekerének rúdját. Ennek a népnek boldognak és sikeresnek kell lennie, s én bizonyos vagyok abban, hogy képes rá! A szenvedést már megtanulta, ideje belekóstolnia valami jobba is.

– Szép – mondta Egyed Szilveszter. – Gyönyörű eszme és nincs okom kételkedni abban, hogy igazán hiszed és meg is valósítod. A képességeidet volt alkalmam megtapasztalni. Mennyi pénz van?

Györkös megrezzent, még működött benne a régi reflex, de aztán válaszolt.

– Ha mindent összevetek, mintegy huszonöt milliárd dollár fölött rendelkezem. Az itthoni vállalataimat eladtam, az amerikai és európai érdekeltségeimet pedig még akkor felszámoltam, mielőtt visszaköltöztem Magyarországra, a pénz egyelőre egy svájci számlán kamaatozik. Természetesen, ha sikerül elnyernem a miniszterelnöki széket, az utolsó fillérig hazahozom.

– Vagyis ezért szabadultál meg a cégeidtől – nevetett göcögve Egyed. – Sok álmatlan éjszakát okoztál nekem a lépéseddel, te betyár, de az a gyanúm, nem csak nekem, hanem sokunknak. Tehát huszonöt milliárd dollár, annyit mondtál, ugye? Nem kis összeg, ezzel már

lehet valamit kezdeni, s akkor vegyél még hozzá százhatvan milliárdot. Mert nekem meg ennyi van és úgy döntöttem, téged teszek meg kizárólagos örökösömmé, a mai naptól szabadon rendelkezhetsz a vagyonommal. Tessék, olvasd el ezt a papírt. A végrendeletem, ma délből készült, úgyszólván meg se száradt rajta a tinta. Ez az a bizonyos *másik* téma, amiről sürgősen beszélni akartam veled.

Györkösnek elakadt a lélegzete a váratlan és hihetetlen ajánlattól. Torkában dobogó szívvel olvasta a végrendelet másolatát és az Egyed-vagyon feletti teljes körű felhasználási jogot biztosító okiratot. Minden az ő nevére került, a pénz, a bank, s még ez a ház is, ahol beszélgettek, a fotel, amelyben ült. E pillanattól a földkerekség egyik leggazdagabb emberének tudhatta magát.

– Uramisten! – nyögte szédelegve. – Jézusmária, Szilveszter bácsi! Ez együttesen több, mint a teljes külső és belső államadósság! Kifizetem az összes hitelezőinket, az átkozott uzsorakamatjaikkal együtt. Elképzelem, hogy prűszkölnék majd a dühtől! Akár saját zsebből finanszírozhatom a költségvetést – de kamatmentes hitellel. Bácsikám, ha ez igaz, Magyarország fellélegezhet! Jól meggondoltad?

– Igen. Tudod, fiam, nem csak te, én is sokat ártottam ennek a balsorssal megvert kis országnak, ha nem is közvetlenül, ám közvetve annál inkább. Ideje, hogy valami keveset jóvátegyek. Ismersz, soha nem voltam vallásos, és most a sír szélén már daczból, vagy minek szépítsem: talán félelemből, már nem is akarok megtérni. Ha van Isten, majd eldönti, hogy a pokolnak melyik bugyrában tartogat részemre egy kényelmes üstöt, ha nincs, hát akkor meg úgyis mindegy. Mégis azt mondom: adj meg a te Istened és a magyarok Istene, hogy sikerüljön mindaz, amit felvázoltál. De vigyázz, Ottó, én odaátrol is figyelek, s ha nem állod a szavad, ha te is csak egy leszel a hazudozók, a népámítók, a zsarnokok közül, visszajövök és megátkozlak. Ami pedig az én szépséges Magdámát illeti...

Elhallgatott, mintha maga is visszarettenne a névtől. Györkös kivárt, aztán biztatóan mondta:

– Folytasd, Szilveszter bácsi. Kárász Magdáról kezdtél beszélni.

– Igen, ő az én egyetlen lezáratlan ügyem. Egy nyilvános házból emeltem ki húsz éves korában, a teljes és végső lezüllés határán. A szülei meghaltak. Fiatal és szép volt, sugárzott belőle a becsvágy, az akaraterő. Nem tagadom, kissé meg is szédített. Vén számár létemre tüzet fogtam, még azt sem tartottam kizártnak, hogy feleségül vegyem, de idejében megállított a józan ész, de még inkább az ő önfejűsége: mániákusan ragaszkodott a függetlenségéhez. Kölcsönösen hasznára voltunk egymásnak. Ő kikerült az alvilági környezetből, tanulhatott, komoly karriert futott be. Mellette mindig fiatalabbnak érezhettem magam. Elhagyhatott volna, csábították pénzzel, ranggal, de ő mindvégig kitartott mellettem jóban, rosszban, még az aljasságaimban is osztozott. Hálával tartozom neki, ha nem is mutatom előtte. Többet érdemelne, mint amit tőlem kapott. Rád hagyom, vigyázz rá, talán neked sikerül pótolnod azt, amit én elmulasztottam: a megbecsülést. Nyugodtabban várom a halált, ha tudom, minden rendben van körülötte. Felejtsd el a bűneit, parancsra tette, nem meggyőződésből. Ő nagyon tisztel téged, értékes barátot nyersz vele, ha a megfelelő helyre állítod. Rendkívül képzett, Magyarországon nem sok hozzá mérhetőt találsz, s bár ő nem sejti, rajtam is rég túltett szakmailag. Félelmetesen okos és ravasz, de a végtelenségig megbízhatasz benne. Ha egyszer melléd szegődik, sosem fog elárulni, ilyen a természete.

– A szeretőd?

– Hát persze, az... volt. Talán több is annál. De ennek már semmi jelentősége.

– Ne félj, gondom lesz rá, megígérem. Köszönök neked mindent, Szilveszter bácsi. A múltat is, a jövőt is – mondta Györkös Ottó és megcsókolta azokat a reszkető, vézna csontváz-kezeket. –

Nem fogsz bennem csalódni. – Felállt, a papírokat a zsebébe tette. – Bocsáss meg, most mennem kell, várnak rám.

– Még egyet árulj el: ki a manó ez a Pozsár Vince, hogy úgy dédelgeted és őrizteted, mint a szemed fényét? Ez volt számomra mindig a legizgatóbb kérdés. Vagy ez is csak egy trükk, ügyes megtévesztés? Minden figyelmet ráterelsz, miközben te...

Györkös félbeszakította az öregember kérdését.

– Ez egyszer tévedsz, Szilveszter bácsi, Pozsár nem trükk, bár mindenki annak hiszi. Pozsár számomra *jelkép*, és azért van rá szükségem, hogy egy pillanatig se feledjem a végcélt, amit kitűztem magam elé. Mielőtt kiemeltem volna az ismeretlenségből, két teljes éven át figyeltettem minden lépését, tanulmányoztam a magánéletét, s nem létezik olyan, amit ne tudnék róla. Ő az én lelkiismeretem legfőbb őre, olyan, mint egy útjelző tábla, amely nem engedi, hogy rossz irányba induljak. Az volna a legjobb, ha személyesen megismernéd.

– Bemutatod nekem?

– Természetesen.

– Mikor?

– Miután megnyertük a választást.

– De azt még mindig nem mondtad el, hol, mire kívánod alkalmazni őt? Magad mellé veszed?

– Fordítva lesz, Szilveszter bácsi. Remélem, hogy ő fog felettem állni.

– Elképzelni sem tudom, miben sántikálsz. Annak az embernek fogalma sem lehet a magas politikáról, a közgazdaságtanban, államtudományi ismeretekben nem jártas, a nemzetközi jogról már nem is beszélek. Párkait, Vermest és a többieket még megértem, de a te híres-nevezetes Pozsár Vince barátod egyszerű, iskolázatlan munkás, rendes tanult szakmája sincs.

– Így van. Az egyszerűk között a legegyszerűbb. Egyszerűbb már nem is lehetne.

– Még előttem is titok?

– Nem, előtted többé nincs titkom – mondta Györkös és visszaült a fotelba.

Negyedóra múlva az aggastyán egyedül volt a szobájában. A fejét csóválta és gurgulázva kacarászott, jókedvében a fotel karfáját csapkodta.

– Mennyi esze van az én unokaöcsémnek! – hajtogatta büszkén. – De azért megnézem magamnak ömértóságát. Majd én levizsgáztatom!

Visszavette ölébe a fényképalbumot. Fellapozta azt az oldalt, ahol Olga mosolygott vissza rá és sokáig nézegette elérzékenyülve. Reszkető kezével szájához emelte és megcsókolta a homlokát.

– Most már hármunké a fiú – suttogta lehunytt szemekkel. – Ti vigyázzatok rá odaát, én majd egyengetem az útját itt, amíg tudom. Csak még néhány hónapot adj, Isten, ha vagy az égben. Aztán tégy velem, amit akarsz. A többit bízzuk Pozsárra...

18. fejezet

Este kilenc óra volt, mire Vince hazaérkezett Újpestről, ahol a Magyar Jövő Párt kampányzáró nagygyűlésén vett részt. Két alkalommal is hozzászólt, Györkös úr elégedett lehetett: mindkétszer nagy vihart kavart, a közönséget sikerült kellő hangulatba hoznia.

– Engem az zavar – mondta a második felszólalásakor –, hogy minden pártvezér, minden képviselőjelölt ilyenkor csak úgy fröcsög az ígéretéstől. Arról bezzeg egyikük sem beszél, hogy mi van, ha nem sikerül valósággá váltani a nagy szavakat? Mi van, ha egyszer meg is akarjuk ízlelni azt a mézesmadzagot, amit olyan lelkesen huzigálnak az orrunk előtt? Mert nekik ott van a szájuknál, négy éven át nyalogatják, még tartalékolhatnak is belőle, nekünk meg közben felkopik az állunk. Nem jól van ez így, emberek. El kéne végre jutnunk odáig, hogy ha egy képviselő vagy egy miniszter nem váltja be a hozzáfűzött reményeket, jogunk legyen azt mondani neki: nincs harag, pajtás, de add vissza a mandátumodat, majd választunk helyetted jobbat, megfelelőbbet, te meg keress magadnak másik munkahelyet, ne a mi keservesen kiizzadt adónkon uraskodj, menj dolgozni. Igenis, legyenek a képviselők visszahívhatók, ha mindjárt a miniszterelnökről van is szó!

Vince után Györkös Ottó azonnal felállt és megkérdezte a résztvevőktől:

– Emlékezzenek, a kampánynyitó találkozónkon azt mondtam, hogy majd a dolgozó nép okos gyülekezete kitalálja, miket vegyünk be a programunkba. Hát tessék, most is hallhattunk egy nagyon bölcs, épkezláb, megszívlelendő javaslatot. Akarják-e, hogy ha kormányra kerülünk, a parlament elé terjesszük a képviselők visszahívhatóságáról szóló törvényjavaslatot? Aki egyetért, emelje fel a kezét!

Egyetlen ember sem volt, aki ne szavazta volna meg Pozsár Vince indítványát.

Hamarabb hazaért volna, de közel fél órát kellett vesztegelnie az egyik szűk kereszteződésnél, mert az előtte haladó Opel ráfutott egy sárga lámpánál hirtelen fékező Suzukira. Nem volt nagy csattanás, de mindkét autó keresztbefordult és lehetetlenné tette a továbbjutást. Oldalra sem volt kiút, mellette is, mögötte is hosszú kocsisor türelmetlenkedett. Kísérői két autóval hátrébb álltak, a testőrök kihajoltak a kocsiblakon, hogy ez idő alatt se tévesszék szem elől.

– Ezek egy pillanatra se képesek leereszteni! – biccentett feléjük elismerően Vince, de azért szívesen lemondott volna róluk. Egyre jobban ingerelték a biztonsági őrk. Hiába könyörgött Györkös úrnak, hagyják végre békén, mikor látják már be, hogy a légy se száll rá, nem ad rá semmi okot, hogy féltsék. Az utóbbi időben Gizi is elmaradozott, Magda asszony sem jelentkezett, egyszerűen nevetséges ez a túlzott óvatosság.

– Nem árt, ha hozzászokik – mosolygott ilyenkor sejtelmesen Györkös Ottó és nem volt hajlandó visszarendelni a testőröket.

Ma különösen jó formában volt a főnök, ráadásul nagyszerű, rendkívül lelkes közönséget fogtak ki, tért vissza gondolatban a gyűlésre Vince. A mai estnek egyetlen célja volt: megszondázni a hallgatóságot, mennyire sikerült hatása alá vonnia a szónoknak a mintegy tizenötezer embert, lehet-e számítani rájuk a holnaputáni szavazásnál.

Györkös kedvenc témájáról elmélkedett, arról, hogy az emberek olyan világot alakítottak ki a történelem során, amelyben a kevesek döntenek a többség felett. Most végre eljött az alkalom, amikor a névtelen kisemberek is saját kezükbe vehetik sorsuk irányítását, azáltal, hogy olyan képviselőket küldenek az országgyűlésbe, akik nem a maguk érdekeiért szállnak síkra, nem

vagyonokat akarnak összeharácsolni. Ne az ígéretekre figyeljenek, hanem a politikusok jellemére, szavahihetőségére, s ne hagyják, hogy mellébeszéljenek.

Vince ennél a pontnál emelte fel először a kezét.

– Szabad egy kérdést feltenni? – kiáltotta a színpad felé.

– Miért ne, bár én a végén szerettem volna kérni a tisztelt megjelenteket, hogy szóljanak hozzá. De annyi baj legyen, ha már jelentkezett, kérdezzen, megpróbálok válaszolni.

– Elárulná nekünk, miről lehet felismerni a politikusok szavahihetőségét és erkölcsös jellemét? Merthogy mind ugyanezt hajtogatja, kivétel nélkül. Legalábbis én még sohasem hallottam, hogy valaki azt prédikálta volna önmagáról, hogy vigyázzanak, emberek, egy szavamat se higgyék el, én egy akasztófárávaló gazfickó vagyok, akkor is hazudok, amikor azt mondom, jó reggelt. Ki meri-e jelenteni, uram, hogy ön például sose lódít, amikor a pártja programjáról prédikál?

– Provokátor! – süvített át a tömeg feje fölött egy éles tenor, majd rögtön rá olyan hangzavar tört ki, hogy egy pillanatra Vince berezelt: még a végén agyonverik!

– Ne hallgasson erre az okostónira, elnök úr, ismerem jól, sokszor láttam már, néha egész jókat mond – állt fel az első sorban egy idős, sebhelyes arcú munkásember. – Folytassa nyugodtan az előadását. De ha már nálam van a szó, hadd mondjam meg, sok gyűlésen részt vettem életem során, sokan megfordultak ebben a sportszarnokban, nem is akárhik, de ilyen világosan, közérthetően még senki nem magyarázta el, miféle huncutságok történnek a fejünk fölött. Ami a legjobban tetszik, hogy maga nem tömi tele a fejünket idegen szavakkal, hogy ilyen izmus meg olyan izmus, amitől fálnak megy a melós. Elolvastam azt a füzetet, amiben a programjuk áll, s még én is megértettem a nyolc általánosommal. Igaz, én se tudom, miről ismerhető fel a politikus urak becsületessége, de nagyon úgy néz ki, hogy maguknak hinni lehet, ha másért nem, hát azért, mert magyarul beszélnek. Már csak az a kérdés...

Hogy mi volt a kérdés, Vince sose tudta meg, mert a testőrei gyorsan kimenekítették a hallgatóság közül az előtérbe. Ott egyikük jól megrázta a grabancát és ráivallt:

– Máskor jobban gondolja meg, hol jártatja a száját! Megértette? – közben összekacsintottak.

– Ha nem tud viselkedni, jobban teszi, ha eltűnik, nem rontja itt a levegőt. Világos?

– Világos – felelte illedelmesen Vince. – Visszamehetek?

– Menjen, de legközelebb nem ússza meg ennyivel.

Megvárta a befejező Himnuszt és ezzel Vince el is végezte aznapi munkáját. Még gyorsan leírta a benyomásait s az egyik testőr kezébe csúsztatta, hátha Györkös úrnak nem lesz ideje személyesen fogadni. Megtörtént ez már régebben is, olyankor a *Kettesnek* adta át az írásos jelentést vagy mondta el szóban, miket tapasztalt, de mostanában Szomódinak fontosabb dolga is volt, mint Vince jelentését olvasgatni: hajnaltól éjszakáig leendő munkatársait toborozta, velük tárgyalt.

De ennek a mai nappal vége, holnapután minden eldőlt.

Kiballagott a Trabantjához. Éppen ekkor csukták be a BMW ajtaját a testőrök is, s csak arra vártak, hogy ő indítson.

*

Ilus ébren volt, alkoholmentes sörrel, finom vacsorával várta. Vince úgy esett az ételnek, mint aki napok óta nem evett.

– Fáradtnak látszol, szívem – öntötte ki a pohárba a sört az asszony.

– Az is vagyok, pocskul kikészültem. Ma két gyűlés volt, s nekem mind a két helyen fel kellett szólalnom, még hozzá kétszer is. Nagyon kiborított a kampányidőszak, nem nekem való ez, épp ideje, hogy véget ért. Idehoznád a papucsomat?

– Jaj de figyelmetlen vagyok – pattant Ilus –, ne haragudj. Mindig elhatározom, hogy veszek egy újat, de azt szeretném, ha ott lennél, felpróbálnád, nehogy úgy járjak, mint ezzel.

– Isten őrizz! – tiltakozott Vince. Bebújtatta lábait az óriási papucsokba és kajánkodva kérdezte: – Nincs kedved osztózni? Elférünk benne ketten is.

– Csak csúfolódj! Amióta megvan, itthon nem is hordasz mást.

– Hát persze, nagyon kényelmes, csak az a baj, hogy ebben nem lehet hátrafelé tolatni, mint a Trabanttal, ez a különbség a kettő között. Méretre majdnem megegyeznek.

– Mégis mindig magaddal viszed, ha vidékre utaztok.

– Megmondtam, ez a szerencsekabalám, ezzel kezdődött minden, nem emlékszel? Úgy lehet, e nélkül még most is ott kuncsorognék a munkaközvetítőben vagy melózhatnék feketén egy építkezésen. Erről jut eszembe, tudsz valamit Giziről? Éppen ma gondoltam rá. Hetek óta nem járt nálunk.

– Én sem láttam mostanában. Nem tudom, mi okból maradt el, remélem, nem sértődött meg valamiért. Te is örökké olyan kurtán-furcsán viselkedtél vele. Különösen azóta, hogy összefutottatok azon a gyűlésen, emlékszel?

– De mennyire, hogy emlékszem! Szóval mesélt neked erről. Hm. Panaszkodott?

– Ellenkezőleg. Egyszer szóba hozta, milyen remekül beszéltél. Azt mondta, olyan voltál, mintha mindig is népszónoknak készültél volna, az emberek tátott szájjal hallgattak. Még nevtünk is: az én uram, mint hivatásos népszónok! Onnan tudom, hogy másnap volt itt utoljára. Legutóbb – ennek is van már vagy jó két hete – a húsbolt előtt találkoztunk, éppen egy taxiból szállt ki...

– Gizi? Taxiból?

– Igen! Csak meg tudom különböztetni a taxit egy magánautótól.

– Akkor nagy baj nem lehet.

– Azt mondta, új állást kapott. De hogy pontosabban hol dolgozik most, azt ne kérdezd.

– Nem is Gizinek való volt az a társaság – morfondírozott Vince. – Gyanítom, ebben is Györkös Ottó keze van, egyszerűen kiszabadította onnan. Annak a pasasnak mindenre és mindenkire van gondja. Csuda egy ember. Na jó, feküdjünk le. Már a tányért se látom, olyan fáradt vagyok. Most két napig szabad vagyok, legközelebb csak hétfőn kell bemennem, hacsak vasárnap este nem történik valami rendkívüli. Végre jól kialhatom magam.

– Rád is fér, szívem, egy kis pihenés – simogatta meg a férje arcát gyöngéden Ilus. – Én még gyorsan elmosogatok. Bekapcsoljam a tévét? Az imént kezdődött el a huszonkét órás híradó. A félnyolcasban a főnök is nyilatkozott. Azt figyeltem, hogy lecserélte a híres csokornyakkendőjét, most úgy néz ki, mint egy vidéki magyartanár. Különösen a riport vége tetszett, kíváncsi vagyok, leadják-e még egyszer. Érdemes belenézni, ilyet még nem láttál a magyar televízióban.

– Jó, meghallgatom, hátha még nem késtem le róla.

Szerencséje volt, éppen a Györkös Ottóval készült interjú következett. A pártelnök az íróasztala mögött ült, úgy tett, mintha írna valamit, aztán felnézett és kedvesen

belemosolygott a kamerába. Lassan fölemelkedett a helyéről, átsétált az irodán és lábát kényelmesen keresztbe téve, leült az ablakkal szemközti bőrfotelba. Vince várta, hogy rágyújt egy szivarra, de Györkös tudta, mi az illendőség.

Most a közismert sztárriportert mutatták. Nyájas képet vágott, kezében a jegyzeteit lapozgatta.

– Nagyon nyugodtnak látszik, elnök úr.

– Miért lennék nyugtalan? Idegeskedjék az, akinek van rá oka.

– Kire vagy kikre céloz? Néven nevezné őket?

– Ezt talán bízzuk a választókra. Nekik kell ismerniük azokat, akik felelőtlenül ígérgettek.

– Hm. Érdekes válasz. Ha megengedi, erre szívesen visszatérnék. A nézőket azonban az is érdekelné, hogyhogy nem vesz részt az országos listát állító pártok elnökeinek televíziós vitáin?

– Ennek több oka van, amiként a nyugodtságomnak is. Kezdjük az utóbbival, ha már úgyis vissza akar rá térni. Mint mondtam, idegeskedjék az, aki nem volt őszinte a választópolgárokkal és fél, hogy győzelme esetén kérdőre vonják. Az én lelkiismeretem tiszta, mert semmi olyat nem állítottam, amiért ne vállalnám a felelősséget, ideértve a látványos és azonnali életszínvonal növekedést is. A másik, amiért nyugodt vagyok: a tagságunk összetétele. Mi nem csalogattunk senkit ajándék-állásokkal, olcsó virslivel, csakis és kizárólagosan a világos szavainkkal és konkrétumokkal: ha a választók megtisztelnak bennünket a bizalmukkal, ezt és ezt fogjuk csinálni, de nem hónapok múlva, amikor már egyenként átbogarásszuk az irattárakat, megismerjük az előző kormány elhúzódozó, felelőtlen kötelezettségvállalásait, hanem haladéktalanul. Azért nem fogok odaülni egy asztalhoz, hogy becsületsértéseket vagdossunk egymás fejéhez. Elég szomorú, ha még mindig vannak nyitott kérdések, melyeket az utolsó pillanatra kellett hagyni. Az ilyen viták, álviták, szerkesztő úr, az egész nem más, mint kenyér helyett cirkusz a népnek, magamutogatás, melldöngetés, olcsó frázisok puffogatása, közönséges és ízléstelen önreklám. Figyelje meg, minden pártelnök a maga pártja győzelmét jósolja és egy sem akad, aki ne a saját közvélemény-kutatóinak adataival dicsekedne. Hát kérdezem én, lehet ezt komolyan venni? A nézők is mosolyognak rajtuk. Kell ez nekem?

– Önt nem érdeklik a felmérések?

– De igen, nagyon is érdekel, csakhogynem azt veszem figyelembe, amit mások drága pénzért megrendelnek, hanem amit a gyűléseinken az emberek – a tagság, a szimpatizánsok, de leginkább az ellendrukkereink – a szemembe mondanak. A közbekiabálások! Azok ám az őszinték, uram! Ha egy munkanélküli csepeli szerszámlakatos feláll és azt mondja: hiszek magának, Györkös úr, akkor az az ember biztosan nem hízélgéssből mondja, miként az sem, aki rám pirít, mert nem érti, miről beszélek. Akkor megmagyarázom másként, hogy értse. S ha utána is azt állítja, hogy hazudok, akkor nem ő a hibás, hanem én, mert nem tudtam megértetni vele, mi a fontos az országnak. Ilyen egyszerű ez, kérem: magyarul kell beszélni.

– Már megbocsásson, ez demagógia.

– Lehet. Ha ön, a hivatásos riporter az egyszerű és közérthető magyar beszédet demagógiának tartja, ám lelke rajta. Nekem tetszik és a hallgatóimnak, a barátaimnak is. Ne haragudjék, ha az utóbbit tartom előbbre valónak.

– És gondolja, elnök úr, hogy mindig sikerült megértetnie magát?

– Nem, nem gondolom, ne tartson ilyen önteltnek. Vannak munkatársaim, akik megszűrik a szavaimat, kigyomlálják belőle a nehezen emészthetőt...

– Vagyis megírják...

– Szó sincs róla! Tapasztalhatta, hogy soha nem szoktam papírból beszélni. Tudom, mit akarok mondani, miért kellene előre megfogalmazni? Nem színdarab ez! Ön sem olvassa a kérdéseit, holott úgy látom, alaposan felkészült belőlem. Mindig utólag kapom az észrevételeket.

– Feltételezem, nem merik a szemébe mondani, ha valamit helytelenítenek.

Györködő jóízűen kacagott.

– Ha sejtené, mekkorát téved! Csodálkozna, hogy néha miket kapok a fejemre.

– És nem sértődik meg? Vagy csak nem mutatja?

– Bolond volnék megsértődni. Hiszen a javamat akarják. Különben is, fűtyülnek az érzékenységre. Ez a dolguk és kész. Tudják, ha morgok is, nem rájuk, hanem magamra haragszom, s ezzel ők nagyon is tisztában vannak.

– Kik azok az „ők”? Mondana neveket?

– Nem. Ez maradjon az ő titkuk. Semmi kedvem kitenni a barátaimat a sajtó zaklatásának.

– Értem, ön rendkívül tapintatos – húzta el a száját megbántódva a riporter. – Sok ilyen kegyetlenül őszinte embere van?

– Éppen elegendő.

– Az imént határozottan kitért a válasz elől, így hiába is kérdezek személyeket, de azért tippelni szabad, ugyebár. Feltételezem, hogy a stáb, az agytröszt, amely körülveszi önt, csupa akadémikus, meg professzor, egyetemi tanár...

– Természetesen, van olyan is. Elhinné, ha azt mondanám, hogy még segédmunkás is akad köztük?

– Megbocsásson... de nem hinném el. Vagy, ha mégis, reklámbokréta a kalapja mellett.

Vince nagyot nevetett és kikiáltott Ilusnak a konyhába:

– Hallottad ezt, anyukám?

– Megkaptad a magadét! – hangzott Ilus kuncogása.

Közben a riport folytatódott.

– Ön jóléti társadalmat, ingyenes oktatást és állampolgári jogon járó ingyenes orvosi ellátást, általános nyugdíj- és béremelést, ugyanakkor jelentős adócsökkentést ígért a választóinak, még hozzá azonnal, ami nyilván lehetetlenség, ezt egy elsős gimnazista is könnyen belátja. Ezzel szemben megrója azokat a pártvezetőket, akik könnyelműen ígérgetnek. Nem érez ebben ellentmondást?

– Egyáltalán nem, mivel...

– A mai közgazdasági helyzetben veszedelmes dolog hitegetni az állampolgárokat. Sok csalódott pártvezért láttam már, akik a szavazás előtt bizonyosak voltak a győzelmükben.

– Szó sincs meggondolatlan...

– A magyar nép aligha bírna el egy újabb kudarcot, elnök úr. Ha csökkenti az adókat, miből kívánja finanszírozni a beígért életszínvonal növekedést, az ingyenes betegellátást, oktatást?

Nehéz volna összeszámolni, hány ilyen-olyan reformot próbáltak már ki ebben az országban és egyik sem járt sikerrel. Újabb külföldi hitelekét kíván felvenni?

– Egyetértetek, éppen ezért...

– Az összeurópai gazdasági trend, a globális pénzpiac olyan irányvonalat vett, amelynél...

Györkös Ottó arca elkomorult, szemöldökei összerándultak. Vince feszülten figyelt: na most!

– Mondja, szerkesztő úr – hajolt előre Györkös –, voltaképpen melyikünk a riportalany, maga vagy én? A saját véleményét akarja kifejezni és ehhez szüksége van egy alázatosan figyelő partnerrá, vagy arra kíváncsi, amit tőlem hallhat?

– Én csupán a nézők szemszögéből szeretnék választ kapni öntől bizonyos kérdésekre...

– Ehelyett udvariatlanul félbeszakít és válaszol a saját kérdéseire, valóságos kiselőadásokat tart. Sajnálom, ilyen formában nem vagyok hajlandó folytatni a beszélgetést. Végeztünk!

A képernyőn még látni lehetett a riporter megnyúlt, dühbe torzuló arcvonásait, aztán áttértek másik híryanagra. Vince kikapcsolta a televíziót és elégedetten dőlt hátra a fotelban. Húzott egy jót a sörből. Ilus visszaérkezett és leült a férjével szemben, ő is belekortyolt az italba.

– Na, hogy tetszett? – kérdezte.

– Ez Györkös. Mindig ilyen. Nem érdemes kekeckedni vele. Nála aztán nincs mellédumálás!

– Nagyon behódoltál neki – állapította meg az asszony.

– Igen – ismerte el Vince. – Így van. De nem én vagyok az egyetlen. Te is ugyanígy lennél vele, ha annyit tartózkodnál a közelében. Én csak egyet nem értek. Az utóbbi hónapokban még véletlenül sem szólít Vincének, hanem kizárólag Pozsár úrnak, s nem csak ő, a többiek is. Úgy beszél velem, mintha nem ő lenne a főnök, hanem én. Ha meg elkezdem cikizni a szövegét, fülel, mint egy iskolás gyerek, közbe nem szólna a világért sem. Valamire készül velem kapcsolatban, de nem árulja el, mi az, örökké azzal intézi el, hogy majd megtudom, ha eljön az ideje, csak idegeskednék.

– Idegeskednél? Jézusmária, mit akarhat tőled?

– Na jó, nem húzom tovább az idegeidet, azt hiszem, rájöttem miről van szó – nyugtatta az asszonyt Vince. – Többször említette, hogy csak púp a hátán az a dög nagy háza fenn a hegyen, éjjel-nappal le van zárva, két biztonsági őrrrel, még hálni is ritkán jár oda, nem ártana egy gondnok, olyan házmesterféle, aki nyitva tartja a szemét, takarít, lekaszálja a füvet, rendet tart. Nos, fogadni mernék, ez a nagy terv. Eredetileg Korompainak szánta az állást. Már kétszer elvitt magával, végigmutogatott mindent, a kis gondnoki épületre külön is felhívta a figyelmemet. Most, hogy lezárul ez a választási hacacaré, már nem kell, hogy jelentéseket firkáljak, ott lesz neki az egész állami titkosszolgálat. Képzeld el...

– Pszt! – intette csöndre a férfit Ilus. – Felébrednek a gyerekek, úgy kiabálsz.

– Hát csoda, hogy bepörgök? Képzeld csak el – folytatta suttogva Vince –, lenne három szobánk, rendes konyha, spájz, hátul egy kis veteményes, hozzá pince, minden, amit akarsz. A srácoknak volna udvar, ott focizhatnának. Még úszómedence is van, a saját szememmel láttam. Nem kéne rezsit, lakbért fizetnünk, évekre előre megalapozhatnánk az életünket. Istenem, de szép is lenne!

– Ne álmodozz, szívem! – hűtötte le a férjét Ilus. – Kár beleélni magunkat, így nem pottyanunk nagyot. Most se panaszkodhatunk a helyzetünkre, már több mint két milliónk van a takaréokban és láthatod, mi mindent vettünk. Új tévé, videó... Tartozásunk egy fillér se...

Vincének kerekre nyíltak a szemei.

– Micsoda? Két millió? Ez komoly?

– Hát persze. Kétmillió-száznyolcvanezer forint megtakarításunk van, plusz a kamat, ami hozzájön. Mit gondolsz, elszórom a pénzt? Amit én keresek, az ugyan kismiska, de a rezsink nagyjából kijön belőle. A kosztom nem spórolok, a fiúk táborozási költsége idén nem okoz gondot, ezt is megértük, és új ruhák, cipők... Arra gyűjtögetek, hogy egyszer legyen saját lakásunk, központi fűtéssel, fürdőszobával, hogy ne itt az udvar végén kelljen leélni az életüket a gyerekeinknek. Igen, egy lakás...

– Ha az a házmesterség Györkös úrnál összejön...

– Jó, jó, hagyjuk, az vagy sikerül, vagy nem. Akkor lesz biztos, ha már ott lakunk. Jöjjön, házmester uram, feküdjünk le, én elálmosodtam, de azért annyira nem vagyok álmos, hogy...

– Hogy... ? – nevetett Vince és karjaiba szorította a feleségét.

– Majd az ágyban megsúgom, gondnok úr – mondta Ilus és játékosan összeborzolta a férfi haját.

19. fejezet

A szombati nap eseménytelenül indult.

Reggel Hanuska bácsi elkapta Vincét egy kis politizálásra. Az öreg nagyon be volt szóva.

– Na, Vince, tudod-e már, kire szavazol?

– Hát persze, hogy tudom. És maga, Miska bácsi?

– Mármint, hogy én? Óh, fiam, én már öreg vagyok bolondnak! Szavazzanak azok, akiknek fizetnek érte. Én bizony el nem sántikálok a rossz lábaimmal, amíg nem kötelező, csak azért, hogy egy-két potyaleső ingyen olvassa az újságokat a parlamentben. Látom én jól, mi folyik az országgyűlésben...

– Azért ez nem mindegyikre jellemző, akadnak ott is rendes emberek, nem szabad általánosítani. Némelyik képviselő úgy harcol a körzetéért, mint egy anyatigris.

– Ha te mondd... Akkor menjenek azok szavazni, akikért harcol.

– Ha mindenki így gondolkozna, megállna a világ, Miska bátyám.

– Állna a fenét, édes fiam. Politika mindig volt és mindig is lesz. Azon az egy szavazaton, meg a Boriska nénédén nem múlik semmi.

– Az a baj, hogy azok beszélnek így, akiknek legfőbb érdekük volna, hogy változzon a helyzet. Nem csak a gazdagoké az ország. Ideje lenne már...

– Hagyd, fiacskám, tartogasd másoknak az agitálás maszlagot, hallom eleget a rádióból meg a tévéből, már a könyökömön jön ki. Megmondták, hogy úgyse változik semmi, azok maradnak hatalmon, akik most is ott ülnek. Ki van ez találva! Na, minden jól! Mostanában keveset vagy itthon.

– Sok a dolgom. Hát akkor Isten megáldja, Miska bácsi! Azért én amondó vagyok, menjen csak el, adja le a szavazatát, hátha kivételesen több szerencsével járunk, mint eddig.

– Aztán melyik pártra adjam, he? Ez a te pártvezéred, ez a Györkös vagy mi a neve, rendes embernek látszik. Szóval az a véleményed, hogy megérdemli a bizalmat?

– Ez a maga dolga, papa. Kampánycsend van! – nevetett Vince és visszament a lakásba.

Alig múlt néhány perc, kopogtattak. Gizi érkezett, kezében gondosan átkötözött csomaggal.

– Szia! – fogadta Ilus örömmel. – Hát te? Ezer éve nem láttunk. Már azt hittük, elvesztél. Jézusom, hogy lefogytál! Mi van veled, csak nem vagy beteg? Gyere beljebb, szólok Vincének, kapjon magára egy köntöst, még pizsamában van. Ülj le, rögtön hozok kávé. Reggeliztél már?

– Köszönöm, miattam ne fáradj. Itthon van az urad? – kérdezte Gizi. Hangjából csöppnyi riadalom érződött. – Nem baj... talán jobb is így. – Nagy sóhajtással lerogyott egy székre.

– Hogy érted azt, hogy nem baj? – lepődött meg Ilus. – Összekaptatok? Vince egy szóval sem említette, márpedig akkor nem lehet az olyan vészes. Hallod, apukám, gyere, vendég érkezett!

– Ki az? – bújt elő a gyerekek szobájából a férfi. – No nézd mán, kit látnak szemeim! Szia, Gizi! Jól vagy? Ilus mesélte, hogy új munkahelyed van. Megfizetnek rendesen?

- Igen... igen – Gizin látszott, hogy nagy zavarban van. – Csak egy percre maradnék. Szeretnék meghívni benneteket...
- Attól függ, mikor – Vince nem engedte végigmondani. Ki tudja, miben sántikálnak már megint a Magduskáék. – Sajnos, nem én rendelkezem a szabadidőmmel. És ugye, az se mindegy, miről van szó.
- Nos... – Gizi már lángvörös volt és a könnyeit nyeldeste, Pozsárék összenéztek: mi történhetett ezzel a szegény nővel? – Izé... szóval szeretnék meghívni benneteket az... az esküvőmre.
- Tessék? – kiáltott fel egyszerre a Pozsár házaspár. – Micsoda? Te férjhez mész?
- Igen... – hajtotta le a fejét Gizi. – Tudom, hogy most mit gondoltok rólam... Józsai, szegény, éppen egy éve, hogy elment... de lássátok be, az én helyzetem se könnyű... két fiúgyerekekkel, apa nélkül...
- Ne sírj, Gizi, az Isten áldjon meg – vigasztalta az asszonyt Ilus. – Senki nem ítél el azért, mert új életet akarsz kezdeni. Igaz, Vince?
- Igaz... – mondta a férfi kevesebb meggyőződéssel. Benne még túlságosan elevenen élt a barátja emléke. – Végére is ez minden ember legszemélyesebb magánügye, senkinek sincs joga beleszólni.
- És a fiaid? Ők mit szólnak az új papához? – kíváncsiskodott Ilus, miután behozta a kávé és a csészéket meg a cukrot. Mindenkinek kiöntötte az adagját.
- Ó, azzal nincs baj, hála az égnek, kedvelik Sanyit. Vince, te biztosan ismered, ő is ott dolgozott veletek a drótüzemben, mint csoportvezető...
- Csak nem a Hazadi Sanyiról van szó? – nézett nagyot Vince.
- De igen, ő az...
- Akkor jó, most nyugodtam meg – fogta meg Gizi kezét Vince. – Hazadi megbízható, tisztességes ember és Jóskával nagyon jól kijöttek, mert Sanyi is bunyózott valamikor. Tíz évet húztunk le egymás mellett. Nem iszik, öt éve özvegy és neki is van egy fia. Három srácod lesz, hallod-e!
- Az! – mosolygott a könnyein át Gizi – Három ördögfióka. Úgy összenőttek már ezek, mintha mindig is testvérek lettek volna. Akkor hát eljönnek? Ma ötkor lesz a hivatalos rész az anyakönyvvezetőnél, holnap meg a templomi, tizenegykor. Sanyi ragaszkodott hozzá, de nekem sincs ellenemre.
- Holnap választás lesz.
- Előtte vagy utána elintézhethük. Sanyi rátok akarja adni a szavazatát és én is – mondta Gizi, s alig titkolt lelkiismeret-furdalással nézett Vincére. Vince bólintott, értették egymást.
- Hát persze, hogy elmegyünk. Hol találkozunk?
- Úgy gondoltam, nálunk. Ugyanis volna még valami...
- Ki vele, ha már benne vagyunk! – biztatták mindketten.
- Szeretnék, ha ti lennétek a tanúk. Jóska emlékére...
- Értem... – Vince érezte, hogy bepárásodik a szeme. – Köszönjük a megtiszteltetést és természetesen vállaljuk. Ez magától értetődik. Igaz, Ilus? – Az asszony csak bólintani tudott.
- Aztán még itt van ez is... ezt neked hoztam – nyújtotta át Gizi Vincének a csomagot.

– Mi van ebben? – kezdte bontogatni a férfi. – Jegyajándék? A tanúnak nem jár, inkább fordítva illik... – elakadt a szava. A csomagból egy pár bokszesztyű került elő. – Mit jelentsen ez...? – dadogta.

– Ez volt a kezeden, amikor gyakoroltatok Jóskával – szipogta Gizi. – Legyen végleg a tiéd. A másik ott lesz a falon, Józsi fényképe és az érmei között. Azok sosem fognak onnan lekerülni. Sanyi üzeni, ha kedved volna, ő is szívesen eljátszogat veled.

Vince közel állt ahhoz, hogy elbőgje magát, Ilus pedig Gizi nyakába borult.

– Legyetek nagyon boldogok! – mondta, és a két asszony összecsókolózott. Vince is megölelte az iruló-piruló menyasszonyt.

Másnap a templomi esküvő után beültek egy étterembe. Az öt fiú külön asztalt kapott, éktelen zsvajt csaptak, de kivételesen senki sem szólt rájuk. Vince nem engedte Hazadit fizetni, mondván, egy büntársnak ennyi joga van, majd a váláskor Sanyi állja a számlát.

– Jaj, ne beszélj ilyen számárságokat – ütött a kezére Ilus. – A házassággal nem illik tréfálni.

– Csak semmi babona, anyukám! Van munkád, Sándor? – kérdezte Vince az új férjtől.

– Hát... hol itt, hol ott. Valami mindig akad. Most például egy kőművesnek dolgozom feketén. Élni kell, öregem. Ha másként nem megy... Neked szerencséd van.

– Igaz, de annak idején én azt Jóskának köszönhettem. Úgy illik, hogy az ő emlékére való tekintettel most én segítek neked, ha elfogadod tőlem.

– Már hogyné fogadnám el, pajtás! – örvendezett Hazadi. – Miről van szó?

– Még nem tudom. De hogy hamarosan lesz munkád, azt garantálom. Majd beszélek a főnökömmel.

*

Éjfél körül járt, amikor már egyértelmű volt a Magyar Jövő Párt első győzelme.

Vince az öklét is lerágta izgalomban, ahogy a képernyőn jöttek, egyre jöttek az eredmények. A televízió váltakozva sugárzott gyorsinterjúkat a pártszékházakból. Valamennyi pártelnök megállapította, hogy bár lényegesen kevesebb szavazatot kaptak, mint négy évvel ezelőtt, azért a mostani helyzetet nem tekintik vereségnek és tudomásul veszik a választók akaratát. Természetesen mindegyik párt, amelyik bejutott a parlamentbe, kivétel nélkül konstruktív ellenzéknek jellemezte majdani önmagát.

Az eddig uralkodó legnagyobb kormánypártnak viszont nem sikerült átlépnie a parlamentbe kerüléshez szükséges búvós öt százaléket, így jelentéktelen kispárttá minősült vissza, ami mindenképpen meglepetésnek számított. Jellemző az elektronikus sajtó képviselőire, hogy tőlük adták a legrövidebb tudósításokat és azokban sem volt sok köszönet.

Györköst is meginterjúválták. Ugyanaz a riporter tartotta orra alá a mikrofont, aki az előző alkalommal felsült nála – de most nagyon másként viselkedett. Nem lehetett tudni, a lecke tett jót neki, vagy az udvariasság már a leendő miniszterelnöknek szól.

– Gratulálok, elnök úr! Az ön pártja abszolút többséggel alakíthat kormányt, s ehhez még csak koalícióra sem kell lépnie másik párttal. A szabad választások óta még nem fordult elő, hogy egyetlen párt már az első fordulóban elérte sőt túl is szárnyalta volna a hetvenöt százaléket. Minek vagy kinek tulajdonítja ezt az elképesztő sikert?

– A választóknak, uram – veregette meg a riporter vállát barátságosan Györkös Ottó. – Csakis a választóknak! Mindent nekik köszönhetünk valamennyien! A vesztesek is.

A körülötte állók hatalmas éljenzéssel és viharos tapssal fejezték ki egyetértésüket.

A riporter mit tehetett mást, kínosan mosolygott és folytatta a kérdezést.

– Eldöntötte már, kikkel fog kormányozni? Bár nincs rá okvetlenül szükség, szándékában áll-e koalíciót alakítani?

– Jegyezze meg egyszer s mindenkorra: én soha nem szoktam egyedül dönteni. Valamikor magam is azt hittem, tévedhetetlen vagyok, de hál’ Istennek idejében beláttam, hogy tévedhetetlen ember nem létezik. Ennek szellemében akarom a kormányt felállítani. Ha nem így lesz, szavamat adom, hogy lemondok a miniszterelnöki posztról. Kérjék rajtam számon azok, akik hallgatják ezt a riportot.

20. fejezet

Amikor Györkös Ottó átvette a kormányalakítási megbízást a betegeskedő Kelecsényi Frigyes köztársasági elnöktől, a kabinet összetétele gyakorlatilag már kész volt.

Mivel nem kellett kompromisszumokkal terhelt koalíciós tárgyalásokra fecsérelni az időt, a Magyar Jövő Párt szabadon, saját belátása szerint határozhatott a tárcák elosztásáról.

Akadtt egy-két vaskos meglepetés, mint például Szomódi Zoltán belügyminiszter személye, akit csak a legszűkebb szakmai körökben ismertek. Hasonlóképpen voltak dr. Párkai László professzorral, a művelődési és közoktatási tárca gazdájával is: a hazai közvélemény nem sokat hallhatott eddig róla. Dr. Kárász Magdát – Egyed Szilveszter kifejezett kérésére és Pozsár Vince legnagyobb ámulatára – a Külgazdasági Minisztérium vezetésével bízták meg, míg a pénzügy élére a pirospozsgás, mosolygós arcú Sóvágó Katalint, a közgazdaságtudomány nemzetközi híré professzor asszonyát állították. A földművelésügyi tárcát egy békési diplomás gazdaembernek, Balog Lászlónak adták, a Honvédelmi Minisztérium vezetőjének azt az ötvennyolc éves, energikus megjelenésű, nyugalmazott tábornokot, Báthory Bélát jelölték, akit Szomódi példaképének tekintett, mint a kemény fegyelem és a feddhetetlenség eleven szobrát. Vermes Egon is jól megérdemelt helyére került: ő lett a külügyminiszter. A sajtó munkatársai előre fenték a fogukat a raccsoló, nyeszlett miniszterre, mindenféle szóviccek jártak csenevész alkatáról, de már első nyilatkozataival bizonyította, hogy Magyarország külpolitikája a legjobb kézben van.

Vincének ezekben a hajszás napokban nem sok dolga akadt.

Azért hűségesen bejárt, s hol az irodában, hol meg a pártszékházban őgyelgett, amely Györkös egykori vendégszállodájából lett kialakítva, röviddel a választási kampányidőszak beindulása előtt. Mindenki megkülönböztetett udvariassággal bánt vele, még Szomódi is megeresztett időnként valami olyasmit, amit némi jóindulattal akár mosolynak is vélhetett az ember. Ilus ki nem állhatta a morcképű minisztert. A választási győzelmet követő banketten ismerkedtek össze, s már a bemutatkozáskor kis híján összekülönböztek. Szomódi szokása szerint dörmögött valamit az orra alatt, és olyan erővel szorította meg az asszony kezét, hogy az felsikoltott:

– Hé, maga vadember, szét ne tépje az ujjaimat! Azt hiszi, velem el kell elkezdenie a letartóztatásokat? Lehetne kissé tapintatosabb is, nem gondolja?

– Bocsánat – morogta Szomódi és ezzel részéről el volt intézve a dolog. Györkös nevetett a jeleneten és csak annyit mondott:

– Megjósolom, asszonyom, lesz idő, amikor nagyon fogja tisztelni ezt a vadembert.

Ilus meglehetősen kételkedve fogadta a jóvendölést – pedig ebben is Györkös Ottónak lett igaza.

A Pozsár házaspár a miniszterelnöki eskütételre is hivatalos volt. Mindketten első alkalommal jártak az Országházban és gyönyörködve álltak meg a hatalmas kupola alatt.

– Hát ide is eljutottunk – suttogetta Ilus megilletődve. – Hitted volna? – bújt az urához.

– Naná! – nevetett Vince, jóllehet, az ő lábai is remegtek a látványtól. – Nem emlékszel, mit ígértem? Hogy egyszer majd karonfogva vezetlek a Parlamentbe és kézcsókra járulnak eléd a nagyságos urak? Íme, tessék, itt vagyunk, mindjárt jönnek a gavallérok! S ne feledjük, minden azon a kétszemélyes papucson múlt, amit a harmincadik születésnapomra vettél. A kabalámon.

– Még itt is képes vagy bolondozni? – csóválta fejét az asszony szemrehányón.

A páholyból, ahová a meghívójuk szólt – közel a házelnöki pulpitushoz –, jól lehetett látni az eseményeket. Minden a megszokott rendben folyt, a házelnök bejelentette, hogy a köztársasági elnök levelet intézett hozzá, melyben közli, hogy a választásokon győztes párt elnökét, Györkös Ottót bízta meg a kormányalakítással járó feladatokkal. Ez után a miniszterelnöki programbeszéd következett, amit a parlament ellenszavazat nélkül fogadott el. Vince ismerte a szöveget, ő is ott ült az irodában, amikor a kiszemelt miniszterjelöltekkel együtt megfogalmazták a végleges változatot, bár nem igazán értette, mi keresnivalója van neki ennyi okos, művelt ember között, de Györkös Ottó ragaszkodott a jelenlétéhez.

– Maga az én eleven lelkiismeretem! Magának a papucs a szerencsekabálája, nekem meg Pozsár Vince – mondta derűsen és kissé halkabban, hogy más ne hallja, hozzátette: – Különben sem árt, ha kiismeri magát az ilyen dolgokban. Alaposan figyeljen meg mindent, még szüksége lehet rá.

A kormányprogram elfogadása után a házelnök arra kérte a Tisztelt Házat és a meghívott vendégeket, hogy álljanak fel.

A jegyző előolvasta az eskü szövegét:

– Én...

– *Én, Györkös Ottó... – s a végén emelt hangon mondta: Isten engem úgy segítjen!*

Vince érezte, hogy megnedvesednek a szemei, s ahogy odasandított, látta, hogy Ilusnak is potyognak a könnyei. Úristen, mekkora utat jártak be ez alatt az alig másfél esztendő alatt! Pozsár Vince, az állástalan segédmunkás, a reménybeli házmester-gondnok, feleségétől itt feszít a Parlament páholyában, mint az új miniszterelnök egyik legbizalmasabb embere! Vajon látják őket az ismerősök a televízióban?

Miféle tréfákat űzhet még velük a sors?

Az új kormány eskütételére egy hét múlva került sor, ugyanolyan ünnepélyes külsőségek közepette, mint a miniszterelnöké volt.

A Pozsár házaspár ekkor is a meghívottak között volt. A ceremónia megkezdése előtt a szépséges dr. Kárász Magda egy minden ízében reszkető aggastyánt babusgatott a szomszéd páholyban. Vince még sohasem látta az öregembert. Megrökönyödött, látva, hogy a nő, mielőtt elindult az eskütételre, letérdel és megcsókolja az aggastyán kezét, az pedig úgy simogatja a nő fejét, mintha atyai áldást osztana. Annak idején nagyon megdöbbenette Kárász Magda miniszteri kinevezése, de nem merte megkérdezni Györkös úrtól, hogyan adhatta ezt a fontos megbízatást annak a személynek, aki éppen öllene akarta árulásra rávenni őt.

Bizonyára azt felelné, hogy megvolt rá az oka és igaza lenne. Mindegy, nem az ő dolga.

Elmosolyodott: hej, ha Ilus sejtené, hogy ezzel a gyönyörűséges miniszter asszonnyal csókolózott és kevésen múlt, hogy az meg nem erőszakolta őt – itt helyben kikaparná a szemét! Csak nehogy Gizinek eljárjon a szája! Bár, ha eddig nem tette...

De vajon ki lehet az a roskatag vénség? Magdácska nagyapja?

Hogy nem akárki, arra mérget mert volna venni: a miniszter asszony olyan alázatosan viselkedett, mintha a római pápa előtt térdelne, s még Györkös is tisztelettel integetett fel hozzá a bársonyszékből.

De vajon mi a fenéért bámulja őt az öregúr olyan kitartóan?

21. fejezet

A tényleges kormányzati munka jószerével el sem kezdődött, a miniszterek épphogy csak elfoglalták hivatalaikat, amikor bombaként robbant a hír: amitől mindenki félt, bekövetkezett; a rádió és a televízió a műsorát megszakítva jelentette, hogy Kelecsényi Frigyes köztársasági elnök a Parlamentbe menet, hivatali autójában, szívroham következtében elhunyt.

Tulajdonképpen senkit nem ért váratlanul a köztársasági elnök halála. Ez volt a negyedik infarktusa. Az orvosok hiába próbálták ágyban tartani...

Magyarország összes templomában meghúzták a harangokat, a lakosság minden rétege, pártállásra való tekintet nélkül, megrendülten értesült a szomorú eseményről.

Györkös Ottó miniszterelnök és Szenté Pál, a Parlament elnöke országos gyászt rendelt el, a nemzeti lobogót félárbocra eresztették. A Tisztelt Ház rendkívüli ülésen emlékezett meg a köztársasági elnökről, Györkös Ottó hosszasan méltatta a kiváló államférfi érdemeit. A képviselő-testület néma felállással tisztelgett a megboldogult virággal övezett arcképe előtt. Egymást követték a gyászmisék, könnyörgő istentiszteletek. Nem volt olyan vallás, hitközösség, szekta, társadalmi szervezet, amely ne fejezte volna ki részvétét.

Kelecsényi Frigyes második ciklusát töltötte az elnöki székben, a parlamenti pártok legteltesebb megalégedésére. Erényét abban látták – s ebben a mindenkori ellenzék is egyetértett –, hogy képes volt a pillanatnyi politikai széljárások fölé emelkedni, döntéseit a semlegesség és a józan megfontolás jellemezte. Ha kellett, tudott és mert is határozott lenni, de nem volt nála óvatosabb politikus, ha úgy látta, hogy az aláírásra váró törvények körül alkotmányos aggályok merülnek fel. A parlamenti folyosókon már hetekkel korábban olyan hírek terjedtek, hogy orvosai javallatára fontolgatja a lemondását.

A temetésre százezrek részvételével került sor. A koporsót az Országház kupolacsarnokában ravatalozták fel, körülötte a kormány tagjai álltak díszőrséget, legtovább Györkös Ottó miniszterelnök. A polgárok reggel nyolctól másnap délig róhatták le kegyeletüket. A gyászolók hosszú, tömött sora az Alkotmány utca közepe tájáig ért, a Kossuth téren egész nap és egész éjjel gyertyák özöne égett.

A Nemzeti Hangverseny Zenekar – legnevesebb operaénekesek és három nagy vegyes kar közreműködésével – Verdi Rekviemjét adta elő azon a hangversenyen, amelyet Kelecsényi Frigyes néhai köztársasági elnök emlékére rendeztek. A gyászbeszédet Györkös Ottó, valamint az esztergomi hercegrímás tartotta. Sírt az egész terem és a néma felállás tovább tartott az illendő egy percnél.

Vince nagyon elcsodálkozott, amikor Györkös Ottó átnyújtott neki egy két személyre szóló meghívót az operaházi emlékhangversenyre és az azt követő állófogadásra.

– Kérem, kedves Pozsár úr, remélem, nem veszi zokon, de jó az ilyet tisztázni... – mondta a miniszterelnök zavartan. – Ha sejtéseim nem csalnak, önnek és tisztelt felesége önagyságának alighanem hiányos az alkalomhoz illő ruhatára, ezért bátorkodom javasolni a saját, jól bevált szabómat, Salgó urat, aki önnek és feleségének három nap alatt elkészíti a szmokingot, illetve önagysága estélyi ruháját, természetesen a párt költségére. Kérem, a csokornyakkendőről és a lakkcipőről se feledkezzen meg. Utólagos engedelmében bízva kocsit küldtettem a feleségéért, amely elviszi önöket a mester szalonjába, mértékvétele.

Vince egyik ámulatból a másikba esett. Hogyan? Pozsár Vincéné *önagysága*? Engedelmében bízva... ! Györkös úr *bátorkodik* intézkedni... !

Mi ütött a miniszterelnök úrba?

Estélyi ruha, szmoking, csokornyakkendő! Hogyan kell azokat viselni? És egyáltalán, mit keresnek ők ilyen előkelő körökben?

Tiltakozni akart, de Györkös Ottó ragaszkodott a ruhacsináltatáshoz.

– Mint mondtam, a kocsi már elindult önagyságáért, minden percben megérkezhet, kérem, ön is legyen készenlétben. S ha kérhetném, többé ne vegye fel ezt a farmert, legalábbis ne itt a Parlamentben. Nem is értem, miért ragaszkodik hozzá annyira, hiszen gondoskodtam róla, hogy kellő mennyiségben és választékban álljanak öltönyök a rendelkezésére.

– Tisztázzuk végre, főnök, mit akar tőlem? S miért önöz engem? Ilust meg önagyságázza...

Györkös mélyen a szemébe nézve válaszolt:

– Ha nem olyan kishitű, már rég ki kellett volna találania!

– Ki is találtam. Nézze, tudom én jól, hogy nem véletlenül vitt fel a budai házához. Ugye, oda akar kinevezni? – kérdezte Vince reménykedve. – Kettőnk között marad, ígérem. Vigyáznom kell a házára?

– Egy ékezet elhagyásával így is mondhatjuk. Nagyon jó megközelítése a valóságnak. Igaz, hogy az időzítést kissé másként és máskorra képzeltem, de ez a lényegen mit sem változtat – felelte a miniszterelnök és faképnél hagyta Pozsár Vincét, aki örömeiben nagyot rikkantott:

– Hurrá, megvan a gondnoki állás!

Alig várta, hogy elújságolja Ilusnak a jó hírt.

22. fejezet

Bár a törvénykezési munka teljes gőzzel beindult, a nagy kérdés nyomasztó kényszerrel nehezedett az Országgyűlésre és az egész közvéleményre: ki lesz Magyarország új köztársasági elnöke?

Az sem volt egyértelmű, hogy közvetlen választás legyen-e, vagy az eddigi szokásoknak megfelelően a Tisztelt Ház vállalja magára a felelősséget; az Alkotmány erre vonatkozóan nem rendelkezett. Az ellenzék – s ebbe, a MJP-t kivéve, valamennyi parlamenti párt beletartozott – a közvetlen, népszavazásos elnökválasztás mellett kardoskodott, s mindegyiknek megvolt a maga jelöltje, ugyanakkor a kormányzó párt frakciója, a miniszterelnök javaslatát is figyelembe véve, az Országgyűlésre kívánta bízni a döntést, mondván, a szűk költségvetés képtelen volna elviselni egy újabb szavazással járó terhet.

– Van annak a pénznek jobb helye is – érvelt a pénzügyminiszter, Sóvágó Katalin.

Amikor Sente Pál házelnök feltette a kérdést, egy percre sem volt vita, hogy a többségben lévő kormánypárti frakciótagok melyik gombot nyomják meg: a végeredmény 78 százalékos igenlő döntést hozott 22 százaléknyi tartózkodás ellenében – furcsa módon „nem” szavazat egy sem volt – s ez egyben számszerűen is tükrözte a parlamenti viszonyok állását.

Ezzel a kérdés eldőlt: nem lesz közvetlen elnökválasztás!

Beindultak a találgatások: ki az a rátermett személy, aki minden tekintetben alkalmas a legmagasabb közjogi méltóság betöltésére? Az írott és elektronikus média ezzel kezdte és ezzel zárta a híryanagait, politológusok, közgazdászok, újságírók, alkotmányjogászok kerekasztal-beszélgetésein másról sem esett szó, mint a leendő államfőről. Mindenkinek akadt holtbiztos befutója, egyikük az akadémia főtitkárát, másikuk az Írószövetség elnökét szerette volna, s volt olyan is, aki magát Györkös Ottót javasolta, de ő szerényen elhárította a megtiszteltetést.

– Van erre megfelelőbb ember – hangoztatta úton-útfélen.

– S ki az? – faggatták. A miniszterelnök azonban csak mosolygott, mondván, egyedül az Országgyűlés előtt hajlandó megnevezni jelöltjét.

És elkövetkezett a várva várt pillanat, amikor nyíltan színt kellett vallani. Az ország egy emberként leste-várta, hogy felszálljon a füst – ahogy utalni szokás a pápa-választásra.

*

Ilus csodálkozva forgatta kezében az aranszegélyes, előkelő meghívót, amely a köztársaság elnökének eskütétele és beiktatása alkalmából a díszpáholyba invitálta őt a következő hét szombatján, délelőtt tíz órakor. A meghívó egyetlen személyre szólt, név szerint Pozsár Vincéné úrasszonynak és a Miniszterelnöki Hivatal külön futára hozta.

– Sehogy sem tetszik ez nekem – mondta a férjének rosszkedvűen –, ez már tényleg túlzás, nem gondolod? Mit keresek én ott, a munkásszöveg, egyedül, ráadásul a díszpáholyban? Az a hely nem a magamféleknek való. Azt se tudom, mit kell ilyenkor felvenni, csak kinéznének onnan. Ne haragudj, én nem megyek, ne is akarj kényszeríteni. S te hol leszel? Téged mért nem hívnak? Máskor bezzeg...

– Máskor, máskor! Hiszen, ha tudnám! – tárta szét a karját tehetetlenül Vince. – Mostanában nekem se mondanak semmit. Böröcz titkolózik, úgy látszik, kiestem a kegyeiből. Nagyon

kedves a miniszterelnök úrtól ez a figyelmesség, de nyilván tisztában van vele, hogy a meghívást nem vehetjük komolyan. Már az is idegesített, hogy ott kellett tenni-venni magunkat az esküjénél meg az operaházban. Most is fuldoklok, ha eszembe jut az a rohadt csokornyakkendő...

– Nekem meg a hosszú slafrok, a nagystélyi! Jézusom, még szerencse, hogy nem láttak bennünket az ismerősök, lett volna nevetés.

– Akkor mi legyen? – tette fel a kérdést Vince, bár sejtette a választ. – Elmész?

– Dehogyan megyek, hogy képzeled! Egyedül, nélküled? Szó sem lehet róla. Maradunk itthon, a televízió úgyis közvetíti. Ne haragudj, mindennek van határa! – zsémbelt Ilus. – Beszélj Györkös úr titkárságával és valami ürüggyel ments ki bennünket, hivatkozz arra, hogy belázasodtam, vagy bánom is én, mondj, amit akarsz. Ne félj, nem harapják le a fejed, hogy egyszer nemet fogsz mondani.

A helyzet azonban másként alakult.

Nem sokkal később kellemes női hang telefonált, Herbály Melindaként mutatkozott be és elmondta, hogy ő a Miniszterelnöki Hivatal sajtófőosztályának vezető titkárnője. Üzenetet kell átadnia, miszerint hamarosan egy autó fog Pozsár úrért menni, arra kéri, vegyen fel sötét öltönyt. Harminc perce van...

– Ki üzeni ezt? – kérdezte ingerülten Vince.

A vonal másik végéről zavart köhécselés hallatszott.

– Számomra is roppant kínos, de nem tudom megmondani önnek, Pozsár úr. A faxon, ami itt fekszik előttem, csak annyi áll aláírásként, hogy *Kettes*. Ön talán megfejtí, mit jelent ez a szám.

– Ó, igen, hogyne, így már értem... – hebegte Vince. Mégsem árulhatja el, hogy ez volt a jelenlegi belügyminiszter titkos kódszáma. Szóval még mindig érvényben van a bújócskázás? Bolond egy helyzet, annyi szent! – Köszönöm a fáradozását, hölgyem.

– Szívesen, nem volt fáradság – búcsúzott udvariasan a nő és letette a telefont.

– Ki volt az? – esett a férjének Ilus.

– A Miniszterelnöki Hivatal titkársága. Mindjárt itt lesz értem egy autó, fogalmam sincs, hová visznek. Remélem, nem a börtönbe. Add ide az egyik fekete ruhámat, rendesen kell kinéznem.

– Lassan már akkora ruhatárad lesz, mint egy igazgatónak, csak tudnám, hová rakjuk – jegyezte meg epésen Ilus. – Bezzeg egy rohadt moziba képtelenek vagyunk kettesben eljutni. A gyerekek hetek óta nem láttak. Ma sem fogsz találkozni velük. Meddig mehet ez így?

– Ne morogj már, na, nekem se gyönyörűség. Inkább arra gondolj, ha túl leszünk ezen a cécón, kiköltözzünk Györkös úr villájába, vagy megvesszük azt az erzsébeti kertes házacska, részletre.

Alig készült el, amikor rövid dudaszó hallatszott az utca felől. Fekete Mercedes állt a kapunál, előtte elegánsan öltözött sofőr várakozott. Hanuska néni az ablakból, a függöny mögül leskelődött.

– Mi vagy te, földesúr, vagy milliárdos? – ugratta Miska bácsi, amikor Vince átsietett az udvaron. – Már nem jó neki a Trabant, neki csak a Mercedes az igazi, hiába, megszokta gyerekkorában.

– Hagyjon békét, öreg, ne cukkoljon maga is – morogta bosszúsan Vince. – Van nekem elég bajom!

– Hová visznek? – kérdezte a sofőrtől. Láta, hogy a vezető melletti helyen széles vállú, kopasz fickó ül, sötét napszemüvegben. Nem is köszönt, nézett előre mereven, mintha karót nyelt volna.

A sofőr tisztelettudóan mosolygott, miközben kinyitotta a hátsó ajtót:

– Megkérem, szíveskedjék ide ülni, itt kényelmesebb. Ha kinyitja ennek a szekrénykének az ajtaját, a baloldali rekeszben jéghideg üdítőt talál, a jobboldaliban forró kávét, cigarettát, a televíziót ezzel a gombbal lehet bekapcsolni. Ha pedig telefonálni óhajt...

– Azt mondja meg, hová megyünk, ne udvaroljon itt nekem!

– Ahogy óhajtja, uram, máris indulunk – válaszolta a sofőr.

– Ez süket? – mérgelődött Vince. Az üléshezátot tapogatta: selymes bőr és puha bársony, csillog-villog minden. Jézusom, micsoda autók vannak a világon!

Hol van ehhez az ő kis Trabantja!

Azt, hogy merre járnak, nem tudta megállapítani, mert az oldalsó ablakokon le volt húzva a függöny, a sofőrülés és közéje vastag, sötétszürke, homályosított üveg csusszant. Csak nagyjából sejtette, hogy valahol Budán, mivel többnyire fölfelé haladtak. Vagy húsz-huszonöt perce suhantak így, a kocsis lágy ringása elbágyasztotta. Gondolt egy merészet és a hűtőszekrényből hideg kólát vett elő, aztán a másik ajtócskát nyitotta ki és forró feketét csurgatott magának. A feliratról leolvashatta, melyik gombot kell megnyomni, hogy cukrot, tejszínt is adjon ki a gép. Megnyomta mind a kettőt, legalább kiélvezi ezt az eszement luxust, gondolta durcáskodva. Ki tudja, lesz-e még rá módja az életben.

Az utolsó kortyot nyelte, amikor az autó megállt. A sofőr és kísérője a helyén maradt, meg se moccantak. Vince már szállt volna ki, de nyílt az ajtó, és magas, pofaszakállas férfi hajolt meg derékig.

– Tisztelettel üdvözlöm, uram – mondta olyan hódolattal, mintha egy fejedelmet köszöntött volna.

Vince kíváncsian nézett körül. Jól sejtette, hegyes, erdős részen voltak, távol a város zajától, porától. Tornyos, emeletes kastélyt látott, a kocsifeljárótól apró fehér kavicssal borított kanyargós út vezetett az utca felé – bizonyára arról érkezhettek, látszott a keréknyom. Körben hatalmas platánok, fenyők, virágágyások, pompázó örökzöldek sora, kerítés vagy nem volt, vagy a növényzettől nem lehetett látni.

A pofaszakállas fürgén előreszaladt a lépcsőn és kitérte előtte a bejárati ajtót.

– Erre méltóztasson, uram! – hajlongott, befelé mutatva.

– Hol vagyok? Kinek a háza ez? – kérdezte megszeppenve Vince.

– Senkié és mindenkié, uram – mondta diszkrét mosollyal a pofaszakállas. – Állami tulajdon. A mindenkori államfő rezidenciája.

– Nem mondom... – hümmögött Vince. – Fene a jó dolgukat. Itt el is lehet tévedni.

– Volt már, aki eltévedt benne, vagy ha szabad így kifejezni magam: volt, akit megtévesztett, uram.

Csarnokszerű helyiségbe léptek be, a falakon körben tükör verte vissza az alakjukat, Vince érezte, hogy megkocsonyásodnak a térdei. Hová kerültem, Szűz Mária, Szent József? – sóhajtott fel.

Sok ideje nem maradt a találgatásra, mert jól ismert, dörmögő bariton szólalt meg mögötte.

– Jó estét, Pozsár úr.

Vince megfordult, és mindjárt meg is nyugodott. Végre egy ismerős: Szomódi szálfa alakja tornyosult föléje. Ő is sötét öltönyt viselt, álla alatt apró csokornyakkendővel, alig lehetett ráismerni.

– Mi van, miniszter úr, magát is iderendelték? – örvendezett Vince.

– Így is mondhatjuk... – felelte kitérően a belügyminiszter. – Kérem, jöjjön utánam. Ne húzzuk az időt a magyarázkodással, már várják.

– Kicsodák?

– Meglátja – felelte szokásos szűkszavúságával Szomódi. Vince elszontyolodva követte.

Az iméntinél is nagyobb, de sokkal díszesebb szobába léptek. Hatalmas, ovális asztal körül egy kivételével csupa férfi ült, egy sem volt közöttük fiatalabb ötven évesnél. Az egyetlen nőben Sóvágó Katalin pénzügyminiszter asszonyt ismerte fel. Az asztalfőn ugyanazt a reszkető fejű aggastyánt pillantotta meg, akit Kárász Magdával látott a parlamenti díszpáholyban.

Fogalma sem volt, mit kell mondania, hogyan illik köszönni, egyáltalán kik ezek az emberek és mit akarhatnak tőle? Legtöbbjükre látásból emlékezett és néhány minisztert is felfedezett a társaságban, köztük Párkai professzort, akit különösen kedvelt. Szomódi leült az egyik üres székre, ott hagyta egyedül. Miután más utasítást nem kapott, jobbnak vélte megállni, majd csak történni fog valami.

Szerencsére nem kellett sokáig várakoznia, máris nyílt egy oldalsó ajtó és dr. Kárász Magdával az oldalán Györkös Ottó miniszterelnök lépett a helyiségbe. A nő, mielőtt leült, finoman rámosolygott, Györkös pedig egyenesen Vincéhez sietett és már messziről nyújtotta a kezét:

– Barátsággal köszöntöm szerény körünkben, Pozsár úr.

– Jó estét kívánok – nyögte ki Vince.

– Engedje meg, hogy bemutassam önnek megjelenteket.

– Talán fordítva kéne...

– Ők már ismerik hírből, sokat meséltem nekik önről, nem is sejti, milyen sokat. Nos tehát: az asztalfőn atyai barátom, szeretett nagybácsikám, Egyed Szilveszter, a világ egyik legnagyobb – ha nem a legeslegnagyobb – pénzügyi zsenije foglal helyet (Tehát nem a Magdácska nagypapája – szögezte le magában Vince. Újabb meglepetés). Jobbra tőle a Magyar Nemzeti Bank elnökét, Házi Albertet látja, a televízióból ismerheti az arcát, amiként a másik oldalon lévő úrét is, aki nem más, mint Perényi Elemér, a Nemzetközi Gazdaságkutató Intézet elnöke-vezérigazgatója. Jelen vannak még a parlamenti pártok vezetői, akikkel volt módja megismerkedni az én eskütelem utáni banketten. A többiekkel is találkozott, ők kormányom tagjai, illetve a hozzájuk tartozó politikai és közigazgatási államtitkárok. Dr. Kárász Magda miniszter asszonyt akár be se mutassam, hiszen, ha jól tudom, a hölgynek már korábban is volt szerencséje önhöz – hunyorított sejtelmesen. – Az urak szeretnének elbeszélgetni önnel,

ezért a nevükben arra kérem, foglaljon helyet közöttünk. Ide parancsoljon – vezette egy magas támlájú bársonyszékhez Györkös, pontosan szemközt Egyed Szilveszterrel.

Magda kedves mosollyal, fényes tálcán hófehér, aranyozott szélű porcelán kávéscsészét tett eléje, amiben már ott illatozott a finom kávé, mellette ezüst cukortartó és kanál, majd kristálypohárba valamiféle rózsaszínű italt öntött és azt is csésze mellé helyezte. Györkös a Vince melletti székre telepedett.

– Még egyszer jó estét kívánok mindenkinek – köszönt Vince kissé mutáló hangon. – Tessék, uraim, szívesen állok rendelkezésükre, bár el nem tudom képzelni, miben lehetek a hasznukra. Csak úgy halkan jegyzem meg, nagyon nagy lehet a baj, ha tőlem akarnak választ kapni valamilyen kérdésre.

Nyugalmat erőltetett magára: csak semmi pánik, ha bántani akarnák, nem udvariaskodnék így körül.

– Tudja, miért kérettük ide? – nyekeregte a túloldalról Egyed Szilveszter.

– Nem én, honnan tudhatnám, majd elmondják – vont vállat Vince. – Kis pont vagyok én ahhoz, kedves uram, hogy kérdezősködjek, ez az önök reszortja.

– No de mégis... Nem kíváncsi?

– Már hogy a csudába ne lennék az!

– Jól érzi magát közöttünk?

– Hát... azt nem mondanám – húzta be a nyakát Vince. – Ennyi nagy ember egy rakáson!... Önök itt mindannyian ismerik egymást, én meg alig néhányukat, nem mondhatni, hogy arányban vagyunk, ráadásul a kisujjukban is több van, mint nekem a fejemben. De annyi baj legyen, azért el nem szaladok! Györkös úr, akarom mondani, a miniszterelnök úr szerint sok mindent tudnak rólam, így nyilván azt is, ki vagyok, mi vagyok, mennyit érek, milyen kapcsolatban álltam – vagy állok, már magam se igazodok ki – Györkös Ottó miniszterelnök úrral. Megszoktam, hogy sosem kért tőlem olyat, ami teljesíthetetlen lett volna. Nem kenyerem a vitatkozás. Hívtak, hát jöttem, vagy hogy pontosabb legyek, hoztak.

– Helyes. Jó válasz. – esett előre az aggastyán feje és többé meg se szólalt.

Most felállt Perényi Elemér elnök-vezérigazgató és hátra tett kézzel odasétált Vincéhez.

– Mindenek előtt szeretném megnyugtatni önt, kedves Pozsár úr, hogy ami itt elhangzik, az magunk közt marad. Bátran kimondhat mindent, amit gondol, mindannyiunk nevében garantálom, hogy semmi bántódása nem esik, akkor sem, ha valamelyikünkre nézve... hm... kellemetlenek lennének a szavai.

Vince Györkösre pillantott. A miniszterelnök biztatóan csippentett a szemével.

– Rendben van, uram. Csakhogy jelezzem, nem vagyok egy beijedős fajta és ígérem, nem fogom vissza magamat. Ami szívemen, az a számon. Így megfelel?

– Kitűnő! – hajolt meg Perényi. – Ebben reménykedtünk. Mi a véleménye a miniszterelnökünkéről?

Vince zavarában hörpintett egy kortyot a kristálypohárból, időt akart nyerni, erre a kérdésre nem volt felkészülve. Láttá, Györkös csöndesen somolyog, és ezúttal nem hajlandó viszonzni a tekintetét.

– Húha! Ez így egy kicsit meredek, hogy ne mondjam, övön alul volt, de mindegy, szívesen válaszolok. Szóval az a helyzet, hogy volt idő, különösen eleinte, amikor nagyon nem

kedveltem – kezdte óvatosan Vince. – Örökké váratlan, meglepetésszerű húzásai voltak. Nézzék, semmi értelme szépíteni, ki nem állhattam, azt hittem, nagyzol, hogy hatalmi és üldözési mániában szenved, s csak önnönmaga érdekli, fütyül a világra, leginkább a szegény emberekre. Aztán, ahogy közelebbről megismertem, lassan, fokozatosan megváltozott a hozzáállásom, különösen, amióta jobban beavatott a dolgaiba. Rájöttem, hogy becsületes, céltudatos, tisztességes gondolkodású személy, és ezt nem azért mondom, mert itt van, mert ő a miniszterelnök, vagy hogy hízelegjek neki. De vigyázzanak nagyon, nem árt óvatosnak lenni vele, mert ember legyen a talpán, aki kiigazodik az észjárásán.

Az asztal körül ülők halkán felnevettek, Egyed Szilveszter összeütögette a tenyerét.

– És mi a véleménye a kormányprogramról? – kérdezte most Házi Albert, a bankigazgató, miután Perényi egyetértő hümmögéseket hallatva visszaballagott a helyére.

– A kormányprogramról? Első ránézésre nagyon szép, de a felét sem hiszem el.

– Ez kevés, ne ilyen tömören, ha kérhetem. Részletezze, mi jelent az, hogy első ránézésre, s mi az, amit nem hisz el.

– Jó, hát akkor részletezem. Hadd kezdjem a saját szemszögemből, ahogy én látom, nem mintha az túl sokat nyomna a latban, de ha már megkérdezték... Ott voltam a születésénél, néha magam is belekötöttem. Györkös úr minden alulról jövő javaslatot feljegyzett és ebből jó néhány visszaköszön a végleges változatból. Csakhogy én kételkedem abban, hogy ennyi jót egy kormány megvalósíthat, legalábbis eddig még sose volt rá példa, hogy amit ígértek, azt pontról-pontra betartották. Talán nem is lehet. Ne legyen igazam, mindenesetre, szívesen rákérdeznék egy év múlva, hogy na, miniszterelnök úr, hogy állunk azzal az életszínvonal emeléssel meg a munkanélküliség felszámolásával, nem is beszélve a bűnözés, a korrupció visszaszorításáról, merthogy az is fő helyen szerepelt a beszédeiben, meg a kormányprogramban, jól megtanultam, bár ezt inkább a belügyminiszter úron kéne számon kérni, ez az ő asztala. Elhinném én boldogan, el én, kérem, esküszöm, mert amúgy jó katolikus vagyok, csak nem merem. Szabadna nekem is feltenni egy kérdést, miniszterelnök úr? Ha nem veszi tiszteletlenségnek...

– Parancsoljon – intett Györkös.

– Megmondaná, mennyibe kerül egy kiló kenyér?

– Tudhatja jól, hogy sosem járok boltba... – felelte zavartan Györkös.

– Az nem számít, a miniszterelnöknek ezt akkor is kell tudnia. Jó, menjünk tovább. Egy liter tej?

– Mi tagadás, fogalmam sincs.

– Van elképzelése arról, mennyibe kerülnek a gyógyszerei annak a nyugdíjas házaspárnak, akik ketten összesen harminc-negyven ezret kapnak kézhez havonta? Nem a megélhetésükről és nem a rezsiről beszélek, csakis a gyógyszereikről. Lakbér, villany, gáz, ruházkodás, élelem... ezeket most hagyjuk.

– Csak tippelni merek: úgy egy-kétezer forint körül...

– És az urak közül tudja valaki?

– Én igen – emelte fel a kezét Szomódi. Neki voltak keserves tapasztalatai a beteg asszony és a három gyerek mellett. – De szorozza be a miniszterelnök úr hárommal. S az még a jó eset.

Rajta kívül senki más nem jelentkezett, csak Sóvágó Katalin miniszter asszony bólogatott igenlően.

– Képtelenség! Lehetetlen... – hitetlenkedett Györkös lesújtva. – Akkor mit esznek? Nem marad elegendő pénzük.

– Hát ez az! – mondta Vince. – Itt a bökkenő, miniszterelnök úr, hogy az ilyen alapvető problémákkal nincs tisztában, és nem csak ön, de gyanítom, hogy a belügyminiszter urat vagy a pénzügyminiszter asszonyt leszámítva a többi úr sem, mert maguk mindig csak nagyban, nemzetgazdasági szinten gondolkoznak, soha nem a mi eszünkkel, holott a nép, főleg a nyugdíjasok nagy része naponta néz szembe ezzel a dilemmával: a gyógyszert válasszák, vagy legalább napjában egyszer lakjanak jól csirke szárnyal? Nem állítom, hogy mindenki nyomorog, akadnak, akiknek egész jól megy a soruk, de sajnos azok vannak kevesebben, összehasonlíthatatlanul kevesebben. És a többszázezer munkanélküli? A hajléktalanok? A fiatal házasok, akiknek reményük sem lehet önálló lakásra? Nem is értem, miért engem faggatnak. Arra valók a közvélemény-kutatók meg a statisztikai hivatal, ez a dolguk, a pontos tájékoztatás, erre képezték ki őket, nem? Vagy ha már iderendelték, miért nem arról faggatnak, mit beszél az új kormányról a lakosság, de nem akkor ám, amikor az erőszakos, nagyképű kérdező-biztosok szorítják a falhoz őket az utcán, magnetofonnal és jegyzetfüzettel a kezükben, hogy azt se tudják a szerencsétlenek, hová meneküljenek ijedtükben. Hát persze, hogy nyikkanni sem mernek, nemhogy panaszkodni.

– Köszönöm a leckét, Pozsár úr, egy életre megjegyeztem – szólt közbe Györkös csöndesen. – Akkor most kérem, mondja el nekünk, mit beszél a lakosság az új kormányról?

Vince melléből kiszakadt egy nehéz sóhaj.

– Hogy mit?... – felelte hosszú hallgatás után. – Bizony, itt van a kutya elásva, uraim. Az a szívfacsaró, hogy a dolgozó, küszködő tömeget még soha nem láttam így bizakodni, reménykedni, és félek, megint csalódni fognak. Ez az ország belefáradt a bizakodásba, már nem bírna elviselni egy újabb kiábrándulást. Most mindenki, akivel beszélek, örül, tervez, és a miniszterelnököt úgy emlegetik: a mi emberünk! Ámha, Isten ne adja, azt látják, hogy ez az ő megváltójuk is ugyanúgy cserben hagyja, hitegeti a kisembereket, ugyanazt az átkozott alagutat keresi, amit az elődei, ha ő is azzal bolondítja a választókat, hogy már látja a végét – de sajnos, csakis ő látja, onnan Budáról, az úszómedencéje széléről – akkor itt, kérem tisztelettel, elszabadulhat a pokol. Akkor az Isten óvja meg Magyarországot a legrosszabbtól!

Vince nagy levegőt vett, közben az asztal körül ülőkre sandított, vajon mikor mondják neki: elég! Semmi ilyesmit nem tapasztalt, ellenkezőleg, feszülten figyeltek, egy püsszenés sem hallatszott.

– Van egy mondat, amit nagyon utálok, meg nem is nagyon értek, úgy hangzik: „makroszinten már látszik a kibontakozás”. A televízióból, az újságokból tanultam, a jelenlévők biztosan tudják, mit jelent, én csak sejtem, de ennyitől is feláll a szőr a hátamon. Valami olyasmi lehet, hogy összességében jól alakulnak a dolgok. Biztos így van, ám ettől még nem lakik jól a nép. Maguk talán nem is sejtik, vagy már elfelejtették, mit jelent szegénynek lenni. Pedig régi igazság: a szegény embernél nincs szegényebb és tegyék hozzá: nincs kiszolgáltatottabb. Azok, akik ott élnek lenni, ahol én, ők, akik az igát húzzák, nem kérnek lehetetlent, sokkal kevesebbel is beérnék, mint hinnék, de fontos, hogy legalább a jó szándékot lássák. Ha baj van, osszák meg velünk a gondokat, ne szégyelljenek odaállni elénk, arra való az az átkozott televízió, rádió, és mondják meg őszintén, nyíltan, magyarul, bele a szemünkbe, hogy nézzék, emberek, ez meg ez van, kevés a pénz, össze kell húzni magunkat, de megvan az értelme, mert ez és ez következik utána – és valóban az következik! Tetszenek érteni?... A nép mindaddig megértő, amíg bízik a vezetőiben, különösen a magyar ember az a fajta jó bolond, aki az eget is leszakítja egy becsületes szóért. De az ég legyen irgalmas magukhoz, kormányzó urak, ha eljártsszák ezt a bizalmat... Folytassam, miniszterelnök úr?

– Folytassa – válaszolta Györkös Ottó nagyon komolyan.

– Jó, akkor mondom tovább. Ott tartottam, hogy a bizalom mindennél fontosabb. Néha ér annyit, mint egy fizetésemelés, nekem elhihetik. Ha csak szemernyit is tudnak javítani a sorsunkon, kapnak érte százszorta többet, értékesebbet: türelmet! Szeretnénk már végre nem csak azt hallani, hogy Európában milyen nagyra értékelik a magyarországi állapotokat, jobban örülnénk, ha inkább arról zengedeznének, hogy a magyar állampolgárok büszkék a miniszterelnökökre, mert az nem ellenükre dolgozik, hanem értük, az ő javukra. Legyen szabad egy példával élnem, talán úgy jobban meg tudom értetni magam. Hű, de kiszáradt a szám! Egy pillanat...

– Tessék – szolgálta ki sietve a rózsaszínű italból a miniszterelnök. Közönséges üdítő volt, de nagyon finom, enyhén szénsavas.

– Köszönöm szépen, Györkös úr, ez jólesett. No szóval, visszatérve a példázathoz: a katonaságnál volt nekem egy parancsnokom, úgy hívták, hogy Marton Lajos főhadnagy. Az mindig azt mondta, amikor harcászati gyakorlaton versenyeztünk a többi századdal: emberek, maguk vigyázzanak énám, én vigyázok magukra. Nem az a fontos, hogy megnyerjük a versenyt, hanem hogy tisztességesen, szabályosan nyerjük meg. Ha valaki csalni próbál, azt elevenen nyúzzom meg, világos? Imádtuk azt a főhadnagyot, tűzbe mentünk volna érte, pedig betyár szigorú volt, reszkethetett, aki valami disznóságot csinált és letagadta, vagy hazudott neki, az jobban járt volna, ha meg se születik.

Ismét kortyolt az üdítőből, kivárt keveset, aztán tovább beszélt:

– Ha belegondolnak, egy országot is valahogy így kéne vezetni, mondom ezt én, az iskolázatlan segédmunkás: mi a kormányért, a kormány meg érettünk. A kormány vigyázzon ránk, és mi vigyázunk a kormányunkra. Cáfoljanak meg, ha tudnak. – Mélyet sóhajtva egy röpké másodpercre elhallgatott – A véleményemet kérdezték, hát úgy nagy általánosságban ez a véleményem a kormányprogramról. Ha csak a fele megvalósul, amit elmondtam, itt mennyország lesz, hölgyeim és uraim, de nem csak a pórnépnek, hanem a kormánynak is, és az legalább annyira fontos, ha sokáig a helyén akar maradni. Másként nem ér az egész többet, mint halottnak a csók...

Körülnézett, egyenként belebámult az arcokba, aztán így fejezte be:

– Senkit sem akartam megbántani, de Györkös úr arra tanított, hogy mindig legyek őszinte. Őt hibáztassák, ha kissé keményebben fogalmaztam. Munkásembertől amúgy se várjanak köntörfalazást.

Vince meglepetésére kitört a taps. Györkös Ottó felállt, odalépett hozzá és kezét nyújtott:

– Köszönöm, Pozsár úr, nem csalódtam magában. Azt hiszem eleget hallottunk – nézett körbe – hölgyeim, uraim, most önök következnek.

– Egyetértek – mondta az asztalfőn Egyed Szilveszter.

– Óhajt még valaki szólni, esetleg kérdezni a jelölttől?

Senki sem jelentkezett.

– Akkor, kérem, szavazzanak.

Valamennyi kéz a magasba emelkedett. Györkös külön-külön minden kézre rámutatott és gazdáját néven nevezve hangosan számolt. Vince rosszat sejtve felemelkedett a helyéről.

Amikor a miniszterelnök végzett a számolással, valamennyien felálltak és ünnepélyes arccal Pozsár Vince felé fordultak. Györkös Ottó hangja elcsuklott a megindultságtól:

– Pozsár Vince úr, a kormányzó és az ellenzéki pártok egybehangzó óhaját, s az én személyes kívánságomat tolmácsolom, amikor az ország miniszterelnökeként felkérem önt a Magyar Köztársaság legfőbb közjogi méltósága, a köztársaság elnöke tisztének betöltésére.

Vince körül megfordult a szoba, érezte, hogy lába alól kiszalad a talaj, megáll a szívverése, gyomra felcsúszik a torkába, halántékán dübörögve vert egy ér, szeme elhomályosult, úgy kellett megkapaszkodnia a székében, nehogy összeessék. A feje olyan lila volt, mintha befestették volna.

– Hogy én... hogy én... Mi legyek én? – dadogta szédelegve. – Maguk mindannyian megháborodtak! Egész idő alatt azt hittem, gondnoknak akarnak...

A vén Egyed Szilveszter botjára támaszkodva odatotyogott a levegő után kapkodó Pozsár Vincéhez. Megragadta mindkét karját, úgy mondta:

– A magyar történelemben még nem fordult elő, hogy az államfő kijelölésekor a nép legegyszerűbb gyermeke került volna szóba. Most egy ilyen történelmi pillanatnak lehetünk részesei, s én boldog vagyok, hogy ezt megérhettem. De tegyük hozzá: ennyi igazság sem hangzott el soha egy államfőjelölt szájából. Meghajlok ön előtt, édes fiam, én a majd' száz éves öreg, és azt kérem a jó Istentől, akiben sosem hittem, de maga visszaadta a hitemet az emberben és az ő állítólagos teremtőjében, amit a hívők Istennek neveznek, hogy kísérje áldásával önt és a hazát. Kérem, vállalja el a tisztséget, legyen ön e sokat szenvedett ország államfője és egyben az ellenőre, felügyelője, összekötő kapocs a kormány és a nép között, amiről oly szépen, és olyan megrendítően nyilatkozott. Igen, legyen a haza gondnoka, ha már ilyen találóan fejezte ki magát. Bizonyítsa be, hogy nem csak beszélni tud róla, hanem képviselni is mindazt, amit elmondott. Amíg élek, én támogatni fogom és végrendeletileg kötelezem a jelenlévőket s az utánuk következőket, hogy ők is segítsék önt magas hivatala betöltésében.

Egyed Szilveszter megpihent, láthatóan kifárasztotta a sok beszéd. Alig maradt ereje a befejező mondatra:

– Excellenciás uram, engedje meg, hogy elsőként nyilvánítsam ki őszinte jókívánságaimat, nagyrabecsülésemet és állampolgári tisztelgésemet!

Ezzel, a teremben lévők lelkes tetszésnyilvánításától kísérve az aggastyán megölelte, majd két oldalt arcon csókolta a minden ízében remegő Pozsár Vincét...

*

Egy hét múlva a Magyar Távirati Iroda a következő hírt röpítette a nagyvilágba:

– Pozsár Vince személyében új köztársasági elnöke van Magyarországnak. Egyszerű munkásemberként került a politikai élet közelébe (...), s amikor államfői esküjét letette az Országgyűlés és a nemzet színe előtt, a hivatalos szöveget a következő szavakkal egészítette ki: „... Isten engem úgy segítjen, *hogy soha nem felejtsem el honnan jöttem és kikhez tartozom!*”

Epilógus

Részletek Pozsár Vince titkos naplójából

„... Szegény Ilus! Amikor elmagyaráztam neki, hogy lőttek a házmesterségnek, be kell érnie azzal, hogy a köztársasági elnök feleségeként ő lesz az ország első asszonya, ugyanolyan rangban, mint az amerikai elnökné, elájult, úgy kellett felmosni a drágámat.

Először el sem akarta hinni, de aztán az eskütételnél, amikor vadonatúj selyemkosztümben, felékszerezve, ott állt legelöl a díszpáholyban a miniszter-feleségek koszorújában, és a fogadáson minden férfi neki csókolt először kezét, már belátta, hogy ennek bizony a fele se tréfa és lássunk csodát: neki bezzeg nem kellett hetek, hónapok, hogy beleélje magát az excellenciás asszony szerepébe. Úgy pattogtatja a személyzetet, mintha világéletében ezt csinálta volna. A fiaim meg folyton azt kérdezték: Apu, akkor megkapjuk a bicajt, amit tavaly ígértél? Egyébként már hogyan kapták volna meg...

Nekik elsősorban ezt jelentette a család életében bekövetkezett változás...”

„... Amúgy egy rossz szavam sem lehet, remekül kijövünk a miniszterelnök úrral, meg a többi kormánytaggal is, elégedett vagyok a munkájukkal, a népszerűségi mutatójuk lassan eléri az enyémet. Rendes emberek ezek, csak állandóan rajtuk kell, hogy tartsam a szemem. No de mire valók a jogászaim, meg az Alkotmánybíróság, ha nem erre?...”

„... Meg is mondtam Szomódi belügyminiszter úrnak, csökkenthetné ezt a fene nagy őrizetet, de beszélhetek én neki. Hiába, tetszik vagy nem, kénytelen leszek hozzászokni, hogy folyton ott lihegnek a nyakamon a biztonsági szolgálat őrei...”

„... A Györkös-villa gondnoki állását végül Hazadi Sanyi kapta meg, így ők is jól jártak, Gizi röpköd a boldogságtól. Havonta egyszer kocsit küldetek értük, ilyenkor a fiúk üvöltésétől hangos az elnöki rezidencia parkja.

Különben ők is most várják az újabb csemetét...”

„... Hanuska bácsiék sírva búcsúztattak bennünket:

– Aztán vigyázz, Vince fiam, nehogy királlyá is koronázzanak. Becsüljétek meg magatokat, és ne felejtsetek, azt a kis nyári konyhát nem adjuk ki senkinek. Sosem lehet tudni, mit hoz a jövő, még szükségetek lehet rá. Néha gyertek el, hogy lássátok és emlékezzetek: ott hátul, az udvarok mélyén is élnek emberek...”

2006